

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Cyrilli Archiepiscopi Alexandriae, aduersus eos qui audent Nestorii
dogmatibus, vt rectis, patrocinari, capita duodecim.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ANNO CHRISTI 431.

μήσας, οὐ δὲ ἐμυθίζοντες τοῖς δοθεῖ-
 σιν ὅροις ὑπὸ τῆς θεολόγων ἀδρανῶν.
 Τούτοις γὰρ καὶ διλογίαις ἀντίθετον, εἰ-
 πὼν· ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ * σοιζή-
 σοισιν, εἰρήνῃ ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ
 ἐπὶ τῷ Ἰσραὴλ τοῦ θεοῦ. δρεπέσω τόν-
 νω ὁ τῆς λόγων τούτων πατήρ ἐκ τῆς
 ὑποστολικῆς ἀραῖς τῆς οἰκείων πόνων τὰ
 ἐπιχρεῖσθαι, καὶ τῆς ἀιρετικῶν ἀπειρημάτων
 τὰ δράγματα· ἡμεῖς δὲ τῆς τῆς ἀρίων
 πατέρων ἐμυθίζοντων διδασκαλίᾳ.
 ὑπέταξα δὲ καὶ τὰς γεγεννημένας ἀνιέρ-
 ρήσας τῆς δὲ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἵνα ἀνάγκῃς
 * δοκιμάσας, εἰ δυνατῶς τῆς ἀιρεπ-
 κῶν ἀεθλημάτων πλὴν λύσιν ἐποι-
 σάμεθα. ἔκαστον δὲ τῆς ἀνάθεμα ποιῆσαι
 καὶ εἰ αὐτὸν πεθεκῶς, ὁξήλαρον πλὴν
 ἀνιέρρησιν, ὅπως αὐτῶν ῥαδίως τοῖς ἐν-
 τυχαίοις ἐκ κατανόησις γήνηται, ἕ-
 σαφῆς τῆς δογματικῶν ὁ ἔλεγχος.

* σοιζήσας

* ἵσως, ἐπι-
 κριτικῶς,

permanentes autem in traditis a theologis decretis non item. tales enim etiam benedictionibus muniuit, dicens: *Quicumque hanc regulam sequuntur, pax super ipsos, et misericordia, et super Israel Dei.* Col- ligat igitur istiusmodi sermonum auctor ex apostolica ex- cratione laborum suorum praemia, & haereticorum seminum manipulos. Nos vero con- quiescemus in doctrina sanctorum patrum. Ceterum huic epistolae subtexuimus oppu- gnationes, ut ex ipsa lectio- ne perspicias, an haeretica pro- blemata strenue diluerimus. Ad singulos autem anathema- tismos seorsum positos protuli refutationem, ut lectores facilius intelligant, ac perspicua sit dogmatum redargutio.

Galat. 6.

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙ-
 σκόπου Αλεξάνδρειας πρὸς τὸν
 πληθύντα σωτηροῦ τοῖς Νεστο-
 ρίου δόγμασιν, ὡς ὀρθῶς ἔχουσι,
 κεφάλαια ιβ'.

Ανάθεμα ποιητὸς α'.

Εἰ περὶ οὐχ ὁμολογεῖ, θεὸν εἶναι καὶ
 ἀληθῆν ἐμμανουήλ, καὶ διὰ
 τοῦτο θεοτόκον πλὴν ἀρίθμῳ παρθε-
 νότητι γεγεννηκῆ γὰρ σαρκικῶς σαρκὰ γεγο-
 νότα ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον· ἀνά-
 θεμα ἔστω.

Θεοδορέτου ἐπισκόπου Κύρου διὰ
 τῆς τῆς δώδεκα κεφαλαίων.

Ἡμεῖς δὲ, ὅσοι τῆς διαγρηκῆς
 ἀκολουθοῦμεν φωναῖς, οὐ σαρκὰ
 φύσας γεγεννημέναι, οὐδὲ εἰς σαρκὰ με-
 τελήθειάμεν θεὸν λόγον φησὶν·
 ἀπρεπῆ γὰρ τὸ θεῖον, καὶ ἀνἀλλοιώτων.

CYRILLI ARCHIE-
 piscopi Alexandriae, ad-
 versus eos qui audent Nesto-
 rii dogmatibus, ut rectis,
 patrocinari, capita duo-
 decim.

Anathematismus I.

Si quis non confitetur, Em-
 manuelem vere Deum esse, &
 ob id sanctam Virginem deipa-
 ram; (genuit enim illa carna-
 liter incarnatum Dei Patris
 Verbum) anathema sit.

Theodoretis episcopi Cyri repre-
 hensio duodecim capitum.

Nos autem, quicumque voces
 euangelicas sequimur, non car-
 nem naturaliter factum, neque
 in carne conuersum Deum Ver-
 bum dicimus: incōuertibilis est
 enim, immutabilisq; diuinitas.

L iij

vnde & propheta David dicit: *Tu autem idem ipse es, & anni tui non deficient.* quod Paulus magnus veritatis præco de Filio dictum, in epistola ad Hebraeos docuit. & alibi per prophetam ait Deus: *Ego sum, & non mutor.* Si igitur inconuertibilis est, immutabilisque diuinitas, conuersionis & mutabilitatis non est capax. Si autem impossibile est conuerti inconuertibilem, non est factum caro Deus Verbum ita vt sit conuersum, sed assumpsit carnem, & inhabitauit in nobis, secundum euangelicam vocem. Et hoc explicans sacratissimus Paulus in epistola ad Philippenses ait: *Hoc sentite in vobis, quod & in Christo Iesu: qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo; sed semetipsum exinaniuit, formam serui accipiens.* Palam igitur est ex his quæ dicta sunt, quia Dei forma mutata non est in serui formam; sed manens quod erat, assumpsit formam serui. Igitur non est factum caro Deus Verbum, sed carnem viuentem & ratione præditam assumpsit; non ipse naturaliter e Virgine natus, & conceptus, & figuratus, atque formatus, & existendi principium exinde assumens, qui ante sæcula & Deus est, & apud Deum, & cum Patre est, & cum Patre cognoscitur & adoratur; sed templum sibi in vtero virginali formâs, erat cum formato & nato. Quamobrem & sanctam illam Virginem Dei genitricem appellamus, non quasi Deum natura generaerit, sed tamquam hominem vnitum Deo, qui finxit eum.

διὸ καὶ Δαυὶδ ὁ προφήτης λέγει· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἐπιούσια ἐκ ἐκλείψουσιν· ὁ πρὸ Γαυλὸς ὁ μέγας, ὁ τῆς θείας κήρυξ, εἰς τὸ ἴσον εἰρηθεῖαι ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίοις ἐδίδασκε. καὶ ἐπρωθεῖ ἡ διὰ τῆς προφήτου Φησὶν ὁ θεός· ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐκ ἡλλοίωμαι. εἰ οὐκ ἀπρεπὴς τὸ εἶναι καὶ ἀναλλοίωτον, ἔστιν ὅτι καὶ μεταβολῆς ἀνεπίδεκτον· εἰ ἡ ἀδύνατον τραπύωαι τὸ ἀπρεπὴς, ἐκ ἐξήνεπο σαρκὸς ὁ θεὸς λόγος τραπῆς, ἀλλ' ἀνέλαβε σαρκὰ, καὶ ἐσκένωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ πῶς τῆς διαγωγῆς φωνῆ. καὶ τὸ πρὸς σαφὸς ὁ θεὸς Πάυλος λέγων ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίοις φησὶ· τὸ πρὸς φρονεῖσθε ἐν ὑμῖν, ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ἰσάραχον, οὐκ ἀρπαγμὸν ἐζηήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφῆν δούλου λαβών. δῆλον ὅτι ἐν τῇ εἰρημῶν, ὡς ἐκ τῆς θεοῦ μορφῆς ἐκ ἐστράπη εἰς δούλου μορφῆν, ἀλλὰ μόνουσα ὁ ἰσὺς, ἔλαβε πῶς τῆς δούλου μορφῆν. ὅτι οὐ γέγονε σαρκὸς ὁ θεὸς λόγος, ἀλλὰ σαρκὰ ζῶσαν καὶ λογικῶς ἀνέλαβεν. ἐκ αὐτοῦ φύσις ἐκ τῆς πατρῴου γεννηθεῖται συλληφθεῖς, καὶ διαπλαθεῖς, καὶ μορφωθεῖς, καὶ ἄρχῆν ἐκείθεν τῆς εἶναι λαβών, ὁ πρὸς τῆς αἰώνων ἰσάραχον, καὶ θεὸς ὢν, ὁ πρὸς τὸ θεὸν ὢν, καὶ τῷ πατρὶ σὺν ὢν, καὶ μετὰ πατρὸς γνωριζόμενος καὶ προσκυνοῦμενος· ἀλλ' ἑαυτὸν ναὸν ἐν τῇ πατρῴῃ καὶ γαστρὶ διαπλάσας, σὺν τῷ πλάσθην καὶ γεννηθῆναι· οὐ γὰρ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐκείνου πατρῴου θεοτοκῆς προσαγορεύομεν, οὐκ ὡς θεὸν φύσις γενήσασαν, ἀλλ' ὡς ἀνθρώπον τῷ διαπλάσθην αὐτὸν ὡς ἄλλομον θεῷ.

ANNO CHRISTI 431.

εἰ δὲ ἐν ἀνθρώπῳ ὁ ἐν γαστρὶ τῆς
παρθένου διαπλασθεὶς, ἀλλὰ θεὸς λό-
γος, ὁ παρ' αἰώνων, ποιήμα ἄρα τῆς
πνεύματος ὁ θεὸς λόγος, ὁ γὰρ ἐν αὐτῇ
γεννηθεὶς, φησὶν ὁ Γαβριήλ, ἐκ πνεύμα-
τος ὄσιν ἀγίου. εἰ δὲ ἀκλίτος ὁ μονογε-
νὴς τῆς θεοῦ λόγος, καὶ τῷ πατρὶ ὁμο-
ούσιός τε ἔστω αἰετίας, ἐκείνῳ πλάσμα
ἢ κλίσμα τῆς πνεύματος. εἰ γὰρ οὐ
θεὸν λόγον τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον ἐν τῇ
γαστρὶ τῆς παρθένου διέπλασε, λέιπε-
ται νοεῖν πλὴν τῆς δούλου μορφῆς καὶ
πλασθεῖναι, καὶ μορφωθῆναι, καὶ
κνηθῆναι, καὶ γεννηθῆναι φύσει. ἐπι-
δή γὰρ οὐ γυμνὴ ἦν τῆς τῆς θεοῦ μορφῆς,
ἀλλὰ ναὸς ἦν, ἐνοικον τῆς θεοῦ λόγον
ἔχον, καὶ πλὴν τῆς Παύλου φωνῆς.
ἐν αὐτῇ γὰρ, φησὶν, ἠὲ δόκησε πῶν τὸ
πλήρωμα τῆς θεότητος κατοικῆσαι σω-
ματικῶς. ἐν ἀνθρώποτόκῳ, ἀλλὰ θεο-
τόκῳ πλὴν παρθένον παρσαρρβόμῳ.
πλὴν μὲν τῆς διαπλάσε, καὶ μορφώσε,
καὶ ἐνώσε, πλὴν γὰρ τῆς ἐνώσε ἠδέντες
παρσαρρβείαν. διὰ τῆς καὶ τὸ τεχθέν
βρέφος Ἐμμανουὴλ παρσαρρβεί-
ται, οὐτε θεὸς ἀνθρώπινας φύσεως κε-
χωρισμένον, οὐτε ἀνθρώπος γε-
μνωμένον θεότητος. τὸ γὰρ Ἐμ-
μανὴλ τὸ μεθ' ἡμῶν ἐρμηνεύει τῆς θεοῦ,
καὶ πλὴν τῆς ἀσφάλλαν φωνῆς. τὸ δὲ
μεθ' ἡμῶν ὁ θεός, καὶ ἡμῶν ὑπὲρ
ἡμῶν ληφθέντα δηλοῖ, καὶ δύνειλη-
φότα θεὸν λόγον κηρύττει. ἐκοῦν τὸ
βρέφος Ἐμμανουὴλ διὰ δύνειλη-
φότα θεόν, καὶ θεοτόκος ἡ παρθένος
διὰ πλὴν παρὲς πλὴν κνηθῆσαι δούλου
μορφῆς ἐκωσιν τῆς τῆς θεοῦ μορφῆς.
οὐ γὰρ εἰς σαρκὰ ὁ θεὸς λόγος ἐτραπί,
ἀλλ' ἡ τῆς θεοῦ μορφῆς ἔλαβε πλὴν τῆς
δούλου μορφῆς.

* ἡ κηθῆσαι, ἡ γένεσαι

Si autem non est homo qui in
vtero Virginis formatus est, sed
Deus Verbum, quod ante sæ-
cula est; factura igitur Spiritus
erit Deus Verbum: *Quod enim* *Matth. 1.*
in ea natum est, inquit Gabriel,
ex Spiritu sancto est. Si autem
increatedum est vnigenitum Dei
Verbum, Patrique consubstan-
tiale & coeternum, non est for-
matus, aut creatum a Spiritu.
Si vero Deum Verbum in vtero
Virginis Spiritus sanctus non
formavit, restat intelligi, serui
formam & fictam & formatam
& conceptam & natam esse
naturaliter. Quia vero non erat
nuda a Dei forma, sed templum
erat inhabitantis Dei Verbi, se-
cundum Pauli vocem: *In ipso* *Coloss. 1.*
enim, inquit, *complacuit omnem*
plenitudinem diuinitatis inhabi-
tare corporaliter: non hominis
genitricem, sed Dei genitricem
Virginem appellamus; illam
quidem figmento & formati-
oni & conceptui, hanc autem
vnitioni imponentes appella-
tionem. Propterea & natus in-
fans Emmanuel appellatur, ne-
que Deus ab humana natura
separatus, neque homo diuini-
tate nudatus. Emmanuel enim
nobiscum interpretatur esse
Deum, secundum euangeli-
cam vocem. Illud autem: *No-* *Matth. 1.*
biscum Deus, & ex nobis pro
nobis assumptum significat, &
assumentem Deum Verbum
prædicat. Ergo infans Emma-
nuel dicitur propter assumen-
tem Deum; & Dei genitrix
Virgo, propter vnitionē formæ
Dei ad conceptā serui formam.
Non enim in carnem Deus Ver-
bum conuersum est; sed Dei
forma assumpsit serui formam.

Cyrilli defensio.

Valde multum declamaui-
mus aduersus eos, qui confi-
teri non patiuntur Emmanue-
lem vere esse Dei Verbum,
& sanctam Virginem Dei ge-
nitricem, quod Dei Verbum
secundum carnem genuerit,
quando factum est caro, hoc
est homo. Accusator vero ho-
rum sic recte dictorum, si
non nouit Emmanuelem vere
Deum esse, si non secundum
carnem ex sancta Virgine car-
nem factum Dei Verbum, vt
scriptum est, cur non potius
clare dixit: Quid agis vir e-
gregie? absurdas & contrarias
euomis voces. cur dogmati-
bus veritatis iuueniliter insul-
tas? Non est secundum verita-
tem Deus Emmanuel, neque
Dei genitrix sancta Virgo: vt
& nos ita clamanti atque di-
centi, e scriptura diuina resi-
stentes prudenter, & apostoli-
cæ atque euangelicæ fidei tradi-
tionem, patrumque confes-
sionem qui olim Nicææ con-
gregati sunt, contra proferen-
tes, conuinceremus eum no-
stris dictis reprehensionem ne-
que recte, neque honeste mo-
liri, magis autem cum diuinis
scripturis impudenter pugna-
re. Sed sapiens & astutus enar-
rator, quæ quidem dicere de-
cebat, & necessarium erat,
prætermittens, & omnino de-
talibus nihil cogitans, alia ag-
greditur via. Confestim enim
se conuertit ad necessitatem
astruendi conuersione superius
esse Dei Verbum, nec in natu-
ram carnis transformatum esse:
quasi vero anathematismus id
confirmet, ac ostendere velit.

Απολογία Κυριλλου.

Πλείω ὄσον πεποιήμεθα πῶς
καταβολῶ τῆς ὁμολογεῖν ἐκ ἀνεξο-
μύτων θεῶν ἐστὶ καὶ ἀληθῆσαν Ὁ Εμ-
μανουήλ, καὶ μὲν ὅτι θεοτόκος ὅτι ἐστὶν
ἡ ἀγία παρθένη, ὅτι γεννήθηκε καὶ
σαρκὰ Ὁ τῆς θεοῦ λόγου, ὅτι γέγονε * ἵσως, ὅτι
σαρξ, ὅτι ἐστὶν ἀνθρώπος. ὁ δὲ τῆς οὐ-
τως ὀρθῶς εἰρημύων κατήγορος, εἰ
μὴ θεὸν οἶδε καὶ ἀληθῆσαν ὄντα Ὁ
Εμμανουήλ, εἰ μὴ γεννήθηται κατὰ
σαρκὰ ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου σαρξ
γεγονώς ὁ θεοῦ λόγος κατὰ τὰς γρα-
φάς, τί μὴ μᾶλλον ἔφασκον ἐναρ-
χῶς· τί δρᾶς, ὦ χυνοῦ; ἀνάγει τε
καὶ παλιμφημοῖς ἐρῶντη φωνάς. τῆς
τῆς ἀληθείας καταναειδῆ δογματῶν;
ἐκ ἐστὶ θεὸς καὶ ἀληθῆσαν Ὁ Εμμανουήλ,
οὔτε μὲν θεοτόκος ἡ ἀγία παρθένη.
ἴνα καὶ ἡμεῖς ταῦτα βουάνη καὶ λέ-
γονη, τὰ ἐκ τῆς θεοπνεύτου γραφῆς
ἀπανισάντες ἐμφρόνως, καὶ τῆς ἀπο-
στολικῆς τε καὶ διαγρημικῆς πίστεως πῶς
παράδοσαν, καὶ πῶς τῆς πατέρον ὁ-
μολογίαν τῆς κατὰ καιροῖς ἐν τῇ
Νικαίῳ συνειλεγμένων ἀντιθέτων-
τες, δυσωπήσωμεν, ὡς οὔτε ὀρθῶς,
οὔτε μὲν ἐν κόσμῳ τοῖς πατρὶ ἡμῶν εἰ-
ρημύοις ἴππληθῆεν ἴππληθῆ, μᾶλ-
λον δὲ ἀνέδῆναι τῆς θείας μάχης
γραφαῖς. ἀλλ' ὁ θεὸς καὶ ἀρχαῖος
ἐξηγητῆς, ἀ μὲν τῶν εἰκός τε καὶ ἀν-
ακαῖα εἰπεῖν, ἀρῆλασε, πεφρον-
τικῶς δὲ ὅλας τῆς τοῦτων οὐδενός,
ἐφ' ἐστὶν ἵεται τείβῃ. ἐστὶ ἀπεπο γὰρ
διδύς ἴππ τὸ δαῖν ἀποφάινειν, ὅτι ἴπ-
πῆς ἀμείνων ὅτι ὅτι θεοῦ λόγος, καὶ
ἐκ εἰς φύσιν μετεποιήθη σαρκός, ὡς
τῆς κρατυόντος, καὶ ἀληθῆς ἀποφά-
ναι ἐδέλοντος τῆ ἀναθεματισμοῦ.

ANNO
CHRISTI
431.

ἀκου-

ANNO CHRISTI 451.

ἀκούετω τῶν ἡμετέρων, οἷς ἀντι-
λέγει, κατ' οὐδένα ἕρπον ἐιδώς· εἰ-
καμολογεῖς ἀθέσπε, καὶ μάχη φρο-
νήματι μεμνημένω καὶ πρὸς ἑμῶν.
ἴσμεν γὰρ, ὅτι ἕρπον ἑπιτοκίασμα πα-
θεῖν ἡμεῖς διὰ τε καὶ ὑπερπῆ φύσιν ἐκ
ἀνέχεται· οὐτε μὲν ὁ τῆς θεοῦ λόγος,
τὸ ἕρπον μὴ εἶναι ὅτι ἐστίν, εἰς τὴν τῆς
σαρκὸς μετακαχώρηκε φύσιν. ἐπειδὴ
δὲ φησι, ὅτι τῆς τῆς θεοῦ μορφῆς μορ-
φῶν ἀναληφθέντων δούλου, διδα-
σκίετω ἡμετέρας, εἰ δὲ τῆς ἑποστά-
σεων μόνων καὶ καθ' ἑαυτὰς αἱ μορ-
φαὶ σωτηρίων ἀλλήλων. ἀλλ', οἶμαι,
καταβαλεῖ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν αὐτόθεν·
οὐ γὰρ ὁμοίωτες ἀλλήλων ἀνύπσταται,
καὶ μορφαὶ σωτηρίων ἀλλήλων καθ'
ἐνωσιν οἰκονομικῶν, ἀλλὰ παραμά-
των ἡμετέρας ἑποστάσεων γέρονε σω-
δοῦς, ἵνα καὶ ὁ τῆς ἐνανθεσπῆσεως λό-
γος ἀληθῶς γινέσθαι πισύηται. ἐκοιῶ
εἰ λέγομεν σαρκὰ γινέσθαι τὸν λό-
γον, οὐ σύγχισιν, οὐ φουρμόν, οὐ ἕρ-
πον, ἐκ ἀλλοίωσιν συμβεβῆαι πρὸς αὐ-
τὸν φανερῶν, ἡμετέρας ἢ μᾶλλον ἀφρα-
σως καὶ ἀπορήτως, σώματι ψυχῶν
ἐξ ἑρπον νοεραῖ. τὸ δὲ ἐνοδοῦς λεγόμενον
οὐ συγχέεται πάντως, ἐν πρὸς ἀλήθειαν
δὲ μᾶλλον ἑρπον γίνεται. διαβεβαίου-
μεθα τῶν ἡμετέρων ὅτι ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον
ἐν πρὸς ἀλήθειαν γινόμενον τῆς ἀγίας τε
καὶ ἐμψύχου σαρκὸς, ἐνωθέντα τε καὶ
ἀληθῶς ἀσυχύτως, ἐκ μήτρας αὐ-
τῆς πρὸς ἀλήθειαν ἀθέσπον, μεμνη-
κίενα δὲ καὶ οὕτω θεὸν ἀληθινόν·
παύτη ποι καὶ θεοτόκος ὅτι ἐκ ἀγίας
παρθένης. πρὸς ἀλήθειαν δὲ οἶμαι τὸ δεινὸν
οἶδα καὶ ἀθέσποντόκον εἶπεν αὐ-
τῶν. εἰ μὲν γὰρ ἡσαν ἴνες ἐκ πολ-
λῆς ἀγίας πρὸς ἀλήθειαν λέγοντες,
Concil. Tom. 6.

Audiat itaque qui occurrere
his, quibus contradicit, nullo
modo nouit: Superflue loque-
ris homo, & repugnans senten-
tiæ odiosæ etiam apud nos. No-
uimus enim quod conuersionis
obumbrationem sustinere diui-
na & suprema natura non pati-
tur: sed neque Dei Verbum esse
definens hoc quod est, in natu-
ram transiit carnis. Quia vero
ait, a Dei forma assumptam
serui formam, doceat in me-
dium procedens, si absque sub-
sistentiis solæ & per se formæ
conuenerūt inter se. Sed, existimo,
ipse se statim euertet. Non
enim similitudines simpliciter
non subsistentes, & formæ con-
uenerunt inter se per vnionem
dispensatoriam, sed rerum siue
substantiarum concursus est fa-
ctus, vt inhumanationis ratio
vere facta credatur. Ergo si di-
cemus carnem factum Verbum,
non confusionem, non mixtu-
ram, non conuersionem, aut
immutationem contigisse dici-
mus circa ipsum, sed vnitum
potius ineffabiliter & inenar-
rabiliter corpori animam ha-
benti intellectuam. Quod au-
tem vniri dicitur, non statim
confunditur, sed potius alterum
assumit. Affirmamus igitur, Ver-
bum quod ex Deo Patre est, as-
sumpsisse sanctam & animatam
carnem, vnitumq; secundū ve-
ritatem inconfuse, ex vtero ipso
processisse hominem, perman-
sisse autem etiam sic Deum ve-
rum: ideoque & Dei genitrix
est sancta Virgo. Superfluū au-
tem arbitror existimare, homi-
nis etiam genitricem eam dici
oportere. Nam si quidem essent
aliqui ex multa vefania dicētes,
M

Dei Verbi naturam veluti fontem quemdam, & propriae existētiæ principium habuisse carnem; forte fuisset aliqua non absurda & contemnenda ratio volentibus eam etiam hominis genitricem nominari oportere. Quia vero abominabilis & odiosa quidem apud omnes est huiusmodi opinio, neque aliter intelligitur Dei genitricem esse sanctam Virginem, nisi primum quis credat, quod Verbum, quod est ex Deo Patre, factum sit caro, hoc est homo; (non enim certe diuinitatem nudam, sicuti dixi, peperit sancta Virgo) quæ est huius instantiæ utilitas, dicentium oportere nominari eam & hominis genitricem? Sed sicut apparet, inuenta ab eis est contra Christum virulenta quædam machinatio. Non enim patiuntur sapere vel dicere, ipsum qui ex Deo & Patre est ante sæcula Filius, in nouissimis sæculi temporibus inconfuse, inconuertibiliter, ex utero vnitum carni animam habenti rationalem, sicque factum similem nobis hominem: sed tamquam vnum sanctorum, inhabitantem habuisse Deum prædicare conantur, & hoc sentiendum suadent, non considerantes quod & in nobis est per Spiritum, sicut in sanctis templis, omnium Deus. Scriptū est enim: *Nescitis quia templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat in vobis? Si quis ergo templum Dei corruperit, corrumpet illum Deus: templum enim Dei sanctum est, quod estis vos.* Sed licet nominemur templa Dei, cum Deum habeamus inhabitantem per Spiritum; atamen alterum nouimus modum sacramenti secundum Christum.

1. Cor. 3.

τὴν τῆς λόγου φύσιν, πηγὴν ὡσαύτῃ
νά, καὶ τῆς ἰδίας ὑπαρξέως ἀρχὴν
ἐγκέμαι τὴν σαρκά, ἕχα πρὸς τὴν
ἐκ δὲ σκοποῦ καὶ ἀποβλήτος λόγου
τοῖς ἐδέλοισιν ὀνομάζεσθαι δεῖν καὶ
ἀνθρώποτόκον αὐτῆν. ἐπειδὴ ὅ βδε-
λυρά καὶ ἀπηχθιδύη παρὰ πᾶσιν
ἔστιν ἡ τριακὴ δόξα, νοεῖται δὲ οὐχ
ἐπέρος θεοτόκος ἡ ἀγία παρθένη, εἰ
μὴ παραιοδέξαιτο πρὸς τὴν πρὸς
ὅτι γέρονε σαρκί, τυτέστιν ἀνθρώπος,
ὅ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγου. οὐ γὰρ που
θεόπητα γυμνῶ, ὡς ἐφίλω, ἐκτέτο-
κεν ἡ ἀγία παρθένη, ἡ τὸ τῆς ἐνσα-
σεως ὄφελος τῆς χελῶναι λεγόντων
ὀνομάζεσθαι δεῖν καὶ ἀνθρώποτόκον
αὐτῆν; ἀλλ' ὡς εἰκοιεν, ἕξθρηται ἡ
πικρὸν αὐτοῖς καὶ Χριστοῦ σιαώρημα.
εἰ γὰρ ἀέχονται φρονεῖν ἢ λέγειν αὐτὸν
ἐκ θεοῦ καὶ πατρὸς παραιοῦνιον ἕδον
ἐν ἐχάτοις τῆς αἰῶνος καιροῖς ἀσυχύ-
τως, ἀπερίπῳ, ἐκ μήτρας ἐνωθῆναι
σαρκὶ ψυχῶν ἐχρῶση τὴν λογικῶν,
οὕτω τε γημέσθαι καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπον,
ἀλλ' ὡς ἕνα τῆς ἀγίων ἐνοικον ἐχόντα
θεὸν διακηρύττειν ἐπιείρονται, καὶ φρο-
νεῖν ἀπαπέδοισιν ἐκ ἐνοουῶτες, ὅτι
καὶ ἐν ἡμῖν ὅστι δια τῆς πνέματος, ὡς
ἐν ἀγίοις ναοῖς, ὅ τῆς ὅλων θεός. γέ-
ραπῆαι γὰρ, ὅτι ἐκ οἶδατε, ὅτι ναὸς
θεοῦ ἐστὶ, καὶ τὸ πνέμα τῆς θεοῦ οἰκεῖ
ἐν ὑμῖν; εἰ πρὸς οὗ τῆς ναὸν τῆς θεοῦ
φθέρη, φθέρει τὸν ὁ θεός. ὁ γὰρ
ναὸς τῆς θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἱ πνέες ἐστὶ
ὑμεῖς. ἀλλ' εἰ καὶ ὀνομάσμεθα ναοὶ
θεοῦ, θεὸν ἐχόντες ἐνοικουῶτα δια
τῆς πνέματος, ἀλλ' ἐστὶ ἴσμεν τῆ
κατὰ Χριστὸν μυστηρίου τῆς ἕσπον.

ANNO
 CHRISTI
 431.

ὡσαύτα γὰρ τῷ θεῷ λόγῳ καὶ ἀλη-
 θειᾷ πλὴν σαρκὸς φανερῶς, ψυχῆς δι-
 λογόπι τῆς λογικῆς ἐνούσης αὐτῆς. ἐπι-
 θύμῳ δὲ δι' ἡδέως αὐτῶν. πότερα δὲ
 πλὴν ἐνωσιν τῆς λόγου πρὸς τὸ ἀνθρώ-
 πινον, ἢ ἕνωσιν πλὴν πρὸς τὸ ἅγιον
 σῶμα, τὸ καὶ ψυχῶν νοεῶν, πε-
 πωσθῆναι φησὶν καὶ ἀληθῆσαν, ἢ τῶν
 ἄλλοις ὁμοῦ καὶ αὐτῶν καὶ σωματικῶν
 σχετικῶν δουλοπρεπειῶν καὶ ἀνυπόστατου
 μορφῆς πρὸς ἐνυπόστατον καὶ θεῶν
 μορφῶν, ἢ κατὰ ἕτερον ἕτερον, κατὰ
 μόνον τῆς ὑπόστατος πλὴν ὁμωνυμῶν,
 καὶ κατὰ πλὴν ἰσότητος τῶν ἀξιοματάων;
 εἴπερ πρὸς ἄλλο σωματικῶν οὐποσὶ
 νοεῖται ἕτερος. ἀλλὰ γὰρ, ὡς εἶοικε,
 παρρησιασθῶν μάτῳ. πεποιήμαί δὲ
 πρὸς τῶν πλὴν πεδῶν, ἔχων αὐτῶν φω-
 ναί, καὶ σαφῆ πλὴν ὁμολογίαν. ἐν γὰρ
 τοῖς πρὸ πρὸς κεφαλῶν φησὶν αὐ-
 τῶν λέξεσιν ὡς δὲ. διὰ τῆς τοῦ τελευ-
 βρέφους πρὸς ἀνθρώπου ἐμμε-
 νουήλ. οὐτὲ θεὸς ἀνθρώπου καὶ κα-
 ρνικῶν φύσεως, οὐτὲ ἀνθρώπος γε-
 γυμνωμένῳ θεότητος. εἰ δὲ μὴ οὕτως
 αὐτὸν ἀκριβῆ καὶ τετρωνομῶν πλὴν
 πρὸς τῶν ἀφῆσιν ποιῆσαι φι-
 λῆν. πλὴν ἐκείνο τέως ἰσοσημῶσιν
 καὶ ἰδὸν γὰρ ἐνθάδε καὶ μάλα σα-
 φῶς διεμῶσιν αὐτῶν πλὴν ἐνωσιν,
 φύσεως ἀνθρώπου οὐ καὶ καὶ φησὶ
 φησὶ τὸν θεόν. πρὸς ὁμολογίῃ, ὅτι
 καὶ ἕνα καὶ ἐνωσιν οἰκονομικῶν οἰ-
 δὲν ὄντα τὸν θεόν, αὐτὸν δι-
 λογόπι θεόν τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον. εἴτα
 πῶς ἐκ ἐρυθρίᾳ, τοῖς πρὸ ἡμῶν γε-
 νόσιν ἰσοσημῶσιν λόγοις;

Αναθεματισμὸς β'.

Εἴπερ ἐχ' ὁμολογίῃ σαρκὶ καὶ ἐνω-
 σιν ὡσαύτα ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον,
 Concil. Tom. 6.

Vere enim unitam esse Deo Verbo carnem asserimus, anima utique rationali præditam. Libenter autem eum percontarer, utrum unionem Verbi ad humanitatem, siue ad sanctum corpus animatum intellectiua anima, vere factam dicat, an cum aliis simul & ipse dicat, secundum copulationem quæ per habitudinem est, seruilis & non subsistentis formæ ad subsistentem & diuinam formam; aut alio modo, secundum solam filiationis æquiuocationem, & secundum æqualitatem dignitatum? si tamen hic esse omnino copulationis modus intelligitur. Sed enim, sicut apparet, frustra molestus sum, & interrogationem superfluum facio, habens eius voces, apertæque confessionem. In primo namque capitulo ipsis verbis sic ait: Propterea natus infans Emmanuel appellatur, neque Deus ab humana natura separatus, neque homo diuinitate nudatus.] Oportebat sane eum accuratam & exactam explanationem his de rebus efficere. Verumtamen illud interim obseruare cõuenit: ecce enim hoc loco & quidem clare interpretas ipse unionem, ab humana natura non separatam fuisse dicit Deum: simul etiam confitetur, quia & vnum secundum unionem dispensatoriã nouit existere Christum, eundem videlicet & Deum simul & hominem. Quomodo ergo non erubescit, dum ea quæ diximus reprehendit?

Anathematisms II.

Si quis non confitetur, Dei Patris Verbum carni secundum hypostasin unitum,
 M ij

vnumque vna cum sua carne esse Christum, eundem nimirum Deum simul & hominem; anathemafit.

Theodoreti reprehensio.

Vnum quidem Christum confitemur, sanctis apostolorum doctrinis credentes, eundemque propter vnionem & Deum & hominem nominamus, secundum hypostasim vero vnionem modis omnibus ignoramus, tamquam peregrinam & alienam a diuinis scripturis & patribus, qui eas interpretati sunt. Si autem per vnionem secundum subsistentiam hoc vult dicere isa quo hæc orta sunt, quod temperamentum carnis & diuinitatis sit factum, contradicemus omni cum alacritate, & redarguemus blasphemiam. Neesse enim est ad temperamentum sequi confusionem; ingressaque confusio aufert vniuscuiusque naturæ proprietatem. Quæ enim temperantur, non permanent, vt primo fuerunt. Hoc autem de Deo Verbo, & eo qui ex semine Dauid est, dicere absurdissimū est. Oportet autem credere Domino ostendenti duas naturas, atque dicenti Iudæis: *Soluite templum hoc, & in tribus diebus suscitabo illud.* Si autem temperatio facta fuisset, neque Deus permansisset Deus, neque templum cognitū fuisset templum, sed & templum Deus, & Deus templum; (hoc enim exigit ratio temperamenti) & superflue Dominus dixisset Iudæis: *Soluite templum hoc, & in tribus diebus suscitabo illud.* Oportebat enim dicere: *Soluite me, & in tribus diebus suscitabor;*

Iou. 2.

ἕνα τε τῆς Χριστὸν μὴ τῆς ἰδίᾳ σαρκὸς, ὅτι αὐτὸν δηλονότι θεὸν τε ὁμοῦς ἔανθρώπων· ἀνάθεμα ἔστω.

Theodoreti διαζήτησις.

Ἐνα μὲν Χριστὸν ὁμολογοῦμεν, πάντες θείας τῆς ἀποστόλων διδασκαλίας * πειθόμενοι· καὶ ὅτι αὐτὸν διὰ * ἰδιότητος πλὴν ἔνωσιν θεόν τε * καὶ ἀνθρώπον ὀνομάζομεν. πλὴν δὲ κατὰ ἰσότησιν ἔνωσιν παντάπασι ἀγνωσοῦμεν, ὡς ξένω, καὶ ἀλλόφυλον τῆς θείων γενεῶν, καὶ τῆς ταύτης ἡμιλευθότου πατέρον. εἰ δὲ τὸτο βούλεται λέγειν διὰ τῆς κατὰ ἰσότησιν ἔνωσως ὁ ταῦτα γνησας, ὡς κρᾶσις σαρκὸς καὶ θεότητος γένηται, ἀνθρώπου σὺν πάσῃ περὶ φύσιν, καὶ πλὴν βλασφημίας ἐλέγξομεν. ἀνάγκη γὰρ τῆς κρᾶσις ἀπολουθῆται πλὴν σύγχισιν· εἰσοδοσα δὲ ἡ σύγχισις ἀφαιρεῖ τῆς ἑκάστης φύσως πλὴν ἰδιότητα, τὸ γὰρ κεραυνόμενα οὐ μὲν, ἀ πρὸς τῆς ἰσότητος. τὸτο δὲ ὅτι τὸ θεοῦ λόγου, καὶ τὸ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ λέγειν, τῆς ἀποπτώσεως αὐτὸν εἶπεν. γὰρ δὲ πεῖθεσθαι τῷ κυρίῳ δεικνύειν τὰς δύο φύσεις, καὶ λέγοντι τοῖς Iουδαίοις· λύσατε ὅτι ναὸν ποδῶν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερᾶ αὐτόν. εἰ δὲ κρᾶσις ἐγένετο, οὔτε θεὸς ἐμεμνήκει θεός, οὔτε ναὸς ἐγνωρίζετο ναός· ἀλλὰ καὶ ὁ ναὸς θεός, καὶ ὁ θεὸς ναός· ποδο γὰρ ὁ τῆς κρᾶσεως βούλεται λόγος. καὶ περὶ τῆς ὁ κυρίου εἶπε τοῖς Iουδαίοις· λύσατε ὅτι ναὸν ποδῶν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερᾶ αὐτόν· ἐγερᾶ γὰρ φάσαι· λύσατέ με, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερθήσομαι,

ANNO
 CHRISTI
 431.

είπὼ ἀληθῶς κρᾶσις ἴς ἐγαρῶνει καὶ
 σύγκρισις. νῦν δὲ δεικνύσι (Ω) λυόμενον
 ναόν, καὶ (Ω) αἰσῶντα θεόν. ὡσεὶ τὴν
 τῶν ἡμεῶν ἰσότησιν ἐνωσις. ἡ
 ἀπὸ κρᾶσεως ἡμῶν, ὡς οἶμαι, * ὡσε-
 βάλλονται. ὁμοίᾳ δὲ λέξιν πλὴν ἐνω-
 σιν, ἢ ἴς καὶ τὰς τῶν φύσεων ἰδιότη-
 τας δεικνύσι, καὶ (Ω) ἕνα ὡσεὶ κωμῶν
 διδασκᾶν * Χριστόν.

Απολογία Κυρέλλου.

Ἴδου δὴ πάλιν ὁ ἡγεμὼν οὐποσὶ
 ὡσεὶ φασιν τῆς καθ' ἡμῶν ἀδουρονομίας
 τὸ παρατυχόν ποιῆσαι αὐτοῦ ἀδελφῶν,
 διασύρει πλὴν λέξιν, πλὴν καὶ ἰσότη-
 σιν λέγων καὶ δοκεῖ ὅτι ἀσύνθετος αὐ-
 τῆς, καὶ δὴ καὶ ξένως αὐτῶν πεποιθῶται
 διὰ χυμῶν, ἐκ ἐνοήσεως, ὅτι τῶν τῶν
 αἰσῶν αἰρεσιωτῶν ἑρεσιολογίας ἡ τῶν
 λέξεων διὰ μίαν τὴν ἀληθῆς ἀντιξά-
 ρουσα, ὡσεὶ ἀλλοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς
 τῶν δοκῶν. Νεστορίου τῆς τῶν
 ἀναιρουῶτος παντῶν τῶν τῶν
 πλὴν καὶ σαρκὰ ἡγεμῶν καὶ μόνῳ ἡμῶν
 ἀξιοματῶν ἐνόηται ὡσεὶ κωμῶντος,
 ἀποθεῶν τε τῶν αὐτῶν τῶν λέγοντες,
 τῆ τῶν ὁμοιότητος ὁμοιότητος τελευτηθῶν,
 ἀναγκαίους ἡμεῖς τοῖς ἐκείνου μαχόμε-
 νοι, πλὴν καθ' ἰσότησιν ἐνωσιν ἡγεμῶν
 φασιν, τῶν καθ' ἰσότησιν, οὐδὲν ἔτι
 ὡσεὶ φασιν, πλὴν ὅτι μόνον ἡ τῶν τῶν
 τῶν φύσις, ἡγεμῶν ἡ ἰσότησις, ὅ ὅτι
 αὐτῶς ὁ λόγος, ἀποθεῶν φύσις καὶ
 ἀληθῆς ἐνωσις, ὡσεὶ τῶν τῶν
 συχῶς, καὶ τῶν τῶν τῶν τῶν
 εἰς νοεῖται καὶ ἐστὶ Χριστός, ὁ αὐτῶς θεός
 ἀποθεῶν. τῶν τῶν, ὡς γε οἶμαι, καὶ αὐτῶν
 Θεοδωλεῖται δοκεῖ, φύσεως ἀποθεῶν
 ἐκχωρεῖται λέγοντι τῶν τῶν, οὐτε μὲν
 θεοτικῶς τῶν τῶν ἀποθεῶν.

Deum non esse separatū, neque humanitatem absq; deitate intelligi.

M iij

fiquidem vere aliquod tempe-
 ramentum factum fuisset, atque
 confusio. nunc autem ostendit
 solvendum templum, & susci-
 tantem Deum. Superflua itaq;
 secundum subsistentiam unio,
 quam pro temperamento nobis,
 sicuti puto, proponunt. Sufficit
 autem dicere unionē, quæ & na-
 turarū proprietates ostendit, &
 unum edocet adorare Christū.

Cyrilli defensio.

Ecce rursus egregius hic oc-
 casionem contra nos oris effrenati
 quidquid se obtulerit, facere
 studēs detrahit voci, Secundum
 substantiam. Damnat autem
 eam novitatis, & peregrine
 prolatam affirmat; non confide-
 rans quia impiorum hæretico-
 rum adinventionibus dictionum
 virtus veritatem opponens, de-
 struere nititur quod ab eis vide-
 tur oppositum. Nestorio igitur
 ubique perimente Dei Verbi se-
 cundum carnem natiuitatem,
 & solam nobis dignitatum unia-
 tatem asseuerante, hominem-
 que Deo copulatum esse di-
 cente, filiationis æquiuocatione
 honoratum; necessario nos
 dictis illius repugnantes, secun-
 dum subsistentiam unionem di-
 cimus factam, verbo hoc, Secun-
 dum subsistentiam, nihil aliud
 demonstrante, nisi solum
 Verbi naturam, siue subsisten-
 tiam, quod est ipsum Verbum,
 humanæ naturæ vere unitam si-
 ne vlla conuersione atque con-
 fusione, sicuti sæpissime dixi-
 mus, unum intelligi & esse Chri-
 stum, eundem Deum & homi-
 nem. Hoc autem, vt opinor,
 etiam ipsi Theodoretō proba-
 tur, dicenti ab humana natura

Igitur neque exclusa substantia ferui & Dei formam vnitam esse, neque sane communem hominem sola dignitatū æqualitate cohonestatum, secundum habitudinem Verbo copulatum esse dicimus; verum ipsum, vt dixi, Filium Dei vnigenitum in assumptione sibi vnitæ carnis animam habentis rationalem, vere hominem factum esse cum hoc quod etiam Deus maneat. At vir ille sermonibus disertus, & in speculationibus versatus, vocabulum, Secundum substantiam, definiuit esse temperamenti significatiuum, & dicere audet, & affert incommoda, quæ ex contemperacione sequuntur, quasi nos ignoraremus: vel fortasse sibi ipsi placet, & verborum abundantia atque ornatu gaudet; nihilque aliud forte cogitat, quam opinionem quod possit prolixè loqui; quod a nullo dictum est, tamquam verum accipiens, vt aliquis esse videatur apud eos, qui recte diiudicare nesciunt, quisnam temere fabuletur, & mentiat, aut quis recta veritatis via incedat, & sermonibus sapientibus & necessariis vtatur. Initio, fateor, existimabam, sensum capitulorum cum non ignorare, fingere autem, vt dixi, se ignorare, & in hoc quibusdam moram gerere: atqui nunc vere illum ea ignorare comperio.

Anathematismus III.

Si quis in vno Christo post vnionem diuidit hypostasas, ipsasque ea tantum coniunctione inter se connectit, quæ est secundum dignitatem, hoc est auctoritatem, vel potestatem, & non eo potius concursu, qui est secundum naturalem vnionem; anathema sit.

ἐκκοῦν οὔτε διχα τὴν ὑποστάσεων δούλου
 τε καὶ θεοῦ μορφῶν ἑνωσάσθαι φαιδρῶν,
 ἕτε μὲν κοινὸν ἀνθρώπον, ἰσότη μόνῃ
 τῆς ἀξιομάτων περιμετρήσθαι, ὡς
 ὡς σιωπῆσαι τῷ λόγῳ διοεζόμεθα,
 ἀλλ' αὐτὸν, ὡς ἐφίλω, ὅτι ὅτι θεοῦ
 ὅτι μονογενῆ. γερονότα καὶ ἀλήθειαν
 ἐν πρῶτῃ τῆς ἐνωσεως ἀπὸ σαρκὸς,
 ψυχῆς ἐξουσίας πῶς λογικῶν, ἀν-
 θρώπου ἡρώσθαι μὲν τῆς μεῖναι καὶ θεόν.
 ἀλλ' ὁ ἀγνὸς εἰς λόγους, καὶ πυκνὸς εἰς
 θεωρίας, κράσεως ἐστὶ σημαίνοντι πῶς
 λέξιν διοεζέται, καὶ λέξαν δόξατομα,
 καὶ τὰ ἐκ τῆς τῆς συγκεχεῖσθαι τὰς
 φύσεως παρακομίζει* βλάβης, ὡς ἰ-
 μὲν ἡγνοκώτων ἢ τὰ χαρῶν αὐτῶν,
 καὶ φιλοκομπεῖ. οἴεται δὲ ἴσως καὶ ἔπε-
 ρον οὐδὲν, ἢ μακροχρονεῖν διδάσθαι, τὸ
 παρ' οὐδενὸς εἰρημῶν, ὡς ἀληθὲς δε-
 χόμενος, ἵνα ἕως ἐστὶ δοκῆ παρὰ γε τοῖς
 ἐκ εἰδόσι διακρίνειν ὁρθῶς, τῆς μὲν εἰ-
 κομῶν καὶ ψεύδεται, ἕως δὲ κατ'
 διδύ τῆς ἀληθείας ἐρχεται, καὶ ὁφείων
 καὶ ἀναγκαίων ἀπείσθαι λόγων. ὡμίω
 μὲν οὐκ ἐν δεχάσθαι, ὁμολογῶ, τῆς
 κεφαλῶν πῶς διδάσθαι ἐκ ἀγνοή-
 σθαι μὲν αὐτὸν, ὑποπλάσθαι δὲ,
 ὡς ἐφίλω, τὸ δοκεῖν ἡγνοκέναι, καὶ
 τῆς χαρίζεται ἕσθαι. ἡγνοκώτα γε
 μὲν αὐτὸν κατὰ ἀλήθειαν διέσκεω
 λοιπόν.

Ἀναθεματισμὸς γ'.

Εἴ τις ἐπὶ τῆς ἐνὸς Χριστοῦ διαίρεσθαι
 τὰς ὑποστάσεις μὲν πῶς ἐνωσῶν, μόνῃ
 συνάπλων αὐτὰς συναφεία τῆ κατὰ
 πῶς ἀξίω, ἢ ἡσῶν αὐθεντίας, ἢ δι-
 νασειῶν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον* σῶν
 δὲν πῶς κατὰ ἐνωσῶν* φισικῶν ἀνά-
 θεμα ἔσθαι.

ANNO CHRISTI 431.

Θεοδώρου ἀναλογίῃ.

Σκοτεινὴ καὶ ζοφώδης τῆς εἰρημύτων ἢ ἐννοια· ἴνι γὰρ ἐκ βύθου, ὡς σωμαφεία καὶ σωόδος οὐδενὶ διαφέροισιν; ἢ τε γὰρ σωόδος τῆς κεχρησμένων ὅτι σωόδος, ἢ τε σωμαφεία τῆς εἰρημύτων σωμαφεία. ὁ δὲ ζοφώτης τῆς λόγων τούτων πατήρ, ὡς ἐναντία τὰ σύμφωνα πέσειεν. ἢ γὰρ γὰρ, φησὶ, σωμαφείαν τὰς ὑποστάσεις σωμαφεία, ἀλλὰ σωόδα, καὶ σωόδα φησὶν ἢ ἀγνοῶν ἴσως ὁ λέγει, ἢ ἐν γνώσει * βλασφημῶν. ἢ γὰρ φύσις ἀναγκαστικὸν ἢ ὅτι καὶ ἀβούλητον χρεῖμα· οἷον π λέγω· φησὶν πεινώμεν, οὐ γνώμη τὰς πάροντες, ἀλλὰ ἀνάγκη· ἢ γὰρ ἀνὸς οἱ πωχταὶ συζῶντες τῆς πωσαμῶν ἀπὸ ἀνάγκης, τῆς μὴ πεινώμεν πλὴν ὅξοισι ἐν τῇ βουλήν κεκτημένοι· φησὶν πεινώμεν, φησὶν πεινώμεν, φησὶν πεινώμεν, φησὶν πεινώμεν (V) αἰετα· πάντα δὲ τὰ ταῦτα τῆς ἀβελήτων, ὡς ἐφω· ὁ γὰρ μηδὲν πούτων κατὰ δέχμενος, * ἀνάγκη τῆς ζωῆς ὑποδέχεται τέλος. εἰ τίνω φησὶν γέρονε τῆς τῆς θεοῦ μορφῆς καὶ τῆς τῆς δούλου μορφῆς ἢ * καθ' ἐνάσιν σωόδος, ὑποδράκτικος ἴνι βιαζόμενος, ἀλλ' οὐχὶ φιλανθρωπία κεχρησμένος ὁ θεὸς λόγος σωμαφείῃ τῆς τῆς δούλου μορφῆς· καὶ ἐβρεθήσεται ὁ τῆς παντὸς νομοθέτης ἀναγκαστικὸς νόμοις ἀκολουθῶν. ἀλλ' οὐ ταῦτα ἡμᾶς ὁ μακάριος ἐδίδαξε Παῦλος, τὸν ἀντίον δὲ, ὅτι ἐαυτὸν ἐκένωσε, μορφῶν δούλου λαβῶν· τὸ δὲ ἐαυτὸν ἐκένωσε, τὸ ἐβρεθήσειεν δέκνυσιν. εἰ τίνω γνώμη καὶ βουλήσιν τῆς ὅξοισι ἢ ἀναληφθείσιν ὑπόσιν φύσις, πεινώμεν τῆς φησὶν λέξεως ἢ πωσαμῶν.

* διὰ τὴν

* πεινώμεν ἀβελήτων

* ἀνάγκη ὑποδέχεται

* ἴνι

Theodoretus reprehensio.

Tenebricosa quidem & caliginosa est dictorum intelligentia, [prius autem manifesta est ipsorum ineptia.] Cui enim non est perspicuum, quod copulatio, & concursus nihil differunt? nam concursus, separatorum est concursus; copulatio vero est discretorum copulatio. At sapientissimus istorum verborum parens, quasi contraria posuit ea quæ consonant. Etenim non oportet, inquit, copulatione subsistentias coniungere, sed concursu, & concursu naturali: vel ignorans forte quid dicit; vel, si nouit, blasphemans. Natura enim est vis necessaria compellens, & absque voluntate. Exempli gratia: Natura esurimus, non hoc arbitrio, sed necessitate patientes: profecto enim qui in mendicitate degunt, mendicare desissent si potestatem liberam non esuriendi haberent: natura sitimus, natura dormimus, natura respiramus aerem. Hæc autem omnia absque voluntate sunt, ut dixi. Qui autem nihil horum in se recipit, necessario finem vitæ accipit. Si igitur naturalis fuit Dei formæ & serui formæ unio, a necessitate quadam compulsus, & non misericordia vsus Deus Verbum formæ serui coniunctus est, & legislator omnium necessitatis leges sequi inuenitur. Verum non hæc nos docuit beatus Paulus, sed contrarium, quod seipsum exinaniuit formæ serui assumpta. Quod autem dicitur: *Se-*

Philipp. 2.

ipsum exinaniuit, voluntarium demonstrat. Si igitur consilio & voluntate vnitus est naturæ ex nobis susceptæ, superfluum est addere dictionem, Naturalis. sa-

tis enim fuerit fateri vnionem. Vnio autem in discretis accipitur, nusquam enim intelligitur vnio, nisi fuerit diuisio. Igitur vnionem suscipiens, discretionem praecipit. Quomodo igitur dicit non oportere subsistentias diuidere, siue naturas? idque, sciens quod perfecta Dei Verbi subsistentia ante saecula erat, & ab illa assumpta fuit serui forma perfecta. Ideo & subsistentias dixit, sed non subsistentiam. Si igitur vtraque natura perfectionem habet, in idem autem conuenerunt ambæ, forma videlicet Dei suscipiente formam serui, vnam quidem personam, & vnum Filium & Christum confiteri pium est; duas autem subsistentias siue naturas vnitas dicere, non absurdum est, sed iuxta causam confectaneum. Etenim si in vno homine diuidimus naturas, & mortalem corpus, immortalem vero animam dicimus, vtramque autem hominem; multo magis assumptis Dei, & assumpti hominis naturarum proprietates agnoscere, rationi consentaneum est. Inuenimus autem & beatum Paulum vnum hominem in duos diuidentem, & aliquando quidem dicentem: Quanto exterior homo corrumpitur, tanto internus renouatur. aliquando vero: Condelector legi Dei, inquit, secundum interiorem hominem. & iterum: In interiore homine habitare Christum. Quod si Apostolus naturalem copulationem naturarum simul conditarum diuidit, quomodo eos qui diuidunt proprietates naturarum, Dei qui ante saecula fuit,

δεκαί γάρ ὁμολογῆσαι τὴν ἕνωσιν. ἕνωσις δὲ ἴπῃ τῆν * εἰρημῶν λαμβάνεται. Διαίρεσεως γὰρ ἐκ οὐσης, ἐκ αὐ ποτε ἕνωσις νοηθεῖ. ὁ τῶν τῶν ἕνωσιν λαμβάνων, * παρελαμβάνει τὴν διαίρεσιν. πῶς τοίνυν φησὶ, μὴ δεῖν τὰς ἕνωσας διαίρειν, εἴπω φύσεως; καὶ πάντα, εἰδὼς ὡς τελεία μὲν ἵ τῆ θεοῦ λόγου ἕνωσας παρὰ τῆν αἰώνων ἕνωσιν, τελεία ἡ ἕνωσὶς ἐκείνης ἐλήφθη ἵ τῆ δούλου μορφῆ. διὸ ἡ ἕνωσας εἶπεν, ἀλλ' οὐχ ἕνωσας. ἐ τῶν ἐκατέρω φύσεως τὸ τέλειον ἔχει, εἰς ταῦτῶν ἡ συνῆλθον ἀμφότῃ, πῆς τῆ θεοῦ μορφῆς δηλονότι λαβούσης τὴν τῆ δούλου μορφῆν, ἐν μὲν παρῶν, ἡ ἕνωσιν, καὶ Χριστὸν * ὁμολογῆν δισσεβείας δύο ἡ τὰς ἕνωσας ἕνωσας, εἴπω φύσεως λέγειν ἐκ ἀποπον, ἀλλὰ κατ' αἴψαν ἀκόλουθον. εἰ γὰρ ἴπῃ τῆ ἕνωσιν ἀνθρώπου διαμορῶν τὰς φύσεως, καὶ καλοῦμεν τὴν μὲν θνητὴν σῶμα, τὴν ἡ ἀθάνατον ψυχῆν, ἐκατέρω ἡ ἀνθρώπου, πολλὰ μᾶλλον τῆ ἀειλήφτος θεοῦ, καὶ ἀναλήφτος ἀνθρώπου, τὰς τῆν φύσεων ιδιότητας γνωρίζειν εὐλογον. διέσκομεν δὲ καὶ τὸ μακάριον Παῦλον, τὸ ἕνωσιν ἀνθρώπου εἰς δύο διαμορῶν ἀνθρώπου, καὶ ποτὲ μὲν λέγοντα. ὅσον ὁ ἕνωσιν ἀνθρώπου φθείρεται, τοσοῦτον ὁ ἕνωσιν ἀνακαινοδοται. ποτὲ ἡ συνήδομαι τῶ νόμῳ τῆ θεοῦ καὶ τὸ ἕνωσιν ἀνθρώπου. καὶ αὐτῆς εἰς τὸ ἕνωσιν ἀνθρώπου κατῶν καὶ Χριστὸν. εἰ δὲ τὴν φησὶ κληθῆναι τῆν * ὁμοχρόνων φύσεων ὁ λόγος διαιρεῖ, πῶς ἀσεβείας γράφεται τῶν τὰ ἴδια τῆν φύσεων διαμορῶν τῆ παλαιῶν θεοῦ, καὶ

2. Cor. 4.

Rom. 7.

Ephes. 3.

* ὁμοχρόνων

* ὁμοχρόνων

ANNO CHRISTI 431.
 * ἐξάρτησιν * ἡμῶς

καὶ τὸ θεοῦ ἐπὶ ἐξάρτησιν τῶν ἡμερῶν ἀναληφθέντος αἰθερόπου, ὁ πλὴν κρᾶσιν * ἡμῶν δι' ἐξάρτησιν ὀνομάτων διδάσκων;

Απολογία Κυρίλλου.

Αἰσθῆ * δὴ οὖν, ὅπως ὁ πάνσοφος ὁ ἁγίος πνεῦμα εἰρημνῶν κατὰ λέξιν ἀφελῆ δὲ καὶ σκοτεινῶ πλὴν διανοίᾳ ἔχων αὐτὸς, σκοτεινὸν εἶναι φησὶ τὸ ἔστω διαφανῆ, καὶ τοῖς ἄλλοις φρονεῖν ἐξελοισί γινώσκοντες τὸν λόγον. ὡς δὲ ὅτι σωφρονισμῶν λέγεσθαι, καὶ ἐξ ἡμῶν σὺν ἀφελῆ ὀνομαζέσθαι δεῖν, ὁ πρὸς ἡμῶν γενναῖος διαχρηζέσθαι λόγος. εἶτα τῆς ἐνοουσίας ἐπιτηρίας αὐτῶ ποιούμενος τὸ ἐπιδείξει, μίαν ἡμῶν διδοφαίνει πλὴν ἐκ τῶν σημανομένων δυνάμιν, καὶ εἶπε σὺν ἀφελῆ, εἶπαι σωφρονισμῶν περὶ ἀφελῆς λέγει. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ πρὸς ταυμάσιας ἔχω τῆς οὐτως ἰσχυρῆς βουουλίας αὐτῶν. ἐγὼ γὰρ, ὡς εἶπαι, μόνος τὸ μηδενί * ποτε ἄρα τὸ ὄντων ἀγνοεῖν, περὶ τῶν ὄντων, ὡς καὶ αὐτοῖς εἶπαι κατὰ φανῆς τοῖς εἰσάπαν ἡμωρηκόσι ἐπιτηρίας κοσμικῆς, καὶ λόγων τελεῆς, καὶ τῆς ἐκ ἀφελῆς μετελλείας τε καὶ ἐκ ἀκριβοῦς ἐπιτηρίας. περὶ ταυμάσιας τίνων τῆς βουουλίας αὐτῶν, ἐκείνο φημί βραχὺ διαχρηζομένης κατὰ τὸ εἶπαι ἐ μέδης, ὁ τὸ πλάτυ κατὰ ἡμῶν διδρυῶν σῶμα, * θεωρεῖ λεπτῶς τὸ μυστήριον. πλὴν ἐπὶ Χριστῶ λεγομένων ἐνωσιν * συκοφανησάτινες, παρατρέποντες εἰς τὸ ἀκαλλῆς, καὶ εἰς τὸ δοκοῦν αὐτοῖς παρά γε τὸ σκοπεῖν τῶν ἰεσθῶν γραμμάτων. φασὶ γὰρ διηρησθαι μὲν εἰς ἅπαν ἀλλήλων, καὶ ὁλοθῆπως διδοφοιτῶν τὰς φύσεις, ἰδίᾳ τε εἶπαι καὶ διὰ μέρησιν ἐκατέρω.

Concil. Tom. 6.

& hominis in extremis diebus assumpti, impietatis accusat is, qui temperationem nos per alia nomina docet?

Cyrilli defensio.

Vide quomodo sapientissimus iste vir primum quidem obscuritatem in dictis falso accuset, & cum ipse mentem non fulgidam, sed tenebricosam habeat, tenebricosum esse dicat sermonem, qui recte sentire volentibus adeo perspicuus est atque notissimus. Existimavit autem quod debere dici concursum, & non copulationem, oratio nostra asseueret. Deinde artem suam ostentans, vnam esse ex significationibus vim nobis declarat, siue quis concursum, siue copulationem factam esse dixerit. Ego vero etiam in hoc admiror tanti eius acuminis solertiam & consilium. Solus enim nouit, ut videtur, quod a nullo qui vspiciat fit, ignoratur, & sic protritum est, ut etiam his elucescat, qui profus mundanæ sapientiæ, & exercitationis dicendi, & scientiæ quæ ex imperfecto auditu, mediocriter parumque diligenter colligitur, sunt expertes. Admiratus igitur eruditionem eius, illud dico: Paululum cuiusgilans quasi ex somno & crapula, qui amplum os contra nos dilatas, vide subtiliter sacramentum. Vnionem, quæ in Christo est, calumniantur quidam, præter sacrarum literarum propositum, in prauum, & in suam ipsorum sententiam detorquentes. Dicunt enim diuisas esse a se inuicem, & omnibus modis seiungi naturas, & seorsim ac dispersitam vtramque esse;

N

hominem autem sic coniunctum esse Deo per habitudinem contendunt, secundum solam dignitatem, hoc est auctoritatem, vel secundum filiationis eandem nominationem. Hanc opinionem tollit anathematismus, & aduersus tam execrandas vocum inanitates se opponit. Asserit enim, Verbum naturaliter, hoc est, non secundum habitudinem, sed vere vnitum sanctæ carni rationalem habenti animam, nullo modo diuidendum esse, ne duos imaginemur Filios, & impartibilem partiamur. At hic non intelligens quidnam sit vnio naturalis, hoc est vera, non confundens naturas, neque commiscens ita vt vtraque aliter esse oporteat, quam vt est, puerile quoddam & frigidum sumit argumentum ad ea probanda, quæ bene se habere arbitratur, & inquit: Si naturalis facta est vnio, exinanitio Verbi voluntaria non fuit, sed quasi ex vi & necessitate. Natura enim cogere solet. Ad hoc dicat aliquis ei: Esuries, & sitis, & cetera quæ ipse dixisti, carnis sunt naturales infirmitates, & in nobis ipsis motionem habent, quia naturam possidemus affectionibus obnoxiam: ipsa autem diuina & ineffabilis natura Verbi nullo modo passionibus & necessitati subiecta, neque ab villo alio, nec a seipsa coacta est ad hoc, vt præter voluntatem caro fieret, vel appropriaret sibi humanitatis mensuram, apprehenderetque semen Abrahæ. Quam inconsiderate autem loquatur, nulli qui voluerit, difficile erit videre.

ἀνθρώπον δὲ οὕτω συνήφθαι θεῷ
ρεπικῶς διαπέπονται καὶ μόνῳ τῷ
ἀξίαν, ἢ ἡρω αὐθεντῶν, καὶ κατὰ
τῷ τῆς ὑπόθετος ὁμωνυμίας. ταύτῃ
ἀναρῆι τῷ δόξῳ ὁ ἀναθεματισμὸς,
& τῆς οὕτω βδελυροτάτης κενο-
φωνίας ἀντανίσταται· διαβεβαιόται
γὰρ ἐνωθέντα καὶ φύσιν, τυτέστιν οὐ
ρεπικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀλήθῃ τῇ ἀγία
σαρκὶ (V) λόγον, ψυχῇ ἐχούσῃ τῷ
νοερῶν, καὶ μηδένα ἕπον διαπέμνε-
ται δεῖν, ἵνα μὴ δύο νοήμων υἱοὶ,
μεεζόντες (V) ἀμείρισον. ὁ δὲ οὐ
συνεῖς ὅ, ἢ ποτὲ ὅστιν ἐνωσις φισικῆ,
τυτέστιν ἀληθῆς, οὐ συγχέουσα τὰς
φύσεις, οὔτε μὲν ἀνακρινάσα πρὸς
γε τὸ δεῖν ἐκατῆν ἐπρόσιως ἔχειν,
* ὅπῃ ὅστι μειρακιωδῆς π καὶ ψυ- * ἢ ὅσπ
χρὸν δέχεται πρὸς ἀπόδξιν ὧν ὅ * ἢ ὅσπ
ἔχῃν ἰσπέληφε· καὶ δὴ καὶ φισί· * ἢ ὅσπ
εἰ φισικῆ γέγονεν ἢ ἐνωσις, οὐχ * ἢ ὅσπ
ἐμούσι (V) ἢ κένωσις τῆς λόγου, ἀλλ' * ἢ ὅσπ
οἶον δὲ ἀνάγκης καὶ βίας, ἀναγκαστι- * ἢ ὅσπ
κῆ γὰρ ἢ φύσις. καὶ πρὸς γε δὴ τῆτο * ἢ ὅσπ
φαῖη πρὸς αὐτῶν ὅπ πῆνὰ τε καὶ δι- * ἢ ὅσπ
ψα, καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ τῆρ ἔφης * ἢ ὅσπ
αὐτῶς, σαρκὸς ἀν εἶν δῆρῶσηματα * ἢ ὅσπ
φισικῶν, καὶ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τῷ κίνη- * ἢ ὅσπ
σιν ἔχῃ, ὅπ καὶ τυραννομηδύτω πῶς πᾶ- * ἢ ὅσπ
δεισι τῷ φύσιν κεκτῆμθα· ἢ δὲ γε * ἢ ὅσπ
θεῖα τε καὶ ἀπόδξῆτος τῆς θεοῦ λόγου * ἢ ὅσπ
φύσις πᾶσι καὶ ἀνάγκης ἀνεπίδε- * ἢ ὅσπ
κῆς οὔσα παντελῶς, οὐ βεβίασαι * ἢ ὅσπ
πρὸς ἑν (V), οὔτε μὲν δὲ ἐαυτῆς * ἢ ὅσπ
πρὸς γε τὸ δεῖν ἀβουλήτως γνέσται * ἢ ὅσπ
σαρξ, ἢ ἡρω τὸ ἀνθρώπῳ (V) * ἢ ὅσπ
σασαι μέξῃν, ὅπ λαβέσται τε σπέρ- * ἢ ὅσπ
ματος Ἀβραάμ. ὅπ δὲ ἀκατάσκε- * ἢ ὅσπ
πῆ (V) κομιδῇ γέγονεν ὁ λόγος αὐτῶν, * ἢ ὅσπ
χαλεπὸν οὐδὲν τῶς ἐδέλοισιν ἰδεῖν.

ANNO CHRISTI 431.
* παύτος *
* νίμοις *

ἔφη γὰρ, ὅτι πάντῃ τε καὶ * πάντως τε καὶ φύσιν τοῖς τῆς ἀνάγκης ὑποκεισεται * μέτρως καὶ παρεκόμεσεν εἰς ἀπόδειξιν τὸ ἀβουλήτως ἡμᾶς πείνω τε καὶ δὲ ψαν εἰσδέχεσθαι, καλούσης εἰς τὸ πᾶν τῆς φύσεως, καὶ εἰ μὴ βούλοιο τις. ἀλλ' ὡς ἀνδρὸς βίμαδος, καὶ ἠκοινημῶν ἔχοντος εἰς ταῦτα (ὧ) νοῦ, ἔτι τὰ εἰρηά τῆς παραμάτων ἰδέειν, ἀ καὶ λόγου πλείονα ἀξιοῖτο ἀν' εἰκότως.
* εἰ γὰρ ἐκ ἀληθῆς, ὅτι λογικός ἐστὶ καὶ φύσιν ὁ ἀθέσπος, ἀρα * ἀβουλήτως καὶ ὑποκειστικῶς ἐστὶ λογικός. τί δέ; εἰπέ μοι, ἔο τῆς ὅλων θεὸς οὐ καὶ φύσιν ἐστὶ θεός; οὐ καὶ φύσιν ἀγιῶ, δικαίος, ἀγαθός, ζωὴ, φῶς, ἁγία, καὶ δυνάμις; ἀρ' οὐ καὶ αὐτὸς ἀβουλήτως καὶ ὡς ὁ ἀνάγκης ἐστίν, ἀ ἐστίν; ἀλλ' οἶμαι τὸ οὕτως ἐλέσθαι φρονεῖν τῆς εἰς λήξιν ἠκούσης ἐμβροντισίας ἐκ ἀσυμφωνῆς ἔλεγε καὶ εἶπεν. τί ποίνω ἡμῖν ὡς ἀμαρτῶν * τε καὶ δυσκαταζώνισον ὀπιτήρισμα ποιεῖται τὸ ψεῦδος, καὶ τῆς οὕτω σαθεῖν ἀπίεται παραβλημάτων, καὶ φιστικῶ ἀκούων γενέσθαι πλὴν ἐνώσιν, τυτέτι πλὴν ἀληθῆ, καὶ ἑρπῆς ἐλθῆ δέσθαι, καὶ ἀσύγχυτον παντελῶς τῆς ὑποστάσεων σωόδον, περὶ τρέπειν περὶ αὐτῆς τῆς εἰρημῶν πλὴν δυνάμιν, εἰς τὸ μὴ ὀρθῶς πεποιθῆσθαι δοκεῖν * καὶ ὁμοιότητα πλὴν πρὸς ἡμᾶς; οὐ δέδινεν ὁ θρασυὺς ἀφύκτος ἀνάγκης πλὴν τῆς λόγου φύσιν ὑποπέσει. κενώνωκεν ἑαυτὸν ἐκ ἀβουλήτως, ἀλλ' ἐδεκοντῆς ὁ μονογενὴς γέγονεν ἀθέσπος, καὶ οὐχ ὡς σὺ φῆς, ἀνέλαβεν ἀθέσπον, χερτικῶ ἀπὸ δαυροῦ μὲν πλὴν σωάφειον, καὶ τῆς τῆς ὑπόπτη χαίρει σεφραῶν, κατὰ πρὸς ἡμᾶς.
Concil. Tom. 6.

Dicit enim, quod naturalia necessitatis legibus omnino prorsus subiacebunt: & ad demonstrationem hoc attulit, quod præter voluntatem nostram esuriamus & sitiamus, natura ad hoc vocante, etiam si quis nolit. Atqui oportebat virum peritum, & in his mentem exercitatum habentem, etiam res solidas videre, quæ merito maioris pensæ erant. Nam si verum est, quod homo secundum naturam sit rationalis, ergo præter voluntatē & coacte est rationalis. Quid autem? dic mihi, Deus omnium an non secundum naturam est Deus? an non secundum naturam est sanctus, iustus, bonus, vita, lux, sapientia & virtus? Num igitur ipse quoque præter voluntatem & coacte est quod est? At vero, opinor, sic velle sapere, summam dementia non obscure arguere poterit. Quid igitur nobis mendacium, tamquam murum inexpugnabilem & inuictum opponit? & adeo infirma problemata tractat, & audiens naturalem factam esse vniionem, id est veram, & conuersionis expertem, inconfusumque omnino substantiarum concursum, attentat euertere vim dictorum, ita ut videatur non esse recte facta, sed secundum similitudinem, quæ in nobis est? Nec formidat audax ineuitabilibus necessitatibus subiicere Verbi naturam. Exinaniiuit semetipsum non absque voluntate; sed voluntarie Vni-genitus factus est homo, & non sicut tu dicis, suscepit hominem, habitudinalem donans ei copulationem, filiationisque gratia coronans, sicut nos.

2. Petr. 1.

1. Cor. 6.

Itaque licet nos intelligamus, vnitas esse substantias, hominemque factum & incarnatum esse Verbum, & videatur quodammodo secundum hoc naturalis dici a nobis vnio, vt expellat non veram & habitualē, quam nos per fidem & sanctificationem habuimus; quia & diuinæ naturæ facti sumus confortes, sicut inquit Paulus: *Qui adheret Domino vnus spiritus est*: non tamen subiicit necessitatibus & imperiis naturæ illud affectionū expers & liberum Dei Verbum. Nolle autem vnita post vnionem in duo separari debere, mea sententia omnino irreprehensibile est & inculpabile, maxime quia bonus iste Theodoretus hominem, qui vnus etiam secundum nos intelligitur, in exemplum assumpsit, & in duo diuidi non finit: quamuis ipsa eius consideratio non repudiet partitionem & diuisionem, quantum ad sciendum attingit, quod aliud quidem secundum naturam est anima, aliud vero secundum suam naturam caro. Itaque secundum similem rationem inquirentes diligenter vnionem, quæ in Christo facta esse intelligatur, considerando quidem diuinitatem & humanitatem, concursum verum secundum vnionem factum esse dicimus; non ignorantibus quod aliud quiddam quam caro, secundum naturam fit Dei Verbum, & aliud rursus secundum suam naturam fit caro. Non est autem tutum, semel vnita dissecare; neque in duos Filios diuidere vnum Christum & Filium & Dominum, cuiquā permittit rectæ fidei ratio,

ὡσε κἀν νοῦ μὲν λυῶνται τὰς ἑνωσάσας, ἐνανθεροπῆσαι τε καὶ σαρκωθῆναι (Ⓞ) λόγον, & δοκῆ πως κατὰ τὸ το φυσικὴ λέγεσθαι παρ' ἡμῶν ἡ ἐνωσις, πλὴν ἐκ ἀληθῆ τε καὶ θελικῶ ἐκβάλλουσα, καὶ ἡμεῖς ἐχρησάμεν διὰ πίστεως & ἀγασμοδ, ὅτι καὶ θείας φύσεως γενόναμεν κοινωνοί, * καὶ κατὰ φησιν ὁ Παῦλ (Ⓞ) ὁ κολλώμενος τῷ κυρίῳ, ἐν πνεύμα ὄντιν. ἀλλ' οὐχ ἑνωπῆσιν ἀνάγκης καὶ πλεονεξίας φυσικαῖς (Ⓞ) ἀπαθῆ καὶ ἐλβῆρε (Ⓞ) τὸ θεοδ λόγον. τὸ δὲ γε μὴ θέλειν μὲν πλὴν ἐνωσιν διαίρεσθαι * διχῆ τὰ λυῶν μὲν, * καὶ ἀλλήλων * ἑπιφοιτῶν, εἴη ἀν, ὡς γέ μοι φαίνεται, παντελῶς αὐτοπάπρον, καὶ μῶμου μακραν * μάλιαδ' ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ χρησὸς οὐτοσὶ Θεοδώρειτος (Ⓞ) ἕνα κὲ κατὰ ἡμας νοοῦ μὲρον ἀνθεροπον εἰς παράδειγμα λαβῶν, ἐκ ἐὰ τέμνεσθαι * διχῆ. καίτοι τῆς ἐπ' αὐτῷ θεωρίας ἐκ ἀπαράδεικτον ἐχούσης πλὴν οἰονεὶ τριμῶ καὶ διαίρεσιν, τὸ γε ἦκον εἰς τὸ εἰδέναι φημι, ὡς ἐστὶ μὲν τοῖς κτ' φύσιν ὄντιν ἡ ψυχῆ, ἐστὶν δὲ π κατ' ἰδίαν φύσιν ἡ σαρκῆ. ἐκουῶ κατὰ γε (Ⓞ) ἴσον λόγον πολυπραγμονουῶτες πλὴν ἐνωσιν, ἢ πρὸ δὲ ἑπι Χειρῶν πεπεσῆσθαι νοοῖτο, τῆ μὲν θεωρία θεότητος τε καὶ ἀνθεροπότητος σμῶσδον ἀληθῆ κατὰ ἐνωσιν γημέσθαι φημῶν, ἐκ ἡγροηκότες, ὅτι ἐπερ (Ⓞ) μὲν * κατὰ πλὴν σαρκὰ κατὰ φύσιν ὄντιν ὁ ἐκ θεοδ λόγος, ἐστὶν δὲ αὐ κατ' ἰδίαν φύσιν παρ' αὐτὸν ἡ σαρκῆ. ἐνωθέντα δὲ ἀπαξ διατέμνεσθαι ἐκ ἀσφαλές, οὔτε μὲν εἰς δύο καταμερίζειν ἕνα Χειρῶν, καὶ ἕνα, καὶ κύριον ἐφίησιν ὁ τῆς ὀρθότητος λόγος, παρ-

Illi enim hoc facientes, minorem, & creaturam, & facturam, & seruum, & ex non extantibus Filium Dei esse statuunt. Cui igitur nos, qui diuersa quam illi sentimus, & consubstantialiam esse & coeternum Deo & Patri Filium cõfitemur, opificemque omnium, & factorem, & ornato- rem, & gubernatorem, & admi- nistratorem, & in omnibus fa- pientem & omnipotentem, imo ipsam potentiam, & ipsam vitam, & ipsam sapientiam esse affirma- mus; cui, inquam, attribuemus illud: *Deus meus, Deus meus, ut quid me dereliquisti?* & illud: *Pater, si possibile est, transcat a me calix iste.* &: *Pater salua me ex hac hora.* & illud: *Horam illam nemo nouit, neque filius hominis:* & alia quæcumque humiliter ab ipso, & a sanctis apostolis de ipso dicta scriptaque sunt? Cui famem & sitim adaptabimus? cui fati- gationem & somnum? cui igno- rantiam & formidinem? Quis angelico subsidio habebat opus? Si hæc Dei Verbi sunt, quomodo ignorauit sapientia? Quo- modo autem vocetur sapientia, quæ ignorantia infirmitati est obnoxia? Quomodo verax erit, dicens habere se omnia quæ Pa- ter, cum Patris cognitionem non habeat? *Solus enim, inquit, Pater nouit diem illum.* Quomo- do erit incommutabilis imago Genitoris, non omnia quæ Ge- nitoris sunt, habens? Itaque si quidem se ignorare dicēs verax fuit, hæc aliquis de eo existima- re possit. Si autem diem sciens, vt rem occultaret, ignorare se illum dicit, vide in quam bla- sphemiam quod colligitur eua- dat, vt veritas mentiatur: quæ immerito veritas dicitur, si quid

ἐκείνοις ἢ τὸ ποιοῦντες, ἐλάττο- να καὶ κτίσμα, καὶ ποίημα, καὶ δο- λον, καὶ ἕξ ἐκ ὄντων τῶν υἱὸν τοῦ θεοῦ εἶναι δογματίζουσι. Ἵνι τοίνυν ἡμεῖς τὸ πάναντία ἐκείνοις φρονουῦντες, καὶ ὁμοούσιον εἶναι καὶ σωματικῶν τῶν θεῶν καὶ πατρὶ τὸ υἱὸν ὁμολογουῦντες, δη- μιουργόν τε τῶν ὄλων, καὶ ποιητὴν, καὶ κοσμητορὰ, καὶ κυβερνήτην, καὶ πρυ- τανιν, καὶ πάνσοφον, καὶ παντοδύναμον, μᾶλλον ἢ αὐτοδύναμον, καὶ αὐτο- ζῶν, καὶ αὐτοσφίδον, ἀναστῶντος τοῦ θεέμου, θεέ μου, πῆ με ἐγκατέλιπες; καὶ τὸ πατήρ εἰ δυνάστην, παρελθέτω τὸ ποτήριον τῶν ἀποστόλων ἐμοῦ. καὶ τὸ πατήρ σῶσον με ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης. καὶ τὸ πῶς ὄραν ἐκείνῳ οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα τραπεζῶν ἐστὶν αὐτῶν, καὶ ἐστὶν τῶν ἱερῶν λόγῶν ἀποστόλων περὶ αὐτῶν εἰρηται καὶ γέγραπται; Ἵνι πῶς πείναντες εἶναι διψῶντες ἡμεῖς; Ἵνι τῶν κόπων καὶ τῶν ὑπνῶν; Ἵνι πῶς ἀγνοῖαν καὶ πῶς δολίαν; Ἵς ὁ τῆς ἀγγελοῦς δευθεῖς συμμαχίας; εἰ τὸ θεοῦ λόγου ταῦτα, πῶς ἠγνόησεν ἡ θεοφία; πῶς δὲ ἀνὴρ κληθεὶς θεοφία ἢ τὸ ἀγνοίας ἐχουσα παῖδες; πῶς δὲ ἀνὴρ ἀληθεύσας λέγων ἔχον τὰ τῶν πατρῶν πάν- τα, τῶν πατρῶν ἐκ ἔχων πῶς γνώσιν; μόνος γὰρ φησὶν, οἶδεν ὁ πατήρ πῶς ἡμέραν ἐκείνῳ. πῶς δὲ ἀνὴρ εἰκὼν ἀ- πὸ ἀλλοτρίου εἶναι τῶν γνησίωντος, μὴ πάντα ἔχων τῶν γνησίωντος; εἰ μὴ οὕτως ἀληθεύει λέγων ἀγνοεῖν, ταῦτ' αὐτοῦ ἡ ἀποστόλων περὶ αὐτῶν. εἰ δὲ οὕτως αὐτῶν. δὲ πῶς ἡμέραν, κρυπτεῖν δὲ βουλό- μιν ἀγνοεῖν λέγει, ὅρα εἰς πόδον βλασφημῶντος χωρεῖ τὸ σωματικῶν * ἢ γὰρ ἀλήθεια φέρεται, ἥ τις ἐκ εἰκότως

Matth. 27.
Matth. 26.
Ioan. 12.
Marc. 13.
Matth. 4.
Ioan. 4.
Luc. 22.
Ioan. 16.
Matth. 24.

ANNO CHRISTI 431.

* ἡ αὐτο- δυνάμει,

* αὐτῶν.

* λέγει.

* εἰ ἢ ἀλή- θεια

ANNO
 CHRISTI
 431.

Ἀλήθεια κληθείη, ἔχουσα π ἴψ ἐνδύ-
 πων. εἰ δὲ οὔτε ψ δέεται ἢ ἀλήθεια,
 οὔτε ὁ θεὸς λόγος ἀγνοεῖ τὴν ἡμέραν,
 ἢ αὐτὸς ἐποίησεν, ἐν ἣ μέλλει κρίνειν
 τὴν οἰκουμένην, ἀλλ' ἔχει τὴν πατρὸς
 τὴν γνώσιν, ὡς εἰκὼν ἀπαράλλακτος.
 ἐκ ἄρα τῆς θεοῦ λόγου ἢ ἀγνοία,
 ἀλλὰ τῆς τῆς δούλου μορφῆς, τῆς
 ὁσαῦτα κατ' ἐκείνο ἔ καιρῶν γνωσκέ-
 σης, ὅσα ἢ ἐνοικοδοσε θεότης ἀπει-
 λυσε. ταῦτα καὶ περὶ ἴψ ἄλλων ἴψ
 ὁμοίων ὅστιν εἰπεῖν. πῶς γὰρ αὐ ἔχει
 λόγον, ὡς θεὸν λόγον εἰπεῖν περὶ
 πατέρα. πᾶσι εἰδωσάν, ὡς ἔ-
 δεῖται τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ. πλὴν
 οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ; πολ-
 λὰ γὰρ ἐντεθῆεν πάλιν συμβαίνει τὰ
 ἀτοπα. καὶ περὶ τὸν μὲν τὸ διχονοεῖν
 πατέρα ἢ τὸν υἱόν, καὶ ἔστ' αὐτὸν βού-
 λεσθαι πατέρα, ἔπειτα δὲ τὸν υἱόν.
 ἔφη γὰρ. πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω,
 ἀλλ' ὡς σύ. * ἐπειδὴ πολλῶν αὐτῆς
 ἀγνοίαν ἐν τῷ ἡμῶν διαθήσει. ὡς ἔ-
 δήσηται γὰρ ἀγνοῦν, οὐ διωσάν, ἢ μὴ,
 παρελθεῖν τὸ ποτήριον. τὸ ποτὶ ὅτι
 τῆς θεοῦ λόγου λέγειν, δυναθεῖς καὶ βλα-
 σφημίας γέμον. ἢ δὲ γὰρ ἀκριβῶς ὁ
 διὰ τῆς τοῦ ἁγίου ἡμῶν, ὁ ἐκὼν τὴν
 ἡμετέραν φύσιν ἀναλαβὼν, ὁ ἑαυτὸν
 κενώσας, τῆς τῆς οἰκονομίας μυστηρίου
 τὸ τέλος. * δι' οὐ καὶ τοῖς ἱεροῖς περὶ
 λεγῶν ἀποστόλοις. ἰδοὺ ἀναβαίνομεν
 εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀνθρώπου
 παραδοθήσεται εἰς χεῖρας ἐθνῶν εἰς τὸ
 ἐμπαῖξαι * αὐτὸν, καὶ μαστιγῶσθαι, καὶ
 ἁλώσθαι, καὶ τῆς τρίτης ἡμέρας * ἀνα-
 στήσεται. ὁ πόινω ταῦτα περὶ κρυφίας,
 καὶ τῷ Γέτρῳ ἰππημῆσας ἀπὸ βλάμε-
 νῶν τὸ γινέσθαι, πῶς ἀπὸ βλάμῃ μὴ γινέ-
 σθαι, ὅς σαφῶς οἶδε πᾶν τὸ ἐσόμενον;

in se habet veritati aduersum.
 Si autem veritas non mentitur,
 neque Deus Verbum diem quem
 fecit, ignorat, quem ipse praefi-
 niuit, in quo iudicaturus est or-
 bem; sed habet Patris cogniti-
 onem, ut imago incommutabilis.
 Non igitur Dei Verbi est igno-
 rantia, sed formae serui, quae tan-
 ta per illud tempus sciebat, quae
 deitas inhabitans reuelabat.
 Haec & de aliis similibus dicen-
 da sunt. Quomodo enim ratio-
 ni consentaneum est, Deum
 Verbum dicere ad Patrem: Pa-
 ter, si possibile est, transcat a me
 calix iste: verumtamen non sicut
 ego volo, sed sicut tu? Multa e-
 nim incongrua rursus hinc ac-
 cidunt. Et primum discordes
 erunt Pater & Filius; & alia
 quidem volet Pater, & alia Fil-
 ius. Ait enim: Verumtamen non
 sicut ego volo, sed sicut tu. Dein-
 de magnam rursus ignorantiam
 videbimus in Filio. Inuenietur
 enim ignorans, an possibile sit,
 vel non, quod transeat calix.
 Hoc autem de Deo Verbo di-
 cere, impium & blasphemia
 plenum foret. Sciebat enim
 optime, qui propter hoc adue-
 nerat, qui sponte nostram natu-
 ram assumpserat, qui seipsum
 exinanierat, quibusnam sacra-
 menti dispensationis finis esset.
 Unde & sanctis apostolis praedi-
 cebat: Ecce ascendimus Ieroso-
 lymam, & filius hominis tra-
 detur in manus gentium ad illu-
 dendum, & flagellandum, & cru-
 cifigendum: & tertia die resurget.
 Qui igitur haec antea praedi-
 cavit, & Petrum deprecantem
 ne hoc fieret, corripuit, quomo-
 do deprecatur ne fiat, qui ma-
 nifeste sciebat omnia euentura?

Ad. 17.

Math. 16.

Math. 20.

* πινω

* εἰ

* δι

* αὐτῶν

* ἐγὼ δὲ

ταί.

* εἰ δὲ

ταί.

Ioan. 8.

Quomodo autem non absurdum, Abraham quidem ante multa sæcula diem eius vidisse, & gauisum esse; & Isaiam similiter prædixisse salutarem eius passionem, & Ieremiam, & Danielelem, & Zachariam, atque adeo omnem prophetarum chorum; ipsum vero & ignorare, & liberationem petere, & deprecari quod in salutem orbis futurum erat? Igitur hæc verba non sunt Dei Verbi, sed formæ serui, quæ metuebat mortem, eo quod nondum erat mors destructa: cui formæ Deus Verbum, loco timori dato, hæc dicere permisit, vt geniti appareret natura, & ne eum qui ex Abraham & Dauid descenderat, putatiuum vel phantasticum suspicaremur; quod passâ impiorum hæreticorum caterua hanc blasphemiam protulit. Igitur ea quæ dicta & facta sunt Deum decentia, Deo Verbo accommodabimus: quæ vero humiliter dicta & facta sunt, formæ serui aptabimus, ne eodem quo Arius & Eunomius blasphemix morbo laboremus.

Cyrilli defensio.

En quanto satius, o amice foret, si tua mens ab odio & affectionibus libera dictorum nostrorum vim exquireret. Verum hoc facere non curat, sed hæc redigit rursus ad id quod sibi placet. Etenim dicit: Sunt & hæc his quæ iam dicta sunt, similia. Vult enim, tamquam temperatione facta, in sermonibus qui in sacris euangeliiis & apostolicis scriptis dicti sunt, nullam esse differentiam, idque fortasse, is, qui

πῶς δ' ἐκ ἀποστολῶν, Ἀβραάμ μὲν πρὸ πολλῶν χρόνων ἰδεῖν τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, καὶ χαρῶσθαι, καὶ Ἠσαΐαν ὡσαύτως * πρὸθεασάσθαι αὐτοῦ τὰ σωτήρια παιδὸς, καὶ Ἰερემίαν, καὶ Δανιὴλ, καὶ Ζαχαρίαν, καὶ πάντα τῶν προφητῶν χορὸν, αὐτὸν δὲ ἀγνοεῖν, καὶ ἀπαλλαγὴν αἰσῶν, καὶ ἀπόβραχον ὅ,τι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς οἰκουμένης ἐμελλεν ἔσεσθαι; ἰκοῦν οὐ τὴν θεοῦ λόγον ταῦτα τὰ ῥήματα, ἀλλὰ τῆς δούλου μορφῆς τῆς ἀφιλώσης (C) θανάτου, διὰ τὸ μὴ πῶ λυθῆναι (C) θανάτου, * ἢ ὁ θεὸς λόγος ταῦτα εἰπεῖν συνεχώρησε, χωρὶς δεδωκὸς τῇ ἀφιλίᾳ, ἵνα φανῇ τῆ περὶ φύσιν, καὶ μὴ δοκῶσιν ἢ φαντασάσθαι (C) ὅτι Ἀβραάμ καὶ Δαυὶδ ἱστορέωμεν. ὁ δὲ τῶν δυσσεβῶν ἀίρετικῶν ἐπισημοῦσα παροδοῦσα, ταῦτα τὴν βλασφημίαν ἐξηγήνησεν. ἰκοῦν τὰ μὲν θεοπροπῶς εἰρημνία καὶ πεπρασμένα, τῷ θεῷ λόγῳ προσάφομεν. τὰ δὲ ταπεινῶς εἰρημνία καὶ πεπρασμένα, δούλου μορφῆς προσαρμόσομεν, ἵνα μὴ τὴν Ἀρείου, καὶ Εὐνομίου βλασφημίαν νοσήσομεν.

Απολογία Κυρίλλου.

Καὶ πῶς ἐκ ἀμεινωτῶν ὧ τὰν, τὴν τῶν εἰρημνῶν βασανίσαι διώαμιν, μίσοις τε καὶ προσαυθείας ἐλυθέρην ἔχοντα τὴν δικαιοσύνην; ἀλλ' ἤκουσα μὲν τὸ το δρᾶν ἀξιοῦ, περὶ τῆσι δὲ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ δοκοῦν, ἃ δὲ φησὶ συγγρηῆ καὶ ταῦτα τοῖς ἡδὴ διαλεχθεῖσι. βούλεται γὰρ, ὡς κράσεως γενητημένης, μηδεμίαν εἶναι λόγων διαφορὰν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς βιβλιαγελίοις, ἢ τοῖς ἀποστολικοῖς συγγράμμασιν εἰρημνῶν. καὶ ταῦτα πολέ-

ANNO CHRISTI 431.

* συνεχώρησε

ANNO CHRISTI 431.
431.

πολεμῶν ἰσως Ἀρείω, καὶ Εὐνομίω, καὶ τοῖς λοιποῖς αἰρεσιάρχαις σεμνυνομένω. ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἐκείνῳ ἐγὼ ἢ ὅσοδ' ἂν ἀφῆσκα τῆ συγκραταῖα λέξαν ἁλλήλαις τὰς φύσεις, φυρμὸν τε καὶ σύγκρισιν ὑπομεῖναι ἐξοπιῶ, ὅσον καὶ αὐτὸς τῆ δοξάζειν ὀρδῶς. ἀλλ' οὐδὲ λόγων διαφορὰν αἰνρηκαμῶν ἰσμεν γὰρ, ὅτι μὴ αὐτῶν γεγόνασι θεοπροπῶς, ὅτι ἀνθεοπῶς καὶ μὴ τῆ ὑπερτάτη προπῶσι δόξῃ, ὅτι εἰσι τοῖς τῆς κενώσεως μέτεροις ἀρμολιώται. χελῶμαι δὲ φάμην αὐτοῖς οὐ προσώποις δυὸν ἁλλήλων εἰσάπαν διηρημένους διπρονέμεσαι δέον· εἰ γὰρ ὅστις εἰς ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μία τε πίστις ἢ εἰς αὐτὸν, καὶ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ἑσφι πάντως αὐτῶν ἐ προσώπων ὡς ἐνός· ἐ εἰσφ ὅστις ὁ αὐτὸς θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἀνθεοπῶς, ἀρμολῶσεν αὐ αὐτῶν καὶ δίχα μῶμου πάντος θεοπροπῶς τε ὁμοῦ, ἐ μὴτοι καὶ ἀνθεοπῶς ποιῶσαι ὅτι λόγους· οὔτε τῆς θείας αὐτῶν καὶ διπρονήτου φύσεως μειονεκτουμένης κατὰ τὴ ζωὴ ὅλως τῆς τῆ πατρὸς ὑποσχῆς διὰ τῆ τῆ λαλεῖν ἀνθεοπῶς, οὔτε μὴ ἀπσουμένης τῆς οικονομίας τῆς μετὰ σαρκός, ὅταν μετὰ τῆ εἶναι θεός, καὶ ἀνθεοπῶς καὶ ἡμαῖς γηέσαι κηρύττειται. πάντα τῶντων ὅτι τῆ ἐνός Χριστοῦ, τὰ τε θεοπροπῶ καὶ τὰ ἀνθεοπῶνα. εἰ μὴ γὰρ οὐ γέγονεν ἀνθεοπῶς ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγῳ, μὴ λαλείτω καὶ ἡμαῖς ἀνθεοπῶς. εἰ δὲ ἁληθῆς, ὅτι ὁραπλησίως ἡμῶν μετέχεν ἀμαπος καὶ σαρκός, καὶ ὡμοιώθη καὶ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς, ἡμῶν διλονότι,

aduersus Arium & Eunomium, & ceteros hæresiarchas se pugnare gloriatur. Sed hæc quidem ille : Ego autem tantum abest vt dicam contemperatas inter se naturas, mixtionemque & confusionem ac versionem suscepisse, quantum ipse abest a recte sentiendo. Quin nec sermonum differentiam e medio sustulimus : scimus enim quod alii quidē tales sunt, vt de Deo decenter dicantur ; alii vero ad humanam naturam accomodate : & illi quidem summam decent gloriam, hi autem exinanitionis mensuræ conueniētiores sunt. ceterum dicimus, eos non duabus personis inter se modis omnibus distinctis distribuendos. Nam si vnus est Dominus noster Iesus Christus, vnaque fides quæ in illū, & vnum baptisma; vna quoque eius tamquā vnus erit persona. Et quandoquidem idem Deus est simul & homo, congruet ipsi & absque reprehensione, vt idem sermones proferat, siue Deo digni, siue humani sint : neque diuina & ineffabilis eius natura vlla in re ab excellentia Patris, per hoc quod loquitur ea quæ humanitatem sapiunt, minuitur, neque propterea dispensationi cum carne fides abrogatur, quando cum hoc quod est Deus, & homo sicut nos factus esse prædicatur. Itaque omnia sunt vnus Christi, tam ea quæ Deum decet, quam quæ humanitatem referunt. Nam si quidem Verbum illud quod ex Deo Patre est, non factum est homo, humanitus secundum nos ne loquatur.

Ephes. 4.

Hebr. 1.

Si autem verū est, quod similiter sicut nos particeps factus est sanguinis & carnis, & assimilatus est fratribus per omnia, nobis videlicet,

Concil. Tom. 6.

○

cur sapientissimæ dispensationi stultissime obtreçant, vocem humanam non ferentes, & illam, quæ ex dispensatione est, sermonis tenuitatem quasi ad alterum seorsim Filium, ad formam serui, sicut ipsi dicunt, referre studentes? Omnino autem stultum est, fingere quidem quod metuant hæreticorum perversitates, deinde ipsosmet rectæ fidei traditionem extra convenientem rationem abducere. Melius autem dixerim, & longe eruditius esse, humanas aptare voces non alteri personæ magis, quæ seorsim & diuisim intelligatur esse Filius, & sicut ipsi dicere solent, formæ serui, sed potius humanitatis eius mensuris attribuere. Nam eum, qui simul Deus est & homo, vtrumque sermonem admittere oportet. Atqui miror, quomodo etiam ipse simulet confiteri vnum esse Christum, qui scilicet idem Deus simul & homo sit: & tamen, quasi in obliuionem adductus eorum quæ bene se habere putauit, separet iterum vnum in duos. Nam Saluatoris vocem apponit, dicens: *De die autem illa & hora nemo nouit, neque angeli caelorum, neque Filius, nisi Pater.* Deinde sapientiam esse affirmans Verbum ex Deo Patre natum, quæ & omnia futura prænoscat, adiicit & dicit: Non igitur Verbi Dei est ignorantia, sed formæ serui, quæ tanta per tempus illud sciebat, quanta deitas inhabitans reuelabat. Hæc & de aliis similibus dicenda sunt.

Marc. 13.

ὅτι τὸ τῆς οἰκονομίας *διτεχνῆς ἀνοη-
 τότητας διασύροισι, φωνῆς αἰθερο-
 πίνης ἐκ ἀνεχώρητοι, καὶ τὸ ἐν λό-
 γοις σμικροπρεπέες διὰ τὴν οἰκονο-
 μίαν ὡς ἐπὶ κατ' ἰδίαν ἡμῶν, *τῆ τῆ * τὴν ἰδίαν
 δούλου μορφῆν, καθάπερ αὐτοὶ φα-
 σιν, ἀπαπέναι σουδαζόντες; ἀσυνέ-
 τον δὲ παντελῶς τὸ σιγήσειν μὲν δε-
 δέναι τὰς τῆν ἀίρετικῶν δυστροπίας,
 εἶτα τῆς ὁρθῆς πίστεως τὴν παράδοσιν
 ἀποκομίζειν αὐτοῖς ἔξω τῆς καθή-
 κοντος λόγου. ἀμην ☩ δὲ Φαίλιμ δὲ,
 καὶ πολὺ λίαν ὑμαδέσερ ☩, τὰς αἰ-
 θεροπίνας *ἀπάθειν φωνῆς οὐχ ἐπὶ * φωνῆς
 πρὸς ὅτι μᾶλλον ☩, νοουμὲν τε ἰδι-
 κῶς καὶ ἀνα μέρ ☩ ἡμῶν, τῆ τῆ δού-
 λου μορφῆν, καθὰ λέγειν ἔδος αὐτοῖς,
 πρὸς ἀνέμειν δὲ μᾶλλον ☩ τοῖς τῆς ἀ-
 θεροπότητος αὐτῶν μέτρῳ. ἐδὲ γὰρ ὄντα
 θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀθεροπον, δι' ἀμφοῖν
 *ἰέναι τῶν λόγων. ταυμάζω ἡ, ὅπως * τῶ
 ὑποκρίνεται μὲν καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖν,
 ὅτι πρὸ εἰς ὅτιν ὁ Χριστὸς, ὁ αὐτὸς δι-
 λονόπι θεὸς ὁμοῦ καὶ ἀθεροπος. εἰς
 λήθειαν δὲ ὡς περ ὑποσχεθεῖς, ὡν ἂν
 ἐχὼν ὑπαίληφε, διήκισι πάλιν εἰς
 δύο ☩ ἕνα. ἡραπῆσαι μὲν γὰρ
 τῆ σωτῆρ ☩ φωνῆν λέγοντος. ὡς
 δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας
 οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ ☩ ἀγγελοὶ τῆν οὐ-
 ρανῶν, οὐδὲ ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ πατήρ.
 εἶτα θεοφίαν εἶναι διαβεβαιούμεν ☩
 ☩ ἐκ θεοῦ φωνῆν λέγον, πάντα τε
 εἰδέναι τὰ ἐσόμενα, πρὸς ἐπαγγελίαν,
 καὶ φησὶν. ἐκ ἄρα τῆς θεοῦ λόγου
 ἡ ἀγνοία, ἀλλὰ τῆς τῆ δούλου μορ-
 φῆς, τῆς ὑπαίτη κατ' ἐκείνο και-
 ροῦ γνωσκούσης, ὅσα ἡ ἐνοικοδοσα
 θεότης ἀπεκάλυψε. ταῦτα καὶ ὡς
 τῆ ἄλλων * ὁμοίως ὅτιν εἰπεῖν. * ὁμοίως

ANNO CHRISTI 431.

ἰκοῦν εἰ μὴ ψεύδῃ λέγων ἕνα κύριον καὶ Χριστὸν Ἰησοῦν, αὐτὸν δηλονότι θεόν τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον, αὐθ' ὅπου διαίρεῖς, καὶ δύο λέγων ἰσὺς ἐκ ἐρυθρίας; ἢ οὐχὶ δύο που πάντως εἰσιν αὐτῶν, εἰ ἢ ὅστιν οὐχὶ ὁ αὐτὸς τῶν μεμετρημένων ἔχοντι γνώσιν ὁ πάντα εἰδώς· καὶ τῶν μερικῶν δεχόμενος πῶν δόξα καὶ λατρίαν ὁ τέλει ἐν Ἁφίαις, καὶ ὅσα ἄλλα γινώσκων, ὅσα καὶ ὁ πατήρ; καὶ εἰ ἢ ὅστιν εἰς τε καὶ ὁ αὐτὸς διὰ τὸ πῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως χεῖμα, καὶ οὐχ ἕτερον ἢ ἕτερον διηρημένως τε καὶ ἀναμέτρῳ, αὐτῶν πάντως ἕσται καὶ τὸ εἰδέναι, καὶ μὴ ποῖ καὶ τὸ μὴ εἰδέναι δοκεῖν. ἰκοῦν οἶδε μὲν ἢ αὐτὸς θεϊκῶς ὡς Ἁφία τῆ πατρὸς· ἐπειδὴ δὲ τὸ πῆς ἀγνωστῆς ἀνθρώπινης ἰστέδου μέτρῳ, οἰκονομικῶς οἰκειοῦται καὶ τῆ το μὴ τῶν ἄλλων, καὶ ποῖ, κατὰ τῆ ἐφλω δὲ πῶς, ἠγνοικῶς οὐδὲν, ἀλλ' εἰδώς ἅπαντα μὴ τῆ πατρὸς. ἐπεὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν πενήσῃ λέγει, καὶ καμῖν δὲ ὁδοιπορίας, καὶ τῆ ζωῆ καὶ ζωοποιός ἰσάρχων ὡς θεός, καὶ αὐτὸς ὢν ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τῆ ἕρανῶ κατὰ βίας, ἢ ζωῶν διδοὺς τῶ κόσμῳ, καὶ αὐτὸς ὢν ὁμοίως τῶν δυνάμεων κύριος; ἀλλ' ἵνα πισθῆται καὶ ἀλήθειαν γινώσκοντες ἀνθρώπος, οἰκειοῦται τὰ ἀνθρώπινα, ποῖς πῆς ἰδίας φύσεως ἀγαθῶς ἐμφιλοχεῖν, καὶ ἀκλονήτως ἔχον τὰ ἐν οἷς ἡ αἰεὶ, καὶ ἐστὶ, καὶ ἕσται διαπαντός. ὁ γὰρ μὲν δόξα καὶ λατρίαν δεδῶται τῆ τῆ δούλου μορφῆ παρὰ τῆ ἐνοικήσαντος θεοῦ, καὶ τῶν πῶν μεμετρημένων, παρὰ τῆ ἡμῶν δόξα φανερῶν Ἐμμανουὴλ, καὶ θεοφόρου ἀνθρώπου, καὶ ἕτερον οὐδὲν. ἀλλὰ γὰρ οἶεται ἢ τὸ Ἁφίαν καὶ ἀνασταζώνισον εἰπεῖν.

Concil. Tom. 6.

Igitur si non mentiris, dicens unum esse Dominum & Christum Iesum, eundem scilicet Deum & hominem, cur diuidis, & duos dicere Filios non erubescis? An non plane duo erunt, si quidem non est idem qui mensuram habet scientiam, cum eo qui nouit omnia; & cum eo qui partitam recipit reuelationem, is qui perfectus est in sapientia, & tanta cognoscens, quanta & Pater? Et si quidem est vnus & idem propter veram vnionem, & non alius atque alius disiunctim, & diuisim, eius omnino erit etiam ipsum scire, & videri nescire. Itaque nouit quidem & ipse diuine, vt sapientia Patris: quoniam vero mensuram ignorantis humanitatis subiuit, dispensatiue proprium facit hoc cum aliis, quamquam sicut dudum dixi, ignorans nihil, sed sciens omnia cum Patre. Nam propter quam causam esurire, & ex itinere fatigari dicitur, quamuis vita & viuificus sit vt Deus, & ipse sit panis viuus qui de caelo descendit, & dat vitam mundo; & insuper ipse sit virtutum Dominus? Verum vt credatur secundum veritatem factus homo, appropriauit sibi humana, in bonis suae naturae mansionem stabilem habens, & indiuisse retinens ea, in quibus semper erat, & est, & erit. Iam qui reuelationem datam esse dicit formae serui ab inhabitante Deo, eamque mensuratam, is Emmanuelem prophetam nobis facit, deiferumque hominem, atque aliud nihil. Porro putat se acutum quiddam & inexpugnabile dicere:

O ij

Matth. 26.

Nam si Dei Verbum est, inquit, qui clamavit: Pater, si possibile est, transeat a me calix iste; primum quidem discordat a Patre, nec recte deprecatur ne bibat calicem, & quidem, inquit, non ignorans mundo salutem allaturam passionem suam. Igitur, inquit, non erunt tales Dei Verbi voces. Itaque vicissim audiet & a nobis, qui tam adulterinis cogitationibus natat: Ergo quoniam tibi videtur a Deo Verbo tales voces amouendas esse, folique serui formae adaptandas, nonne in duos iterum Filios vnum partiris? Et quis hoc sapientum perspicue non cognoscet? Nam dicet fortasse quispiam, tuas, heus tu, sequens cogitationes, quia nec credibile, nec rationi consentaneum, vt forma serui passionem declinet, & cum Patre, imo & inhabitante Verbo dissidere videatur. Sciebat enim, opinor, passionem suam omnibus qui sub caelo sunt, salutarem, & iis quos mors vicerat, vitae conciliatricem fore. Oportebat sane, inquit, videri etiam metu superiorum, diuinorumque nutus sequi paratum. Age, num igitur non te sentis temere nugatum? quanam est talis sententiarum inepta leuitas? Ego vero quod parua quidem sint omnia humana Verbo ex Deo nato, absque vlla mora dixerim. Quaero autem, cuius fuisse putetur exinanitio, & quis hanc voluntarie tulerit. Nam si, quemadmodum illi dicunt, forma serui, siue qui est ex femine Dauid; quomodo, vel quo pacto exinanitus est, si a Deo assumptus est:

ει γὰρ ὁ τῆς θεοῦ λόγος, Φησὶν, ὁ κειρα-
ζῶς ἐστὶ· πᾶτερ, εἰ δυνατὸν, ᾤξελ-
θεῖτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τούτο· πρῶ-
τον μὲν διζηνοῦσι πρὸς τὸ πατέρα, παρ-
αιτεῖται ὃ ἐκ ὀρθῶς τὸ πίνειν τὸ ποτή-
ριον, καὶ τοι, Φησὶν, ἐκ ἠγροικῶς, ὅτι τῷ
κόσμῳ σωτήριον ἐμελλεν ἔσεσθαι τὸ
παθεῖν αὐτὸν. ἰκοῦν ἐκ αὐτοῦ, Φησὶν,
αἱ τοιαύται τῆς θεοῦ λόγου φωναί. αἰτα-
κούσεται τοίνυν καὶ πρὸς γε ἡμῶν ὁ τοῖς
οὕτω κελδήλοις νηρόμυθος λογιμοῖς·
ἰκοῦν ἐπειδὴ σοι δοκεῖ τὸ μὲν θεοῦ λό-
γου τὰς τοιαύτας φωνὰς ἀποσοβεῖσθαι
δεῖν, μόνη δὲ αὐτὰς ἀπάθειν τῆ
δούλου μορφῆ, ἅρ' ἐκ εἰς δύο πάλιν
ἡοῖς κατὰ διαιρέσεις ἑνα, καὶ ἄντι τῆ-
το τῆν δὲ φρονουμένων ἀσυμφωνίαι·
ἔρει γὰρ ἴσως πρὸς τοῖς σοῖς, ὡς ἔσθ' ἐπὶ-
μυθος λογιμοῖς, ὅτι καὶ ἀπίθανον, καὶ
λόγου πέρα τῆς πρέποντος τὸ παραι-
τεῖσθαι τὸ πάθος πλὴν τῆς δούλου μορ-
φῆ, καὶ διζηνοῦσαν ὀρθῶς πρὸς τὸ
πατέρα, καὶ πρὸς αὐτὸν ὃ ἐνοικῆ-
σαντα λόγον· ἡ δὲ γὰρ οἶμα τὸ πάθος
πρὸς σωτηρίῳ ἔσεσθαι τοῖς ἰσὺ οὐ-
ρανῶν, καὶ ζωῆς πρὸς ζῆνον τοῖς θανάτω
νενικημύτοις. ἔδει δὲ οὐδ' ὀρθῶς, Φη-
σὶ, Ἐδύλας ἀμείνων, Ἐ τοῖς θεοῖς
νδύμασιν ἀκολουθεῖν ἡρημύθ'. ἅρ'
οὐδ' ἐκ ἀδάνη πεφλυαρικῶς εἰκῆ; ἴες
λί τσαύτη τῆν ἐννοιάν χυδαμότης; ἐγὼ
ἰ, ὅτι μὲν σμικρὰ τῶν ἐκ θεοῦ φῶν
λόγω πάντα ἐστὶ τὰ ἀνθρώπινα, φάσω
δὲ ὄκνου δὲ γὰρ πάντος· ζητῶ δὲ πλὴν
κένωσιν, ἴν' αὐτὸν γυρέσθαι νοοῖτο,
καὶ πῶς ὁ τῶν παθῶν ἐκοισίως. εἰ
μὲν γὰρ, ὡς αὐτοὶ φασιν, λί τῆς δού-
λου μορφῆ, ἡ τοῖς ὅ ἐκ ἀσέριματος
τῆς Δαυὶδ, πῶς, ἡ ἴνα κελένωται
ἴσπον, εἰ πρὸς ἐλήφθη παρὰ θεοῦ;

ANNO CHRISTI 431.

εἰ δὲ αὐτὸς ὁ ἐν μορφῇ, καὶ ἰσότητι
 τῷ θεῷ καὶ πατρὶ ὑπαρχῶν λόγος
 ἐαυτὸν κενώσαι λέγεται, πῶς δὴ πά-
 λιν, ἢ ἴσα κενώσαι ἔσπον, εἰ παρ-
 αἵτιον τὴν κένωσιν; κένωσις δὲ τῷ
 θεῷ λόγῳ, παθεῖν ἐκ εἰδότη τὴν ἔσ-
 πῶν, τὸ δρᾶσαι π, καὶ εἰπεῖν τῷ
 ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς σάρκα
 σῶσθον οἰκονομικῶ. ἀλλ' εἰ καὶ γέ-
 ρονεν ἀνθρώπος, κατ' οὐδένα ἔσπον
 αὐτὸν ὁ τῷ μυστηρίου λόγος εἰς τὴν
 αὐτῷ φύσιν ἀδικήσεν ἀν' μετέθηκε
 γὰρ ὁ λόγος καὶ ἐν ἀνθρώποτι * καθη-
 γη-
 μὲν δὲ τὴν τῷ κόσμου σωτηρίῳ
 ἐζωῶ. ἐκοῦν οὐ παρῶσις δυοῖν,
 ἀλλ' ὡς ἐνὶ Χριστῷ, καὶ ἡμεῖς, καὶ θεῷ,
 τὰς τε διαγγελμιας, καὶ τὰς τῷ ἁγίων
 διποσῶλων ἀναθήσειν φωνάς, οὔτε
 τὴν θεῖαν * τῷ κυρίῳ καθομικρῶον-
 τες φύσιν τε καὶ δόξαν διὰ τῶ ἀνθρώ-
 πῳ, οὔτε μὲν * θενοῦμενοι τὴν οἰ-
 κονομίαν, ἀλλ' αὐτῷ τῷ λόγῳ ἡμεῖς
 * σπουδαζόντες τὴν δι' ἡμᾶς ἐνδυ-
 θεῖσιν.

Αναθεματισμὸς ε'.

Εἰ τις ἑλμᾶ λέγειν θεοφόρον ἀν-
 θρώπον (Ϟ) Χριστὸν, ἐ οὐχὶ δὴ μάλ-
 λον θεὸν (Ϟ) καὶ ἀλήθειαν, * ἐ ἕν, καὶ
 ἐ φύσιν, καὶ θεογενε σαρξὶς ὁ λόγος,
 καὶ κκοινῶντικε παραπλησίως ἡμῖν
 ἀμάρτος ἐ σαρκὸς ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδωρεῖτου ἀναθήσει.

Κκοινῶντικε ἡμῖν παραπλησίως
 ἀμάρτος καὶ σαρκὸς καὶ ψυχῆς ἀθανάτου
 (Ϟ) θεὸν λόγον διὰ τὴν ἐνωσιν τὴν
 πρὸς πάντα φαιδρῶ. σάρκα δὲ (Ϟ)
 θεὸν λόγον ἔσπῃ πῃ γεγενῆσθαι, ἐ μόνον
 οὐ λέγοντες, ἀλλὰ καὶ ἐδὲν λέγοντας ἀσε-
 βείας γεφορμῆτα. ἐναντί (Ϟ) καὶ τῷ το
 καὶ * αὐτοῖς τοῖς εἰρημῶσις ἐστὶν ἰδεῖν.

Si autem ipsum Verbum, quod
 in forma & æqualitate Dei &
 Patris existit, seipsum exinan-
 uisse dicitur; quomodo rursus,
 vel quo pacto exinanitum est, si
 vitabat exinanitionem? Exina-
 nitio autem Deo Verbo, quod
 versionem & passionem nescit,
 est facere & dicere quiddam hu-
 manum, propter dispensationem
 ad carnem concursum. Tametsi
 autē factus sit homo, nullo mo-
 do sacramenti ratio naturam eius
 læsit. mansit enim quod erat,
 etiam in humanitatem sese de-
 mittens propter mundi salutem
 ac vitam. Ea propter non in
 duas personas, sed tamquam in
 unum Christum & Filium, &
 Deum, euangelicas & sanctorum
 apostolorum referentes vo-
 ces, neque diuinam eius im-
 minuimus naturam & gloriam
 propter humana, neque dispen-
 sationem negamus, sed propter
 nos factam esse ipsius Verbi in-
 carnationem credimus.

Anathematismus V.

Si quis dicere audeat, Chri-
 stum hominem deiferum, ac
 non potius verum Deum esse,
 utpote vnicum ac naturalem
 Filium; quatenus nimirum Ver-
 bum caro factum carni & san-
 guini perinde ac nos communi-
 cavit; anathema sit.

Theodoret's reprehensio.

Participem fuisse, sicut nos,
 sanguinis & carnis & animæ
 immortalis Deum Verbum pro-
 pter vnionē cum istis dicimus;
 carnem autem Deum Verbum
 conuersione quadam factum
 esse, non solum non dicimus;
 sed & eos qui dicunt, impietas
 accusamus. Pugnare enim
 hoc & cum ipsis dictis videtur.

O iij

* καθη-
 γη-
 τες

* αὐτῷ κα-
 τασμικρῶ-
 τῶν

* ἀφνούμε-
 στα

* σπουδαζόν-
 τες

* αἰς ἕν

* ἡμεῖς

* ἐναντί

* αὐτοῖς ἐπι-
 ρημῶσις

Hebr. 2.

Nam si conuersum est Verbum in carnem, non communicauit nobiscum carni & sanguini. si vero communicauit carni & sanguini, vt alius præter hæc communicauit. si autem aliud quiddam præter ipsum est caro, non ipsum in carnem est versum. Igitur communicationis nomine vtentes, sicut vnum quidem Filium adoramus & eum qui assumpsit, & id quod assumptum est: naturarum autem differentiam agnoscimus, & deiferum hominem, sicut a multis sanctis patribus dictus est, non deuitamus: quorum vnus magnus ille Basilius in sermone de sancto Spiritu ad Amphiloichium hoc vsus est nomine, & in explanatione quinquagesimi noni psalmi. Vocamus autem deiferum hominem, non quod particularem quamdam diuinam gratiam acceperit, sed quod omnem vnitam habeat Filii deitatem. Hoc enim interpretans beatus Paulus dicebat: *Videte ne quis vos deprædetur per philosophiam, & inanem fallaciam, secundum traditionem hominum, secundum elementa huius mundi, & non secundum Christum: quia in ipso inhabitat omnis plenitudo deitatis corporaliter.*

Coloff. 2.

Cyrelli defensio.

Iterum etiã in hoc loco quam inaniter nugetur, ostendere facillimũ est. Dicimus enim nos, non debere ab aliquo deiferum hominem nominari Christum, vt non sicut vnus sanctorum intelligatur; sed magis Deum verum illud Verbum Dei, quod factum est homo, & incarnatũ est.

ει γαρ ἐστράπη ὁ λόγος εἰς σαρκὰ, οὐ κεκοινώνηκεν ἡμῖν σαρκὸς καὶ αἵματός· εἰ δὲ σαρκὸς & αἵματος κεκοινώνηκεν, ὡς ἄλλοι ᾄδουσι ταῦτα κεκοινώνηκεν· εἰ δὲ ἄλλοι ᾄδουσι ὅτι ἡ σὰρξ, ἐκ αὐτοῦ ἐστράπη εἰς σαρκὰ. ἐκοιῶ τῷ τῆς κοινωνίας ὀνόματι χριστοῦ, ὡς ἕνα μὲν ἕν ᾠον ᾠοστικωδιδυ τὸ λαβόντα καὶ τὸ ληφθέν, τῆ δὲ φύσεων πλὴν διαφορὰν γινώσκοντες. καὶ θεοφύρο δὲ ἀθεσπον, ὡς πολλοῖς τῶν ἁγίων πατέρων εἰρημῶν, οὐ φραπίμυθα· ὡν εἷς ὁ μέγας Βασίλειος ἐν τῷ πρὸς Ἀμφιλόχιον πρὸς τὸ ἁγίου πνεύματος λόγῳ, ὅτι τῷ χριστοῦ τῷ ὀνόματι, καὶ ἐν τῇ πεντηκωστῶ ἐνάτου ψαλμοῦ ἐρμηνείᾳ· καλοῦμεν δὲ θεοφύρον ἀθεσπον, οὐχ ὡς μερικῶς ἵνα θεῖαν χάριν δεξάμενος, ἀλλ' ὡς πᾶσαν ἰσχυρίαν ἔχοντα τὴν ἕσθ πλὴν θεότητα. τὸ γὰρ ὁ μακάριος ἐρμηνεύων ἔλεγε Παῦλος· βλέπετε, μή τις ὁ σιλαγαζῶν ὑμᾶς διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, καὶ πλὴν παράδοσιν τῶν ἀθεσπον, καὶ τὰ σοιχεῖα τῆς κόσμου, καὶ οὐ κατὰ Χριστόν· ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς.

ANNO CHRISTI 431.

* αὐτῶ τῶν

* ἴσται

Απολογία Κυρίλλου.

Κἀνταῦθα δὲ πάλιν εἰκαιομνοῦνται δεικνύειν, χαλεπὸν οὐδέν. Φαίμεν γὰρ ἡμεῖς τὸ μὴ χριτωμεν πρὸς ἕνα θεοφύρον ἀθεσπον ὀνομάζεσθαι τὸν Χριστόν, ἵνα μὴ καθ' ἕνα τῶν ἁγίων νοοῖτο, θεὸν δὲ μᾶλλον ἀληθινὸν ἐνανθεσπήσαντα καὶ σαρκαμῶν τῶν θεοῦ λόγῳ.

ANNO CHRISTI 431.

Ἐπιπλήθει δὲ πάλιν οὐποσὶ τοῖς ὀρθῶς εἰρημύμοις, καὶ ποικίλως περιβύεται καὶ ψευδηγορεῖ. Φησὶ γὰρ ἡμᾶς εἰς τὴν τῆς σαρκὸς φύσιν ὡραπευτάφθαι λέξαν (Ὡ) τῆς θεοῦ λόγον, καὶ λογισμοῖς ἀιορύθει, δι' ὧν δόξα φαινεν ἑσπούδακεν, ὡς ἐκ δὲ εἶπ *

* ἀπρεπι (⊙) ὁ τῆς θεοῦ λόγος. ὁ δὲ δὴ πλειστάκις ἐφίλω, τῆτο κὴ νυῦ ἀναγκαίως ἐράω. οὐδενὸς εἰς σάρκα τὴν *

* ὑπὸ γῆς μετὰ πεποιθῆσαι λέγοντος τὴν θεῖον τε καὶ ἀκήρατον τῆς λόγου φύσιν, ἀπρεπι (⊙) ὁ ἀπαύτων ὁμολογούτων ἀντὶ τὴν παύσαδε πόνοις *

* δαπανώντες κενοῖς, εἰς γε τὸ χελεῖαι πληροφορεῖν ἑδὼν οὐδαμῶθεν ἠπατημύες, ὅτι καὶ ἀπρεπι (⊙) κὴ φύσιν καὶ ἀναλλοιώτως ἔστιν ὁ θεὸς λόγος. τίς γὰρ οὕτως δόποπληκτος ἢ παράφρων ἔστιν, ὡς πᾶ οὕτως ἀγχα, καὶ αὐτοῖς ἄχα τοῖς ἀνοήτοις δόποβληται, φρονεῖν ἐλέδαται καὶ λέγειν; κατὰπέπληγμα ὁ, ὅτι καὶ τοῖ διαβεβαιούμυ (⊙) πανταχὴ θεὸν εἶναι (⊙) Εμμανουήλ, *

* φηλικῶς αὐτῶ μέτρῳ ἐκνεμεμικῶς ἐν τούτοις βυελοκεται. ἀνθεσπον γὰρ εἶναι φησι θεοφόρ (⊙) αὐτὸν, ἵν' ὀρωτο καδ' ἡμας, ἑδὼν ἑναυλον ἔχοντας διὰ τῆς ἀγίου πωμίματος (⊙) τῆς ὅλων θεόν. κατῶκει γὰρ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ ἐσμεν ναοὶ θεοῦ ζώντος. ἐστὶ δὲ οὐ ταυτὲν ἀνθεσπον εἰπεῖν γενέδαται (⊙) λόγον, καὶ θεὸν ἐν ἀνθεσπω κατῶκησαι νομίξεν. εἰ γὰρ κὴ ἔστιν ἀληθὴς ἡ τῆς μακαρέλου Παύλου φωνή. ὅτι ἐν αὐτῶ λυδδκησε κατῶκησαι πᾶν τὸ πλήρομα τῆς θεότητος σωματικῶς, *

* τούτεσιν, οὐ χελικῶς. ἀλλ' οὐδ' ἑνα φησὶν (⊙) θεὸν (⊙) πατῆρα κὴ ἑνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, δι' οὗ τὰ πάντα.

Perfringit autem ille iterum ea quæ recte dicta sunt, variisque modis prodigiose & false loquitur. Inquit autem, quod nos dicamus Verbum Dei conuersum esse in naturam carnis, & rationes eruit, quibus ostendere studuit, Verbum Dei non esse conuertibile. Ego vero id quod sapissime dixi, hoc nunc quoque necessario dicam: Cum nemo sit qui dicat, diuinam incorruptibilemque Verbi naturam in carnem terrenam transformatam, omnibus autem vno consensu inconuertibilem esse testantibus, definite superuacaneos perferre labores, vt eos qui minime decepti sunt, certiores faciatis quod Verbum Dei secundum naturam sit inconuertibile & immutabile. Quis enim ita stupidus & infanus est, vt tam turpia, & ab ipsis forte insipientibus respuenda, sentire & dicere velit? Obstupesco autē, quod cum vbique Deum esse Emmanuelem affirmet, in his deprehenditur illi propheticam mensuram tribuere. Hominem enim deiferum cum esse dicit, vt videatur similis nobis, qui per sanctum Spiritum Deum omnium habemus in nobis habitatem. Habitat enim in cordibus nostris, & sumus templa Dei uiuentis. Neque idem fuerit dicere, Verbum factum esse hominem, & putare Deum habitare in homine. Nam etiam si vera est beati Pauli vox, quod *com-*

placuit in ipso habitare omnem plenitudinem deitatis corporaliter, id est, non per habitudinem; at tamen vnum inquit esse Deum 1. Cor. 3. Patrem & vnum Dominum Iesum Christum, per quem omnia.

* ἀπρεπι (⊙) ὁ τῆς θεοῦ λόγος. ὁ δὲ δὴ πλειστάκις ἐφίλω, τῆτο κὴ νυῦ ἀναγκαίως ἐράω. οὐδενὸς εἰς σάρκα τὴν *

* ὑπὸ γῆς μετὰ πεποιθῆσαι λέγοντος τὴν θεῖον τε καὶ ἀκήρατον τῆς λόγου φύσιν, ἀπρεπι (⊙) ὁ ἀπαύτων ὁμολογούτων ἀντὶ τὴν παύσαδε πόνοις *

* δαπανώντες κενοῖς, εἰς γε τὸ χελεῖαι πληροφορεῖν ἑδὼν οὐδαμῶθεν ἠπατημύες, ὅτι καὶ ἀπρεπι (⊙) κὴ φύσιν καὶ ἀναλλοιώτως ἔστιν ὁ θεὸς λόγος. τίς γὰρ οὕτως δόποπληκτος ἢ παράφρων ἔστιν, ὡς πᾶ οὕτως ἀγχα, καὶ αὐτοῖς ἄχα τοῖς ἀνοήτοις δόποβληται, φρονεῖν ἐλέδαται καὶ λέγειν; κατὰπέπληγμα ὁ, ὅτι καὶ τοῖ διαβεβαιούμυ (⊙) πανταχὴ θεὸν εἶναι (⊙) Εμμανουήλ, *

* φηλικῶς αὐτῶ μέτρῳ ἐκνεμεμικῶς ἐν τούτοις βυελοκεται. ἀνθεσπον γὰρ εἶναι φησι θεοφόρ (⊙) αὐτὸν, ἵν' ὀρωτο καδ' ἡμας, ἑδὼν ἑναυλον ἔχοντας διὰ τῆς ἀγίου πωμίματος (⊙) τῆς ὅλων θεόν. κατῶκει γὰρ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ ἐσμεν ναοὶ θεοῦ ζώντος. ἐστὶ δὲ οὐ ταυτὲν ἀνθεσπον εἰπεῖν γενέδαται (⊙) λόγον, καὶ θεὸν ἐν ἀνθεσπω κατῶκησαι νομίξεν. εἰ γὰρ κὴ ἔστιν ἀληθὴς ἡ τῆς μακαρέλου Παύλου φωνή. ὅτι ἐν αὐτῶ λυδδκησε κατῶκησαι πᾶν τὸ πλήρομα τῆς θεότητος σωματικῶς, *

* τούτεσιν, οὐ χελικῶς. ἀλλ' οὐδ' ἑνα φησὶν (⊙) θεὸν (⊙) πατῆρα κὴ ἑνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, δι' οὗ τὰ πάντα.

ANNO CHRISTI 431.

* αὐτῶ

* εἰς

Præterea dixerit aliquis, etiam in homine habitare spiritum eius: unde & de nonnullis scriptum est: *Eos autem qui inhabitant domos luteas*; ex quibus & ipsi de eodem luto sumus: & tamen vnus intelligitur & est secundum constitutionem homo, ex carne & rationali anima illam inhabitante. Quare igitur non cessat rectam minimeque peruersam fidei rationem conturbare? Aliquando enim vnus dicit Christum & Filium, & Dominum, eundem Deum simul & hominem; aliquando vero prophetarum mensuram ei dans, deiferum hominem appellat; ignorans fortassis, quod illum nobis æqualem faciat; si quidem non est vere Deus, sed templum potius, utpote in quo habitet Deus Verbum, sicut & in nobis. Verum diuina scriptura secus habet: *Verbum enim caro factum est, & habitauit in nobis*; ne quis putet secundum conuersionem & transmutationem in carnis suæ transformatum esse naturam. Quod autem factum est caro, hoc est homo, non est deifer homo, sed Deus potius in exinanitionem spontaneam seipsum demittens, & suam faciens carnem, quam ex muliere accepit: carnem, inquam, neque animæ neque mentis expertem, sed animam & mentem habentem. Neque vero immemores sumus, corpus suum ab eo templum appellatum: verum non secundum habitudinem, sicut & in nobis per Spiritum sanctum, inhabitationem fecit; sed vnus secundum vnionem intelligitur Christus, & Filius, & Dominus.

Iob. 4.

Ioan. 1.

Ioan. 2.

Φαίνε δὲ ἄνθρωπος, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ κατοικεῖν τὸ πνεῦμα αὐτῶν. καὶ γουὺ γέγραπται περὶ Ἰωάννου· Ἐν δὲ κατοικουμένης οἰκίας πηλίνης, ἧς ὡν καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πηλὸς ἔσμεν· ἀλλ' οὐκ εἰς νοεῖται καὶ ἐστὶ κατὰ συνδέσειν ἀνθρώπος διὰ τὴν σαρκὸς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ κατοικουμένης ψυχῆς νοερέας. Ἡ τῶν διακονῶν οὐ πάντως ὁρδὸν τε καὶ ἀδιάφορον τῆς πίστεως λόγον, ποτὲ μὲν γὰρ ἐνα φησὶ Χριστὸν, καὶ υἱὸν, καὶ κύριον, ὅτι αὐτὸν θεὸν τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον· ποτὲ δὲ τοῖς τῶν περὶ φησὶ ἐνίστημι μέτρως, θεοφόρον ἀνθρώπον ὀνομάζων αὐτὸν. ἠγνόηκε δὲ τὰ ἅρα που καὶ ἡμῶν αὐτοῖς ἐν ἴσῳ ἡθεῖς, εἰ πᾶρ ὅστιν οὐ θεὸς ἀληθῶς, ναὸς δὲ μάλλον, ὡς ἐνοικουῦτος αὐτῶν τῆς λέγου, καθὰ καὶ ἐν ἡμῶν. ἀλλ' οὐχ ὡς ταῦτα ἔχειν ἡ θεοπνεῦμα ἐφη γραφή. γέρονε γὰρ σαρκὸς ὁ λόγος, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῶν, ἵνα μὴ τις οἴηται καὶ Ἰσραὴλ καὶ μετέσταντο εἰς τὴν τῆς σαρκὸς αὐτῆς μεταπεποιήσασθαι φύσιν. ὁ δὲ γέρονας σαρκὸς, ἠγνώσκει ἀνθρώπος, ἐκ ἀνθρώπου θεοφόρον ὅστις, θεὸς δὲ μάλλον εἰς ἐδελούσιον κένωσιν καθέως ἑαυτὸν, καὶ ἰδίαν ποιησάμενος σαρκὰ τὴν ἐκ γυναικὸς· σαρκὰ δὲ ἐκ ἀψυχον, οὐδὲ ἀνοῦν, ἀλλ' ἐμψυχὸν τε καὶ νοεράν. μεμνήμηθα δὲ καὶ ναὸν ὀνομάσαντος τὸ ἴδιον σῶμα· πᾶν οὐ γέλυκλι ἐποίησασθαι τὴν ἐνοίκησιν, καθὰ καὶ ἐν ἡμῶν διὰ τῆς πνεύματος, ἀλλ' εἰς καθεὶ ἐνωσιν νοεῖται Χριστὸς, καὶ υἱὸς, καὶ κύριος.

Αναθε-

ANNO CHRISTI 431.

Αναθεματισμός 51.

Εἰ τις θεόν ἢ θεοτόκω ἐπὶ λέγει τὴν χειροδ. ὅτι ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ὅτι αὐτὸν ὁμολογεῖ ὁμοῦ τε θεὸν καὶ ἀνθρώπον, ὡς γερονότος σαρκὸς τῆς λέγου καὶ τὰς γραφάς· ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδωρείτου διάδοχη.

Ὁ μὲν μακάριος Παῦλος τὸ ληφθῆν ὑπὸ τῆς θεοῦ λέγου, μορφῶν δούλου προσεγράβει· ἐπειδὴ ὁ παρὰ τῆς ἐνώσεως ἐκλήψας, παρὰ δὲ τῆς ληψέως ὁ μακάριος διαλεξιμὸς Παῦλος, μορφὴν δούλου τῶν ληφθέντων προσεγράβασε φύσιν, ἐκείνῃ χωρεῖν ἐκ τῆς ἐνώσεως ἡμιόμοις τῆς δουλείας τὸ ὄνομα. εἰ γὰρ τοῖς εἰς αὐτὸν πεπιστωκόσιν ὁ ἀπόστολος γράφων ἔλεγεν· ὡς ἐκ ἐπὶ εἰς δούλος, ἀλλὰ υἱός, καὶ ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς· ἐκέλευε καλεῖσθαι ὑμᾶς δούλους, ἀλλὰ φίλους· πολλὰ δὲ μᾶλλον ἐκ ἀπαρχῆς τῆς ἡμετέρας φύσεως, δι' οὗ καὶ ἡμεῖς τῆς τῆς υἱοθεσίας χερίσματος ἡξιώθημεν, τῆς τῆς δούλου προσεγράβει ἀπαλλαγῆναι. θεὸν τοίνυν ὁμολογῶμεν καὶ τῶν τῆς δούλου μορφῶν, διὰ τῶν ἐνωθέντων αὐτῆ τῆς θεοῦ μορφῶν· καὶ περὶ μετὰ τῶν παρὰ τῆς τῶν καὶ Ἐμμανουὴλ τὸ βρέφος προσεγράβοντι, καὶ τὸ ἡννηθὲν παιδίον μεγάλης βουλήσιν ἀγγέλου, καὶ θαυμαστὸν σύμβουλον, καὶ θεὸν ἰσχυρὸν, καὶ ἰσχυροῦσιν, καὶ ἀρχόντα εἰρήνης, ἔπατέρα τῆς μέλλοντος αἰῶνος. ὁμοίως δὲ ὁ αὐτὸς παρὰ τῆς καὶ μὴ τῆς ἐνωσιν κηρύττων τῆς ληφθέντος τῆς φύσιν, δούλον προσεγράβει ὅτι ἐκ τῆς ἀπέριστατος Ἀβραάμ, ἕως ἐπὶ λέγων· δούλος μου εἶ σύ Ἰσραήλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθήσομαι.

Concil. Tom. 6.

Anathematismus VI.

Si quis Dei Patris Verbum, Christi Deum vel dominum esse dixerit; & non potius Deum simul & hominem eundem confessus fuerit, quatenus Verbum caro factum est, secundum scripturas; anathema sit.

Theodoreti reprehensio.

Beatus quidem Paulus, quod assumptum est a Deo Verbo formam serui appellat: quoniam vero unione assumptione autem differens idem beatus Paulus, formam serui appellavit naturam assumptam; non ultra locum habet unione facta seruitutis nomen. Nam si idem Apostolus scribens his qui in illum crediderant, dicebat: Itaque iam non es seruus, sed filius. & Dominus discipulis: Iam non dicam vos seruos, sed amicos: multo magis primitiæ nostræ naturæ, per quem & nos adoptionis donum assecuti sumus, a serui cognitione liberatus est. Deum igitur fatemur etiam ipsam serui formam, propter unitam ipsi Dei formam; & credimus prophetæ etiam puerum Emmanuelem appellanti, & natum puerum magni consilii angelum, ac admirabilem consiliarium, & Deum fortem, & potestatem habentem, & principem pacis, patremque futuri sæculi. Verumtamen idem propheta etiam post unione prædicans assumpti naturam, seruum appellat eum qui est ex semine Abrahæ, sic dicens: Seruus meus es tu Israel, & in te glorificabor.

P

Philipp. 2.

Galat. 4.

Ioan. 15.

Isa. 7. & 9.

Isa. 49.

* δι' ἑ

* ἐπιμα-

ANNO CHRISTI 431. * εαυτῶν.

Ibid.

Isai. 42. & 49.

& iterum : Sic inquit Dominus, qui formavit me ex utero seruum sibi. & paulo post : Ecce dedi te in fœdus populi, in lucem gentium, ut tu sis in salutem usque ad ultimum terra. Quod autem formatum est ex ventre, non Deus Verbum, sed serui forma est. Non enim Deus Verbum conuersus factus est caro ; sed assumpsit carnem animam rationali præditam.

Cyrelli defensio.

Sacramentum dispensationis Vnigeniti cum carne superiores sermones quos fecimus, nunc quoque nihilo minus communit, ac monstrabit decentes & rationabiles, idque facile. Vnigenitus enim Filius, qui est in forma Dei Patris, & æquæ cum illo mensura per omnia, paris gloriæ, ac liber, forma serui assumpta frater appellatus est eorum, qui sub seruitutis iugo erant, hoc est nos. Itaque quasi vnus ex nobis didrachmum persoluit censum exigentibus ; & factus est sub lege quasi homo, qui vt Deus, legislator est : docebat autem discipulos suos quia & Filius est vere & in forma serui propter carnem, tametsi secundum naturam propriam liber sit, vtprote Deus, & ex Deo. Verumtamen tamquam propriam serui formam habens propter exinationis mensuram, tributorum exactoribus subditus erat. Quocirca si quis dicat eum appellatum esse seruum per vocem sanctorum prophetarum, nullo modo offendi decet. cognouerant enim per reuelantem eis Spiritum sanctum,

Hebr. 2.

Math. 17.

καὶ πάλιν· οὕτω λέγει κύριος ὁ πλάσας με ἐν κοιλίας δούλων * εαυτῶν. καὶ μετ' ὀλίγα· ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς Φάσ ἐθνῶν, ἵνα εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς. τὸ δὲ πλάσεν * ἐν κοιλίας, οὐχ ὁ θεὸς λόγος, ἀλλ' ἡ δούλου μορφή. οὐ γὰρ ὁ θεὸς λόγος τραπείς ἐγένετο σαρκί, ἀλλ' ἀνέλαβε σάρκα ψυχῶν ἔχουσαν νοεῖαν.

Κυελλου ἄπολογία.

Τῆς μὲν σαρκὸς οἰκονομίας τῆς μονογενεῖς τὸ μυστήριον πῶς πρὸς ἡμῶν γεγονόσι καὶ νῦν οὐδὲν ἡγήσασθαι λέγοις, καὶ τὰ πρόποντος ἐκ ἡμοιρηνότας καταδείξεν αὐτοῖς ἐν μάλα ῥαδίως. ὁ γὰρ ἰσπαρχων ἐν μορφῇ τῆς θεοῦ καὶ πατρὸς μονογενῆς υἱός, ὁ κατὰ πᾶν ὁποῦν ἰσομέτρως ἔχων τῶν γεννητικῶν, ὁ ἰσοκλής καὶ ἐλεύθερος, μορφῶν δούλου λαβὼν κερχημάπην ἀδελφός * τῆς ὑπὸ ζυγῶν δουλείας, τυτέστιν ἡμῖν. καὶ γινώσκω ὡς εἰς ὅτι ἡμῶν σωπετέλεκε μὲν τοῖς δασμολογοῦσι τὸ δίδραχμον, καὶ γεγονεν ὑπὸ νόμον ὡς ἀνθρώπος, ὁ νομοθέτης ὡς θεός· ἐδίδασκε δὲ ἑαυτὸν μαθηταῖς, ὅτι καὶ υἱός ἐστιν ἀληθῶς καὶ ἐν μορφῇ δούλου διὰ τὴν σάρκα, καὶ τοὶ κατὰ φύσιν ἰδίαν ἐλεύθεροι ὄντες, ὡς ἐν θεοῦ καὶ θεός. πλὴν ὡς ἰδίαν ἔχων τὴν δούλου μορφῶν διὰ τὸ τῆς κενώσεως μέτρον, τοῖς τῶν πελῶν πρεσβύτερον ὑποφοροῦν. ὡσεὶ καὶ εἰ τις λέξη δούλων αὐτὸν ὠνομάσθαι διὰ φωνῆς τῆς ἀγίων προφητῶν, κατ' οὐδένα λόγον σκανδαλίσειται πρὸς ἡδυσαν γὰρ, ἄποκαλύπτοντος αὐτοῖς τῆς ἀγίου πνεύματος,

ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ
431.

* ανώπιας

* συμμορ-
φήμοις.
* και οι φού-
τι δις

* ανωμα-
τίαις.

ὅτι γεννηθὲς ἀνθρώπου ὅκν θεοῦ πα-
τρὸς λόγου ἡμῶν καὶ οὕτως ἐλάβετε
ὡς υἱὸς, ἐκ ἀπόβλητον δὲ καὶ οὕτω ἡ
τῆς βύτητοις * ἐνώσεως ἐποιεῖτο μέ-
τρον ἡμῶν πῶς ὑπὸ ζυγὰ δουλείας
* συμμετρύμεθα. οὕτω καὶ θεὸν ἐαν-
τὴν πατέρα φησὶ, * καὶ φύσιν θεοῦ
ὑπαρχόν, καὶ ἕξ αὐτῶν, καὶ οὐδένα ἕξ-
πον τῆς ἑκείνου ὑπὸ ἰσχύος ἢ ἡλικίας.
Νεστορίου τὸν ἄνθρωπον ὡς γενεαφόρος πρὸ
τῆς Χριστοῦ ὡς ὁ πατὴρ ἀρχιερέως
ἐλήμων, οὐχ ὁ ζωοποιὸς τῆς πεπονη-
τοῦ θεοῦ. καὶ θεὸν τῆς Χριστοῦ τῆ
θεοῦ λόγον ὀνομάσαντος, παρεθέντος
δὲ τούτοις. ἡ δὲ ὁ αὐτὸς ἐ βρέφει,
καὶ τῆς βρέφους δεσποτίας ἐκ ἐν κόσμῳ
γενέσθαι τῷ δέοντι, μάλλον δὲ ἐ δι-
σεβῶς ἄγαν διαβεβαίουμένα τῶν λό-
γων αὐτῶν. εἰ γὰρ θεὸς ἔστι τῆς Χριστοῦ
ὅκν θεοῦ πατρὸς λόγου, δύο που πάν-
τως εἶεν ἀνὰ ἀναμφιλόγητος. πῶς δὲ
αὐτὸ νοῦτο ἐ βρέφους ὁ αὐτὸς, καὶ τῆ
βρέφους δεσποτίας; ἐκ αὐτῶν λέγει-
ται καὶ θεὸς αὐτῶν καὶ δεσποτίας ὁ Εμ-
μανουὴλ, εἴπερ ἔστιν ὁ αὐτὸς θεὸς τε
ὁμοῦ ἐ ἀνθρώπου, ὡς ἐν ἀποστόλων
καὶ σεσαρκωμένον ὁ τῆς θεοῦ λόγου.
ὅτι ἡ θεότης ἡμῶν ἐστὶν καὶ φύσιν ἰδίαν
ἔστιν, ἐστὶν ἡ καὶ φύσιν ἰδίαν ἡ ἀν-
θρώπου, πῶς αὐτὸ ἐν διάσει ἡ; πλὴν
εἰς ἕξ ἀμφοῖν ὁ Χριστὸς, θεότητος τε
καὶ ἀνθρωπότητος καὶ ἐνωσιν οἰκο-
νομικῶν.

Αναθεματισμὸς Ζ΄.

Εἰ τις φησιν, ὡς ἀνθρώπον ἐνηρ-
γήσθαι ὑπὸ τῆς θεοῦ λόγου ἡ Ἰησοῦ,
ἐ πλὴν τῆς μονοθεοῦ ἀδελφείῳ φει-
ῆσθαι, ὡς ἐστὶν παρὰ αὐτὸν ὑπαρ-
χόντι ἀνάθεμα ἔστω.

ab ipso Verbo, aduenisse dixerit; anathema sit.

Concil. Tom. 6.

quia Verbum quod est ex Deo
Patre, factum homo, erat qui-
dem & sic liberum, tamquam
Filius, neque sic tamen mensurā
sapientis exinanitionis repudia-
bat, configuratus nobis seruitu-
tis iugo subditis. Sic & Deum
suum dicit Patrem, quamuis na-
tura Deus existeret, & ex ipso,
& nullo modo gignentis emi-
nentia minor. Cum igitur Ne-
storius sic scribat de Christo: At-
que adeo passus pontifex mis-
ericors, non viuificator eius qui
passus est Deus. & Deum Chri-
sti Verbum Dei nominauerit,
hisque adiecerit: Erat autem
& ipse infans, & infantis domi-
nus: hos illius sermones non so-
lum indecore, sed & valde im-
pie dictos asserimus. Nam si
Deus Christi est Verbum, quod
ex Deo Patre est, duo utique
erunt modis omnibus & indubi-
tantly. Quomodo autem intel-
ligatur idem infans & infantis
dominus? Non igitur dicetur
& suimetipsum Deus ac domi-
nus Emmanuel, quandoqui-
dem ipse idem simul est Deus
& homo, postquam Verbum
Dei homo factum & incarna-
tum est. Quod autem deitas
aliud quiddam est secundum
suam naturam, aliud autem se-
cundum naturam suam huma-
nitas, quomodo quis dubitaue-
rit? Verumtamen vnus est Chri-
stus ex ambabus deitatis & hu-
manitatis naturis, secundum
dispensationis vnionem.

Anathematismus VII.

Si quis Iesum tamquam ho-
minem a Dei Verbo operante
motum, Vnigenitique gloriam
illi, tamquam alteri cuiquam

P ij

Ioan. 20.

Theodoretī reprehensio.

Si mortalis est humana natura, Deus autem Verbum cum sit vita & viuificans, suscitauit templum a Iudæis solutum, & in cælos euexit, quo pacto forma ferui per formam Dei glorificata non est? Si enim cum natura sit mortalis, facta est immortalis propter vnionem cum Deo Verbo, accepit quod non habebat. si autem quod non habebat accepit, & glorificata est, ab eo qui dedit glorificata est. Idcirco & Apostolus clamat: *Secundum operationem potentie virtutis eius, quam operatus est in Christo, suscitans illum ex mortuis.*

Cyrolli defensio.

Qui Christum nominant, non vnum quempiam sicut nos vulgarem hominem, sed Verbum ex Deo natum, hominem factum & incarnatum auditoribus significant: atque ad eo si quid quod maxime Deum deceat per corpus suum, quod vt organum sibi ministerium exhiberet, fecisse dicatur; nihilo minus ipse virtutum Dominus Christus operans est, non concedens alteri vt possit operari, quemadmodum scilicet beatis apostolis potestatem contra spiritus immundos dedit, vt illos eiicerent, & curarent omnem morbum & omnem languorem in populo. Propterea beatus Paulus inquit: *Non enim audeo aliquid loqui eorum qua per me non effecit Christus verbo & factis, in virtute signorum & prodigiorum, in virtute Spiritus sancti.* Gaudentes autem etiam beati di-

Theodorētου διάλογος.

Εἰ θνητὴ τῆ ἀϊθεότητος ἡ φύσις, ζῶν δὲ ὁ θεὸς λόγος, & ζωοποιός, διέσπασε ὁ θεὸς τὴν Ἰουδαίων λυθέντα ναὸν, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνήγαγε, πῶς οὐ δεδόξαται ἡ τῆ δουλοῦ μορφῆ διὰ τῆς τῆ θεοῦ μορφῆς; εἰ γὰρ θνητὴ ἰσαρχουσα καὶ κατὰ φύσιν, ἀθάνατος γέρονε διὰ τὴν πρὸς θεὸν λόγον ἕνωσιν, ἔλαβεν ὁ μὴ εἶχεν ὁ δὲ μὴ εἶχε λαβοῦσα, καὶ δόξα αἰτεῖσα, παρὰ τῆ δεδοκότος δεδόξαται. διὸ καὶ ὁ ἀπόστολος βοᾷ· κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆ κράτους τῆς ἰχθύος αὐτοῦ, ἡ ἐνέργειαν ἐν τῷ Χριστῷ, ἐγένετο αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Κυρίλλου διάλογος.

Οἱ Χριστὸν ὀνομάζοντες, οὐχ ἕνα τινὰ τῶν κατὰ ἡμᾶς κοινῶν ἀϊθεότων, ἀλλ' ἐνανθεσθέντα καὶ σεσαρκωμένον ἐκ θεοῦ φῶτα λόγον τοῖς ἀκρωμυρίοις κατασημαίνουσιν. ὥστε καὶ εἰπὼν τῶν θεοπεπεσμένων ἐνεργῆσαι λέγειτο διὰ τῆ ἰδίου σώματος ὀργανικῶς αὐτῷ πληρωώπτος τὴν ἰσοουρίαν, οὐδὲν ἢ τῶ αὐτοῦ ὁ τῶν δυνάμεων κύριος Χριστὸς ὁ ἐνεργῶν ὅτιν, οὐ τὸ ἐνεργῶν εἶπὼν διδάσκει διδοῦς· κατὰ τῆ ἀμέλει καὶ τοῖς ἀγίοις ἀποστόλοις ὅμοιοις ἐδίδου καὶ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ. καὶ γὰρ ὁ ἀπόστολος Παῦλος οὐ γὰρ ἔλαμψεν λέγειν, Φησὶν, ὃν οὐ κατεργάσατο δι' ἐμοῦ Χριστὸς ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει πνεύματος ἀγίου. χαίροντες δὲ καὶ μακάριοι

ANNO CHRISTI 431.

μαθηται προσήσαν ποτε λέγοντες
 τῷ Χριστῷ· κύριε καὶ τὰ δαιμόνια
 ἡμῖν ὑποτάσσεται ἰπὶ τῷ ὀνόματι
 τοῦ· ἐνηργήσῃ μὲν γὰρ διὰ Χριστοῦ
 ἐν πνεύματι τοῦ ἁγίου Φαρισαῖοι, ὡς
 ἐφ' ἑαυτοὺς ὄντας παρ' αὐτόν· οὐ μὲν οὕτω
 καὶ Ἰησοῦν ἔχον καὶ αὐτὸν ἐνηργήσῃ
 Ἰησοῦν παρὰ τὸ λόγον ἐν πνεύ-
 ματι, ὡς ἐφ' ὄντα ἕν ἄλλο παρά γε
 ἐκ θεῶ μονογενῆ· ἕνα γὰρ δέδραχεν
 ἡ ἕνωσις, καὶ τὸ διαίρειν εἰς δύο ἄρα-
 τούμθια· εἰ γὰρ καὶ γέρονε σαρκὸς ὁ λόγος
 καὶ παρ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐστὶ καὶ οὕτως ἕως
 μονογενῆς καὶ ἕνωσιν ἀληθῆ πλὴν
 ὑπερ' νοῦ καὶ λόγον. αὐτὸς ὁμοιω-
 σάμενος ὁ εἰς τε καὶ μόνον Χριστὸς Ἰησοῦς,
 ὡς δι' ὄρατον τῆ ἰδίου σώματος, ἐνήρ-
 γησε παρ' ἑαυτοῦ καὶ ὁμοιότητα τῆ
 ἀγίων· ἀνοσι γὰρ τῆτο, καὶ ἀπηχέ-
 κομισθῆ. εἰ γὰρ καὶ ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν ἑαυ-
 τὸν τὸ σῶμα, καὶ τὸ καὶ ζωὴ καὶ ζωο-
 ποιὸς ὄσιν, αὐτὸς ἑαυτὸν δόξαζων
 ὄρατον, ζωοποιὸν ἀποφύλας πλὴν
 ἑαυτοῦ φύσιν, καὶ οὐχ ἐφ' ἑαυτὸν πνὶ παρ'
 ἑαυτὸν πλὴν ἰπὶ τῆτο καὶ χάρισμα δό-
 ξαν. καὶ γοῦν ἐφασκε πρὸς ἐν ἐν
 οὐρανῶν πατέρα ἑαυτοῦ· πατὴρ δόξα-
 σὸν με τῆ δόξῃ, ἢ εἶχον πρὸ τῆ
 κόσμου εἶπ' ἑαυτοῦ. καὶ πῶς καὶ
 θεὸς ὄσιν, καὶ ἐκ θεοῦ κατὰ φύσιν,
 ἑκ τῆς δόξης κύριος. εἶτα πῶς ὡς
 δόξης ἰπὶ δέξῃ πλὴν ἑαυτοῦ αὐ-
 τοῦ δόξαν αἰτεῖ; ἐπειδὴ γὰρ γέ-
 γενεν ἀνθρώπος, καὶ διὰ τῆς ἑαυτοῦ
 σαρκὸς χάρισμα τοῦ ὑπερ' πάντων
 ἐγνώσατο θανάτου, κατὰ φησιν ὁ
 μακάριος Παῦλος, τῆς ἐντεῦθεν

scipuli accefferunt aliquando
 ad Christum, & dicebant: Do-
 mine, etiam demonia subiiciun-
 tur nobis in nomine tuo. Ad o-
 perandum enim permotos esse
 per Christum in spiritu homi-
 nes sanctos dicimus, quod alii
 ab ipso fuerint: sed non sic eo-
 dem modo Iesum a Verbo in
 Spiritu ad operandum motum
 esse intelligimus, quasi alius sit
 Filius præter Unigenitum ex
 Deo. Unum enim monstravit
 unio, & propterea cauemus,
 ne in duos illum diuidamus.
 Nam quamuis secundum scri-
 pturas Verbum caro factum sit;
 attamen & sic secundum ve-
 ram unionem, quæ & mentem
 & sermonem excedit, unigeni-
 tus Filius est. Itaque ipse vnus
 & solus Christus Iesus per suum
 corpus operatus est diuina si-
 gna; & virtutem operandi non
 accepisse eum dicimus secun-
 dum similitudinem sanctorum.
 Impium enim hoc esset, ac val-
 de absonum. Quod si ex mor-
 tuis corpus suum excitauit se-
 cundum quod vita est & viuifi-
 cator, ipse semetipsum clarifi-
 care perspicitur, cum viuifi-
 cam ostenderit suam naturam;
 neque alteri cuiquam præter
 se gloriam eius operis efficien-
 di largitus est. Itaque & ad
 Deum Patrem, qui in cælis
 est, dicebat: Pater, clarifica
 me gloria quam habui antequam
 mundus esset apud te: quamuis
 & Deus esset, & ex Deo secun-
 dum naturam, & gloriæ Do-
 minus. Deinde quomodo quasi
 gloria egens, gloriam quam
 ante sæcula habuit, petit? Quia

Luc. 10.

Ioan. 1.

Ioan. 17.

Hebr. 2.

enim factus est homo, & per carnem suam gratia Dei pro vni-
 uersis mortem gustauit, secundum quod dicit beatus Paulus; cauens

exinde ignominia opprobrium, resurrectionem prædicit; per quam quia & vita & viuificus est, utpote Deus, recte cognoscitur, & sic a nobis creditur. Glorificauit igitur non magis alium quempiam, sed seipsum, cum vnitum sibi templum secundum veritatem exhibuisset morte præstantius. Porro quod vnitum illi corpus neque animæ, neque mentis expers credimus, sed animam mentemque habere, sæpissime a nobis dictum est.

Anathematismus VIII.

Si quis dicere audeat, hominem assumptum vna cum Dei Verbo adorandum, & conglorificandum, & Deum, tamquam alterum cum altero, conuocandum esse (hunc enim intellectum particula, Cum, adiecta, perpetuo ac necessario affert) & non potius vna adoratione Emmanuelem honorat, vnamque illi glorificationem attribuit, quatenus Verbum factum est caro; anathema sit.

Theodoretii reprehensio.

Vnam quidem, vt sæpe dixi, glorificationem Domino Christo tribuimus, & ipsum Deum simul & hominem confitemur: hoc enim nos vnionis docuit ratio: at naturarum proprietates dicere non vitabimus. Neque enim Deus Verbum versionem in carnem accepit, neque vicissim homo amisso quod erat, in naturam Dei transmutatus est. Igitur vtriusque naturæ proprietates dicentes, Dominum Christum adoramus.

ἀδοξίας ὀνειδισμὸν παραυτοῦ μὲν, ὡσαύτως καὶ πλὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς, ὅτι καὶ ζωὴ καὶ ζωοποιὸς ὄντων ὡς θεὸς, ἔτι μάλιστα διαγινώσκειται, οὕτω τε πρὸς ἡμᾶς πιστεύεται. ἐδόξασε πόντων οὐχ ἑστρόνινα μάλλον, ἀλλ' ἐαυτὸν, θανάτου κρείττονα ἐνωθέντα αὐτῷ καὶ ἀλήθειαν ἴσοφύνας καὶ ὄντων. ὅτι δὲ τὸ ἐνωθέν αὐτῷ σῶμα ἐκ ἀψυγῶν οὐδὲ δόξῃ πιστόμενον, ἀλλ' ἐμψυχὸν τε καὶ ἐνοῦν, πλείστακις εἰρήκαμεν.

Αναθεματισμὸς Η΄.

Εἰ τις ἑλμᾶ λέγειν διὰ ληφθέντα ἀνθρώπων συμπεροσκυεῖσθαι δεινὴν τῶ θεῷ λόγῳ, καὶ σὺν δόξαι, καὶ συγχεμαίλειν θεόν, ὡς ἑστῶ ἑστῶ· τὸ γὰρ, σὺν, αἰεὶ περὶ θεῶν τῆτο νοεῖν ἀναγκάζει· καὶ οὐχὶ δὴ μάλλον μᾶλλον περὶ σκυεῖσθαι ἡμᾶς Ἐμμανουὴλ, καὶ μὲν αὐτῷ πλὴν ὁμολογίῳ σὺν ἀπίει, καὶ ὁ γέροντι σαρκὶ ὁ λόγος· ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδορείου ἀναζήτησις.

Μίση μὲν, ὡς πολλάκις ἔφην, πλὴν δόξολογίῳ περὶ σκυεῖσθαι τῷ δευτέρῳ Χριστῷ, & αὐτὸν θεὸν ὁμολογῶν καὶ ἀνθρώπων ὁμολογῶν· τῆτο γὰρ ἡμᾶς ὁ τῆς ἐνώσεως ἐδίδαξε λόγος. ἢ ὅτι φύσεων τὰς ιδιότητας οὐ πρᾶξις ἀπομύθια λέγειν. οὐτε γὰρ ὁ θεὸς λόγος πλὴν εἰς σὰρκα ἔγεννησεν, οὐτε πάλιν ὁ ἀνθρώπος ἀπέλειπεν μὲν ὁ λῶν, εἰς ὃ πλὴν τῆς θεοῦ φύσιν μετεβλήθη. ἐκὼν ἑκατέρῃ φύσεως τὰ ἴδια λέγοντες, δευτέρῳ περὶ σκυεῖσθαι Χριστῶν.

ANNO CHRISTI 451.

* ἀπίει;

Κυρίλλου ἁπολογία.

Ἡμεῖς δὲ, ὡ ται, ④ τὰ ἀμείνω

τε ⑤ * ἀληθινὰ φρονεῖν εἰωθότες, καὶ ἰσχυρότερον ἐννοῶν ἀπλόμοροι πρὸς πλὴν τῆ μυστηρίου διασάφισιν τε καὶ εἰδησιν ἀκριβῆ, καὶ κατὰ γὰρ τοῖς ἱεροῖς γραμμασι δοκουῦ καὶ ταῖς τῶν ἁγίων πατέρων ἰπικαίαις, ἐκ ἀνθρώπων ἀειλήφθαί Φαμὲν πρὸ τῆ θεοῦ λόγου, σωτήφθαί τε καὶ κτ' ἔχουσιν ἀπὸ πλὴν εὐραθεν ἰπνοουμῆνω, ἀνθρώπων δὲ μᾶλλον ⑥ αὐτὸν γινέσθαι διοεζήμθα· ταύτης τε ἕνεκα τῆς ἀήπας τῆς τῆς ὁσιβείας δογματῶν ἕξεσηκέναι Φαμὲν εἰς τὸ μῆνυτας λέγειν ⑦ ἀναληφθέντα ἀνθρώπων· ἡλιώαί τε διαβεβαιουμῆρους αὐτὸν, ὡς ἔφρον ἐπέεφρ συμπεροσκωεῖσθαι δεῖν τῶ ἡγῶ τῆ θεοῦ. εἰ γὰρ ὅστιν ὁ αὐτὸς θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος, περοσκωεῖται μᾶλλον ὡς εἰς περοσκωήσῃ μᾶ, οὐχὶ συμπεροσκωεῖται καὶ συγχεσημαεῖς θεός· ἵνα μὴ ἀνθρώπος ἀπλῶς εἶναι πισθῆνται, κοινός τε καὶ καθ' ἡμας ὁ Εμμανουήλ, θείας τε δοξῆς μετρηκῶς κτ' ἔχειν· ὁμολογηται δὲ μᾶλλον θεός ἐν σαρκὶ δι' ἡμας, ἢ ποι κατὰ ἀλήθειαν ἀνθρώπος γερονῶς, οὐ μετασῆσῃ φύσεως τῆ κατὰ ἄλλοίωσιν καὶ ἔφτω, ἀλλ' ἐνώσεως οἰκονομία.

Ἀναθεματισμὸς θ'.

Εἰ τίς φησι, ⑧ ἕνα κύριον Ἰησοῦν

* ἀληθινὸν Χριστὸν * δοξάζεσθαι πρὸ τῆ πνθίματος, ὡς ἀλλοτεία διδάμει τῆ ἰδίᾳ αὐτῶ χρωμῆρον, καὶ παρ' αὐτῶ λαβόντα τὸ ἐνεργεῖν διδάσθαι κτ' πνθιμάτων ἀκαθάρτων, καὶ τὸ πληροῦν εἰς ἀνθρώπος τῆς θεοσημείας, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ἰδίᾳ αὐτῶ τὸ πνεῦμά φησι,

Cyrilli refutatio.

At nos, vir eximie, meliora verioraque credere assueti, qui subtiliores intellectus ad accuratam sacramenti huius manifestationem & cognitionem attingimus, secundum quod sacris scripturis & sanctorum patrum æquis interpretationibus videtur, non hominem assumptum esse dicimus a Deo Verbo, & copulatum illi secundum habitudinem quamdam extrinsecus excogitatam, sed hominem potius eum factum esse definimus: & hanc ob causam excidisse a pietate dogmatum eos, qui audent dicere assumptum esse & asserere hominem adorandum cum Filio Dei, vt alterum cum altero. Nam si quidem ipse est Deus simul & homo, adoratur sicut vnus adoratione vna, & non coadoratur & simul appellatur Deus: ne Emmanuel credatur esse homo simpliciter & communis sicut nos, & per gratiam diuinæ gloriæ particeps; sed cōfiteamur illum potius Deum in carne propter nos, id est, vere hominem factum, non mutatione naturæ secundum alterationem & versionem, sed vnionis dispensatione.

Anathematismus IX.

Si quis vnum Dominum Iesum Christum a Spiritu clarificatum dixerit, propria virtute ipsius, tamquam aliena vtentem; ac vim & efficaciam ab eodem accepisse, qua contra immundos spiritus operaretur, & diuina inter homines miracula patraret, ac non potius ipsum Spiritum, per quem diuina signa edidit, il-

lius proprium esse confessus fuerit; anathematit.

Theodoretii reprehensio.

Hic manifeste anathematizare praesumpsit non eos modo qui nunc pie sentiunt, sed & eos qui olim veritatis fuere praecones, atque adeo ipsos euangeliorum scriptores, sanctorumque apostolorum chorum, & Gabrielem archangelum. Primus enim ille Christum qui secundum carnem est ex Spiritu sancto natum esse, idque ante conceptionem praedicauit, & post conceptionem ipsum Ioseph docuit; Mariae quidem roganti: Quomodo erit mihi hoc, quoniam virum non cognosco? dicens: Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi: ideoque & quod nascetur sanctum, vocabitur Filius Dei. ad Ioseph autem inquit: Ne timeas accipere Mariam coniugem tuam, quod enim in ea natum est, ex Spiritu sancto est. & euangelista: Cum esset, inquit, desponsata mater eius Maria Ioseph, inuenta est in utero habens de Spiritu sancto. Quin & ipse Dominus ingressus in synagogam Iudaeorum, acceptoque propheta Isaia, cum locum legisset, in quo dicit: Spiritus Domini super me, eo quod unxit me, & cetera; subiunxit: Hodie completa est scriptura ista in auribus vestris. Beatus etiam Petrus loquens cum Iudaeis hoc testatur, dicens: Iesum a Nazareth, quem unxit Deus Spiritu sancto. Sed & Isaia ante multas generationes talia oracula prodidit: Egredietur virga de radice Iesse, & flos de radice eius ascendet;

Luc. 1.

Matth. 1.

Ibidem.

Luc. 4. ex Isa. 61.

Act. 10.

Isa. 11.

δι' ου και ενηργησεν τας θεοσημεϊας αναδειμα εστω.

Theodoretu αναζητη.

Ενταυθα σαφως ου εδν νυω δισε-
κουωτας μονον, αλλα ε εδν παλαι γε-
νημενους κηρυκας της αληθειας, και
αυτοις εδν τρηθ δειον διαγγηλων συγ-
γραφεας, και εδν τρηθ ιεραν αποστολων
χορον, και προς τουτοις Γαβριηλ εδν
εξαγγελιον αναδειμα πειν επολημσε.

* εδν τρηθ σαρκια Χειρον εν πνυ-
ματος αγιου γεννηθαι προστος ενει-
νυ και προσ της συλληθειας κηρυξε,
και μηθ πτω συλληθην εδν Ιωσηφ εδν-
δαξε. προσ μηθ πτω Μαριαν ερω-
τωσαν. πως εσται μοι τωτο, επι ανδρα
εγνωσκω; λεγων πνευμα αγιον επι-
λθισε εδν σε, και δυναμις υψιστου επι-
συνασθ σοι. διο και το γενναμενον αγιον,
κληθησεται υος θεου. προσ εδν Ιωσηφ
μη φοβηθης παρα λαβειν Μαριαν η
γυναικα σου. το γδ εν αυτη γεννηθεν,
εν πνυματος εδν αγιου. και ο δια-
γγητης. μησε θεοσης δε, φησι, εδν μη-
θς αυθ Μαριαν πω Ιωσηφ, εδρεθη
εν γαστρι εχουσα εν πνυματος αγια.
και αυτες εδν κυριος εισελθων εις πτω
συναγωγην τρηθ Ιουδαϊων, και λαβων
εδν προσφητην Ησαιαν, και αναγοις
το χωριον, εν ω λεγθ. πνευμα κυριε
επα εμε, ου ενεκεν εχεισε με, και ε
εξης, επιγαγε. σημερον επληρωθη λι
γραφη αυτη εν τωι ωσιν υμωθ. τωπο ε
και ο μακαριος Πετρος διαλεγομενυ
προς Ιουδαϊοις εφη. Ιησουω εδν απο
Ναζαρετ, ον εχεισεν ο θεοθ πτω πνυ-
ματι πω αγια. ε Ησαιας εδν προσ πολ-
λων γενων θιαυτα προσεδιτασεν.
εξελθισε εδν ραβδος εν της ριθης Ιεραμ,
και αυθς εν της ριθης αναθησεται,
και

ANNO CHRISTI 431.

καὶ ἐπαναπαύσεται ἐπὶ αὐτὸν πνεύμα τῆ θεοῦ, πνεύμα Ὁφίας, καὶ συνέσεως, πνεύμα βουλῆς καὶ ἰσχύος, πνεύμα γνώσεως καὶ δισθεσίας, καὶ πνεύμα φόβου θεοῦ ἐμπλήσῃ αὐτὸν. καὶ πάλιν ἰδοὺ ὁ παῖς μου, ὃν ἠρέμισάμην, ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν ἠδύκνησεν ἡ ψυχή μου. θῆσθε τὸ πνεύμα μου ἐπὶ αὐτὸν· κρίσιν τοῖς ἐθνεσιν ὀξείσθ. ταῦτις δὲ τῶν μαρτυριῶν καὶ ὁ διαγγε-
 λισθῆς ἐν οἰκείοις συγγραμμάσι τεθῆ-
 κε· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος ἐν τοῖς διαγγελλομένοις πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἐφθῆ· εἰ δὲ ἐν πνεύματι θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἐφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἄρα ἡ βασιλεία τῆ θεοῦ. καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ δόκτορας με, φησὶ, βαπτίζει ἐν ὕδατι, αὐτὸς μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν αὐτὸς ἰδὼς τὸ πνεύμα κατὰβαῖνον, καὶ μένον ἐπὶ αὐτὸν, οὕτως ὅστις ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ. οὐ γίνωσκε Ὁφίτας μόνον, καὶ δόκτορας, οὐδὲ Γαβριὴλ τὸν ἀρχαγγέλου ἀνεδειμάπησε μόνον ὁ ἀκριβῆς τῆς θεῶν δογμάτων ὀξετάτης, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν ὁ σωτήρ τῶν ὅλων τῶν βλασφημῶν ὀξετείνεν. ἐδειξάμην γὰρ καὶ αὐτὸν κύριον νῦν μὲν τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τῶν ἀγνώστων τῆ πνεύματι κυρίου ἐπὶ ἐμῆ, οὗ ἔνεκεν ἔχρησά με, φησάντα· σήμερον ἡ γραφή αὐτῆ ἐπληρώθη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν· νῦν δὲ πρὸς τοὺς εἰπόντας, ἐν Βεθζεβουλ αὐτὸν ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια, εἰρηκότα ἐν πνεύματι θεοῦ ἐκβάλλειν τοὺς δαιμόνας. διαπλατύναι δὲ ὑπὸ τῆ ἁγίου πνεύματος, καὶ χειρῶν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ λόγον φανερῶν, τῶν πατρὸς ὁμοούσιου καὶ συναϊδίου, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ ἐξάρτου τῆς ἡμετέρας ἰσθ' αὐτῶν ληφθεῖσαν ἀίθερ πείρου φύσιν.

Concil. Tom. 6.

et requiescet super eum Spiritus Dei, spiritus sapientia et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientia et pietatis; et spiritus timoris Dei implebit eum. & iterum: Ecce puer meus, quem elegi, dilectus meus, in quo bene complacuit anima mea; ponam spiritum meum super eum, iudicium gentibus proferet. Hoc autem testimonium & euangelista in suis conscriptionibus posuit. Sed & ipse quoque Dominus in euangelis ad Iudæos ait: Si autem in Spiritu Dei ego eiicio demonia, profecto peruenit in vos regnum Dei. & Ioannes: Qui misit me, inquit, baptizare in aqua, ipse mihi dixit: Super quem uideris Spiritum descendentem, et manentem super eum, ipse est qui baptizat in Spiritu sancto. Non itaque prophetas solum & apostolos, neque Gabrielem archangelum solum iste sacrorum dogmatum subtilis examinatus anathematizauit, sed in ipsum quoque Saluatorem omnium blasphemiam extendit. Ostendimus enim & ipsum Dominum, nunc quidem Iudæis post lectionem illam: Spiritus Domini super me, propter quod unxit me; dixisse: Hodie scriptura hac completa est in auribus uestris: nunc autem ad eos qui dicebant, in Beelzebub eum eiicere demonia, dicere se in Spiritu Dei eiicere demones. Non autem dicimus, Deum Verbum Patri consubstantialem & coeternum a Spiritu sancto formatum esse & unicum; sed illam in nouissimo dierum humanam ab eo assumptam naturam.

Q

* πνεύματι

* ἁγίῳ

Isa. 42.

Matth. 9.

Luc. 11.

Ioan. 1.

Luc. 4.

Luc. 11.

Proprium autem Spiritum Filii, si quidem ut eiusdem cum eo naturæ, & ex Patre procedentem dixit, simul confitebimur, & tamquam piam suscipiemus vocem. Si vero tamquam ex Filio, aut per Filium existentiam habeat, hoc ut blasphemum & impium reiciemus. Credimus enim Domino dicenti : Spiritus qui ex Patre procedit. sed & sacratissimo Paulo dicenti similiter : Nos autem non spiritum mundi accepimus, sed Spiritum qui ex Deo Patre est.

Ioh. 15.

1. Cor. 2.

Cyrylli defensio.

Iam dixi, quod Nestorii nugis seu blasphemiiis, & eius dictis admodum temerariis virtus capitulorum repugnat. Illo namque dicente de Spiritu sancto : Isqui tantam Christo gloriam contulit, qui cum dæmonibus fecit terribilem, donavitque ei ad cælos ascensionem.] & tamquam de aliquo secundum nos homine communi hæc deblaterante, factus est necessario anathematismus, non aduersus eos qui dicunt clarificatum a Spiritu sancto Iesum, hoc est, inhumanatum Dei Verbum; sed potius contra illos, qui impudenter eum virtute per Spiritum tamquam aliena usum dicunt. Meminimus enim eum aperte dixisse de sancto Spiritu: Ille me clarificabit. Nouimus ad hæc sancti Spiritus operatione conterentem nequissimas immundasque virtutes: sed non ita dicimus eum, sicut vnumquemque scilicet sanctorum,

Ioh. 16.

ἴδιον δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἰσότητος, εἰ μὴ ὡς ὁμοφυῆς, καὶ ἐκ πατρὸς ἐκπορεύομεν ἔφη, * σιωπολογησομεν, καὶ ὡς ἰσοεῖν * δεξιόμῃα πλὴν φωνῆ. εἰ δὲ ὡς ἔξ ἰσότητος, ἢ δὲ ἰσότητος πλὴν ὑπαρξίν ἔχον, ὡς βλασφημῶν ποδοποι καὶ ὡς δυνατὸς ἀπορρίψομεν. πνεύματος ἵδρ τῶ κυρίου λέγοντι. τὸ πνεῦμα, ὃ ἐκ τῆς πατρὸς ἐκπορεύεται καὶ τῷ ἀποστόλῳ δὲ Παύλῳ ὁμοίως φάσκοντι. ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τῆς κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τῆς θεοῦ.*

* πνεῦμα

Κυρίλλου ἀπολογία.

Ὁδοῦσας ἔφην, ὅτι Νεστορίου βατταρισμοῖς, ἢ ἡρώων δυσφημίαις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπαιμειῶς εἰρημνοῖς ἐκ τῆς κεφαλῆς μᾶχηται δυνάμεις. ἐκείνου γὰρ λέγοντος περὶ τῆς ἀγίου πνεύματος. τῆς το δὴ τὸ πνεῦμα πλὴν χειρὸς χαρισμάτων δόξα, τὸ δαίμονσιν αὐτὸν φοβερόν ἐργασμάτων, τὸ πλὴν ἀνάληψιν αὐτῶ πλὴν εἰς οὐρανούς χαρισμάτων καὶ ὡσαύτως ἡμεῖς καὶ ἡμᾶς ἀναθεώτου κοινοῦ τα ποιᾶσε πεφλυαρηκότες, γέροντων ἀναγκαίως ὁ ἀναθεματισμός. οὐ κατὰ γὰρ τῆς λέγοντων δεδξάσασαι περὶ τῆς ἀγίου πνεύματος Ἰησοῦ, τυπέστιν ἐνανθεωπήσαντα τῆς θεοῦ λόγον. κατ' ἐκείνων δὲ μᾶλλον, οἱ καὶ ἀναθεώ αὐτὸν ὡς ἀλλοτρία δυνάμεις τῆ δια τῆ πνεύματος κεχρηῆσασαι φασί. μεμνήμεθα * δὴ εἰπόντος σαφῶς περὶ τῆς ἀγίου πνεύματος. ἐκείνος ἐμὲ δεξάσασ. ἴσμεν τε περὶ τῆς τῆς ἀγίου πνεύματος ἐνεργείας ταῖς πνευματικαῖς καὶ ἀκαθάρτοις δυνάμεις σιωπολογησομεν.

* ὡς πνεῦμα

* ἀνάθεμα

* ἡμεῖς

* ἡμεῖς

ANNO CHRISTI 431.

ὡς ἄλλοτεία δυνάμει κερῆσθαι τῆ
 δια τῆ πνεύματος. ἡ γὰρ καὶ ἐστὶν
 αὐτῷ τὸ πνεῦμα, καθάπερ ἀμέλει καὶ
 τῆ πατρὸς. καὶ τὸ τοῦ ἡμῶν ἂν μάλα
 σαφηνεῖ γεγραφὸς ὁ θεῶσι Πάυ-
 λος. Ὁ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες θεῶν θέσαι
 οὐ δυνάσκουσι. ὑμεῖς δὲ ἐκ ἐστέ ἐν σαρκί,
 ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα
 θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. εἰ δὲ τις πνεῦμα
 Χριστοῦ ἐκ ἔχῃ, ὅσα ἐκ ἐστὶν αὐτῷ.
 ἐκπορεύεται ἡμεῖς γὰρ ὡς ἐκ τῆ θεοῦ
 καὶ πατρὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἀγίον κατὰ
 τὴν τῆ σωτῆρος φωνῆν, ἀλλ' ἐκ
 ἄλλοτερίων ὅσα τῆ ἰσοσύνης πάντα γὰρ ἐκ
 μὲν τῆ πατρὸς. καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐδί-
 δαξαν εἰπὼν περὶ τῆ ἀγίου πνεύμα-
 τος πάντα ὅσα ἐκ ὁ πατήρ, ἐμα-
 ὅσα δὲ δια τῆ τοῦ εἰπόν ὑμῖν, ὅτι ἐκ τῆ
 ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγεῖ ὑμῖν.
 ἐκουῖ ἐδόξασε ἡμεῖς Ἰησοῦ τὸ πνεῦ-
 μα τὸ ἀγίον, ἐνεργουῖν τὰ παράδοξα,
 πλὴν ὡς πνεῦμα αὐτῷ, καὶ ἐκ ἄλλο-
 τερίων δυνάμεις, καὶ κρείττων αὐτῷ, καθὼς
 νοεῖται θεός. ἐκ ἐδυσφημήσασιν τῶν
 νῦν εἰς ἀγίους ἀγγέλους, οὐτὲ μὲν εἰς
 ἀσφάλητας, καθὰ τὸ πολυμυκεν εἰπεῖν
 ὁ μόνος εἰδὼς τὸ καθαρῶν. ἐπεὶ δὲ
 ὅσα σκοπὸς αὐτῶν τε καὶ πῶς κατ' αὐ-
 τὸν τὸ διαιρεῖν εἰς δύο Χριστοὺς ἑ-
 ἓνα, καὶ ἡμεῖς μὲν δόξαζομεν τὸν τε καὶ
 ἐνεργουῖν ἡμεῖς, ἡμεῖς δὲ δόξαζοντά τε
 καὶ ἐνεργουῖν λέγειν, κατὰ σκώ-
 πησιν ἀσυνέτως πάντα λόγον ἔσε-
 ῖν, καὶ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἀφι-
 σάντας κακοδοξίας. καὶ γουὶν περὶ
 τῆ μακαρίου Γαβριὴλ λόγος
 πριούμενος ὁ Φιλίππος οὐποσὶ, ἡμεῖς
 γὰρ καὶ σαρκὰ, φησὶ, Χριστὸν ἐκ πνεύ-
 ματος ἀγίου γεννηθῆς, ὡς ἄνθρωπος ἐμ-
 νος ἐπερ τῆς διαπλάσεως ἐκήρυξεν.
 Concil. Tom. 6.

virtute Spiritus sancti tamquam
 aliena vltum. Erat enim & est
 eius Spiritus, sicuti certe &
 Patris. Et hoc nobis bene satis
 explanabit diuinus Paulus scri-
 bens: *Qui autem in carne sunt,*
Deo placere non possunt. Vos
autem non estis in carne, sed in
spiritu: si tamen Spiritus Dei
habitat in vobis. Si quis autem
Spiritum Christi non habet, hic
non est eius. Proceidit enim ex
 Deo & Patre Spiritus sanctus
 secundum Saluatoris vocem; sed
 non est alienus a Filio: omnia
 enim habet cum Patre. & hoc
 ipse edocuit, dicens de Spiritu
 sancto: *Omnia quae cumque*
habet Pater, mea sunt. Propterea
dixi vobis, quia de meo accipiet,
 & annuntiabit vobis. Ergo
 clarificauit quidem Iesum Spiritus
 sanctus admirabilia operantem,
 verumtamen vt spiritus eius, &
 non vt aliena virtus, & eo
 praestantior, secundum quod
 intelligitur Deus. Non blasphemauimus
 igitur in sanctos angelos, nec
 in prophetas, sicut dicere
 praesumpit qui solummodo
 accusare nouit. Quia vero
 propositum eius & sociorum
 est, vt vnum in duos Christos
 diuidant, & illum quidem
 clarificari, & ad operandum
 permoueri, hunc vero & clarificare
 & operari dicant: ideo carpunt
 insipienter omnem sermonem
 pium, & qui ipsos a tali
 peruersa sententia dimouet.
 Proinde de beato Gabriele
 faciens sermonem calumniator
 iste: Et enim illum qui
 secundum carnem est, inquit,
 Christum ex Spiritu sancto
 natum esse, primus ille &
 ante formationem praedicauit.

Rom. 8.

Ioan. 15.

Ioan. 16.

* operans, Interpret autem legis videtur conuincit, et operans.

* ὅτι

* καμωσίν

* ἀφιστάσας

* καὶ γὰρ

Q ij

Alius igitur est Christus ille, qui secundum carnem, & alius seorsim Christus rursus Verbum, quod ex Deo Patre est.] Vbi igitur vnio? & quæ inde vtilitas, si duo Christi, & seorsim ac diuisim vterque intelligatur ac prædicetur? Ea propter licet pietatis persona se induant, & vnum dicant esse Christum; vere tamen duos esse putantes, audiant a nobis: *Vsq̄ quequo claudicatis in ambobus poplitibus?* Satius enim fuerit recte incedere, fidem habentes puram & firmam, non stultis opinionibus claudicantem.

3. Reg. 18.

Anathematismus X.

Confessionis nostræ pontificem & apostolum factum esse Christum, scriptura diuina docet, obtulisse quoque semetipsum pro nobis Deo & Patri in odorem suauitatis. Si quis ergo dixerit, pontificem & apostolum nostrum non esse ipsum Dei Verbum, posteaquam caro & homo nobis similis factum est; sed hominem illum qui ex muliere natus est, quasi alterum quempiam ab ipso diuersum: aut si quis illum pro seipso quoque, & non potius pro nobis solis sacrificium obtulisse dixerit; (neque enim oblatione egebat, qui peccatum non nouit) anathema sit.

Theodoretī reprehensio.

Non in carnis naturam versa est inconuertibilis natura, sed humanam suscepit naturam, & hanc super communes pontifices constituit, vt beatus Paulus docet, dicens: *Omnis enim pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in his qua sunt ad Deum,*

Hebr. 5.

ἕτερον οὐκ ἄρα ἕστι Χριστὸς ὁ καὶ σαρκί-
κα, καὶ ἕτερος ἰδικῶς Χριστὸς δὴ πάλιν
ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος. ποδὶ Τριγαροῦ
ἡ ἐνωσις, καὶ ἡ ἐν τεύθειν ὁ φελος,
εἰ δύο Χριστοὶ, καὶ ἰδικῶς καὶ ἀνά μέρος
ἐκάτερον νοεῖται καὶ λέγεται; ἐκοιῶ
καὶ τὸ τῆς δισθεσίας προσωπεῖται
ἐαυτοῖς περιπλάττοντες ἕνα Χριστὸν
λέγωσι, δύο φρονουῦντες καὶ ἀλήθειαν,
ἀκουέτωσαν παρ' ἡμῶν. ἕως ποτε χω-
λανεῖτε ἐπὶ ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις
ὑμῶν; ὀρθοποδεῖν γὰρ ἀμεινον, πῶς
ἔχοντες πλὴν ἀβέβηλον καὶ ἐρηρησιμέ-
νῳ, καὶ ἐν ἀσωπέτοις σιἀζουσαν λο-
γισμοῖς.

Αναθεματισμὸς Ι.

Ἀρχιερεὰ καὶ ἀπόστολον τῆς ὁμολο-
γίας ἡμῶν γεγενηθῆαι Χριστὸν, ἡεὶ διὰ
λέγα γραφή. * προσκεκομμέναι δὲ *
ἐαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν εἰς ὄσμιν διωδίας
τῶ θεῷ καὶ πατρί. εἰς τὸ πίνυω ἀρχιε-
ρεὰ καὶ ἀπόστολον ἡμῶν γεγενηθῆαι φησὶν
ἐκ αὐτῶν ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος,
* ὅτε γέγονε σαρκί, καὶ καθ' ἡμᾶς ἀν- *
θρώπος, ἀλλ' ὡς ἕτερον παρ' αὐτῶν ἰδι-
κῶς ἀνθρώπον ἐκ γυναικός. ἡ εἰς
λέγα * ὑπὲρ ἑαυτῶν προσενεγκῖν αὐτῶν *
πλὴν προσφορῶν, καὶ οὐχὶ δὴ μάλ-
λον ὑπὲρ μόνων ἡμῶν. οὐ γὰρ διὸ
ἐδέηθη προσφορῆς ὁ μὴ εἰδὼς ἀμάρ-
την. ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδώρου ἀναθεματισμὸς.

Οὐκ εἰς σαρκίος φύσιν ἡ ἀνθρώ-
πινη φύσις, ἀλλ' ἀνθρώπειαν
ἀνέλαβε φύσιν, καὶ ταύτην ὑπὲρ
ἑαυτοῦ κοινοῖς ἀρχιερέαις κατέστησεν, ὡς
ὁ μακάριος Παῦλος διδάσκει, λέ-
γων. πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώ-
πων λαμβανόμενος, ὑπὲρ αὐ-
θῶπων καθίσταται τὰ πρὸς θεόν,

ANNO
CHRISTI
431

ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας
ὑπὲρ ἀμάρταν, μετειοπαθεῖν διωά-
μυρῳ τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις·
ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περιέκειται ἀδένειαν,
καὶ δι' αὐτὴν ὀφείλει καθὼς περὶ τῆς
λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ αὐτῆς προσφέ-
ρειν περὶ ἀμάρταν. καὶ μετ' ὀλίγα,
τῆτο ἐρμηνεύων, Φησὶ· καθάπερ καὶ
Ααρὼν, οὕτω ἔοικε ὁ Χριστός. εἶτα δι-
κνὴς πλὴν τῆς ἀγαληφθείσης φύσεως
ἀδένειαν, Φησὶν· ὅς ἐν ταῖς ἡμέραις
τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, δέησας τε καὶ ἱκετείας
πρὸς τὸν διωάμυρον σῶζειν αὐτὸν ἐκ
θανάτου μετ' ἰκρυγῆς ἰκρυγῆς, καὶ δα-
κρυῶν προσενέγκας, καὶ εἰσακουσθεὶς
διὰ τῆς διλαθείας, καθάπερ ὡν υἱός,
ἐμαθὲν ἀφ' ὧν ἐπαθε πλὴν ὑπακοῆς
καὶ τελειωθείς ἐγύρετο πᾶσι τοῖς ὑπα-
κούοισιν αὐτῷ ἀπὸ σατωτείας αἰω-
νίου, προσαρροβθεὶς ὑπὸ τῆς θεοῦ
δρακρυῶν καὶ πλὴν Ἰαξιν Μελχισεδεκ.
ὡς ἴδντω ὁ πόνοισι δρακρυῶν τελειωθείς,
ἔμὴ φύσει τελειῶν ὑπαρχῶν; ὡς ὁ
πεῖρα μαθὼν πλὴν ὑπακοῆς, καὶ πᾶ-
ντῶν ἀγνοῶν πρὸ τῆς πεύρας; ὡς ὁ δι-
λαθεία συμβιώσας, καὶ μετ' ἰκρυγῆς
ἰκρυγῆς καὶ δακρυῶν τὰς ἱκετείας προσε-
νεγκῶν, καὶ σῶζειν ἑαυτὸν οὐ διωά-
μυρῳ, ἀλλὰ τὸν διωάμυρον σῶζειν
παρακαλῶν, καὶ τῆς θανάτου πλὴν
ἀπαλλαγῆν αἰτῶν; οὐχ ὁ θεὸς λόγος,
ὁ ἀπαθής, ὁ ἀθάνατος, ὁ ἀσώματός,
οὐκ ἐμνήμη καὶ τὸ προσφῆτις διφρο-
συνῆ, καὶ δακρυῶν ἀπαλλαγῆ· αὐτὸς
γὰρ ἀφῆλε πᾶν δακρυῶν διὰ τὸ προσώ-
που παντός. καὶ πάλιν ὁ προσφῆτης·
ἐμνήθητι, Φησὶ, τῆς θεοῦ, καὶ ἠύφρα-
θῶ. ὁ σεφανῶν ἐστὶν διλαθεία συζῶν-
τας· ὁ πάντα γνώσκων πρὶν γνέσεως
αὐτῶν· ὁ πάντα ἔχων τὰ τῆς πατρὸς,

ut offerat dona & sacrificia pro
peccatis : qui condolere possit his
qui ignorant & errant, quoniam
& ipse circumdatus est infirmi-
tate : & propterea debet quem-
admodum pro populo, ita etiam
pro semetipso offerre pro peccatis.
Et paulo post, hoc interpre-
tans dicit : Sicut & Aaron, *Ibidem.*
ita & Christus. Deinde mon-
strans assumptæ naturæ infirmi-
tatem, inquit : Qui in diebus *Ibidem.*
carnis suæ, preces & supplica-
tiones ad eum qui poterat ipsum
saluum facere a morte, cum cla-
more valido & lacrymis offe-
rens, & exauditus est pro reue-
rentia : & quidem cum esset Fi-
lius, didicit ex iis quæ passus est,
obedientiam : & consummatus,
factus est omnibus obtemperanti-
bus sibi causa salutis æternæ, ap-
pellatus a Deo pontifex secundum
ordinem Melchisedec. Quis igitur
ille est, qui laboribus virtu-
tis perfectus est, & non natura
perfectus existit? Quis ille qui
didicit obedientiam, & hanc
ante experimentum ignorans?
Quis cum reuerentia vixit, &
cum voce valida & lacrymis
supplicationes obtulit, & sal-
uare se non valuit, sed cum qui
poterat ipsum saluum facere,
rogauit, & mortis liberationem
poposcit? Non Deus Verbum,
quod immortale est, impassibile,
incorporeum, cuius memo-
ria, secundum prophetam, latti-
tia, & a lacrymis liberatio. ipse
enim abstulit omnem lacrymam *Isa. 25.*
ab omni facie. & rursus prophe-
ta : Memor fui, inquit, Dei & de-
lectatus sum. qui coronat cum
re gione viuētes: qui cognoscit
vniuersa antequam fiant : qui
habet omnia quæ Patris sunt,

& imago existit impermutabilis Genitoris : qui in semetipso demonstrat Patrem : sed quod ex femine David assumptum est ab eo, quod mortale, quod passibile, quod timuit mortem; licet hoc ipsum postea mortis destruxit potestatem propter unionem ad assumentem Deum; quod per omnem ambulavit iustitiam, & ad Ioannem locutum est : *Sine modo; sic enim decet nos complere omnem iustitiam*; hoc pontificis appellationem accepit secundum ordinem Melchisedec. hoc enim indutum est naturæ infirmitatem, & non omnipotens Deus Verbum. Vnde & ante pauca beatus ait Paulus : *Non enim habemus pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris; tentatum vero per omnia & pro similitudine absque peccato.* In experimento autem nostrarum facta est passionum sine peccato ex nobis pro nobis assumpta natura, non qui hanc assumpsit nostræ causa salutis. Sed & in principio capituli huius talia rursus docet : *Considerate*, dicens, *apostolum & pontificem confessionis nostræ Jesum, qui fidelis est ei qui fecit illum, sicut & Moyses in omni domo eius.* Facturam vero nullus dixerit qui rectam colat fidem, increatum & non factum & Patri coæternum Deum Verbum; sed eum qui ex femine David, qui ab omni peccato liber existens, pontifex noster & victima factus est, ipse semetipsum pro nobis offerens, habens in semetipso videlicet ex Deo Deum Verbum vnitum sibi, & inseparabiliter connexum.

Matth. 3.

Hebr. 4.

Hebr. 3.

καὶ εἰκὼν ὑπαρχὼν ἀσφράλλατος
 τῆ * πατρὸς· ὁ ἐν ἑαυτῷ θνητὸς (Ⓜ) πα-
 τέρῃ· ἀλλὰ τὸ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ
 ληφθὲν ὑπὸ αὐτοῦ, τὸ θνητὸν, τὸ παθη-
 τὸν, τὸ δεδιὸς (Ⓜ) θανάτου, εἰ καὶ αὐτὸ
 μὲν ταῦτα κατέλυσε τῆ θανάτου τὸ
 κράτος διὰ τὸ πρὸς (Ⓜ) ἀναλαβόντα * ἀδικη-
 θεὸν ἐνωσιν, τὸ διὰ πάσης ὀδεύσαν δι-
 καιοσύνης, & πρὸς (Ⓜ) Ἰωάννην φη-
 σαν· ἄφες ἄρπι, οὐτω γὰρ πρέπειν ὅτι
 πληροῦσαι πάντων δικαιοσύνην. τῆ το
 τῆς δεχθεσοσύνης τῆν πρὸς ἡμετέρας
 ἔλαβε καὶ τῆν ἑξὶν Μελχισεδεκ· αὐ-
 τὸ γὰρ περικείμετο τῆς φύσεως ἀδένειδον,
 καὶ οὐχ ὁ πάντα διωάμδρον (Ⓜ) θεὸς λό-
 γος. διὸ καὶ πρὸ βραχίων ὁ μακάριος
 ἔφη Παῦλος· οὐ γὰρ ἐχολοῦν δεχθερέα
 μὴ διωάμδρον συμπαθεῖσαι τῆς ἀδε-
 νείας ἡμῶν, πεπεισμένον ὅτι καὶ πάν-
 τα, & καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἀμάρτίας.
 ἐν πείρῃ δὲ γέρονε τῆν ἡμετέρας πα-
 θεμάτων ἀνδρῶν ἡ δὲ ἡμῶν
 ὑπὲρ ἡμῶν ληφθεῖσα φύσις, οὐχ ὁ
 ταῦτῃ λαβὼν τῆς ἡμετέρας ἕνεκα
 σωτηρίας. καὶ ἐν δεξιῇ ὅτι κεφαλῆς
 τοῦτου * τοιαῦτά που διδάσκει· κατα-
 νοήσατε, λέγων, (Ⓜ) ἀπόστολον καὶ δε-
 χθερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦ,
 πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, ὡς καὶ
 Μαῦσης ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· ποιήμα
 ὅτι ἐκ δὲ πῶς εἶποι τῆν ὀρθοδόξίαν πρε-
 σβύων, (Ⓜ) ἀκλίσην, καὶ ἀποίητον, καὶ τῷ
 πατρὶ σωματικὸν θεὸν λόγον· ἀλλὰ (Ⓜ)
 ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, ὃς πάσης ἀμάρ-
 τίας ὑπαρχὼν ἐλάβετο, δεχθερέας
 ἡμῶν, & ἱερεῖον ἐχόμενον· αὐτὸς ἑαυτὸν
 ὑπὲρ ἡμῶν τῷ θεῷ πρὸς ἡμετέρας,
 ἔχων ἐν ἑαυτῷ δηλαδὴ (Ⓜ) ἐκ θεοῦ
 θεὸν λόγον ἰσχωρῶν (Ⓜ) αὐτῷ, καὶ ἀχω-
 ρίως σωματικῷ (Ⓜ).

* τοιαῦτα ποιῶν

ANNO CHRISTI 431.

Κυρίλλου Ἀπολογία.

Ο παροφθής Ιερεμίας παροσκε-
κρουκόπι τῶ Ἰσραήλ, καὶ κατὰ δὴρον π
παρὸς ὄργην ὁ ἴψ' ὄλων θεόν, ἵπισυ-
γνάτων ἔφασκε· ἕς δώσῃ τῇ κεφαλῇ
μου ὕδωρ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πι-
γὴν σακρῦων, καὶ κλαύσμαι τ' λαὸν τῆ-
πον ἡμέρας καὶ νυκτός· οἱ μαὶ ἵ ἔρωγε τὰς
τοιαύδε φωνὰς ἐκ ἐκείνοις μᾶλλον
ἔοικέναι τε καὶ πρέπειν, ἀλλὰ τοῖς ἀπύ-
λωτον καὶ ἀκρατῆς ἔχουσιν ὅπῃ Χειρῶ
τὸ σῶμα οἱ καὶ τῆς δόξης τοῦ κατὰ φλυα-
ροδοσι δόξης, ὁλμηταὶ καὶ αὐθάδης ὄν-
τες καὶ τὸ γεγραμμένον. Ἐρωῶ δὲ οὐ
καὶ οἰμωγῆς ἄξιοι καὶ τὸ ἀληθῆς εἶεν
δὲ, οἱ ἐκ πολλῆς ἀγαν ἀβελτηρίας πῶ
εἰς εὐδύ τε, καὶ ἀδιάλητον τῆς εἰς Χει-
ρὸν εὐσεβείας ἀφέντες ὁδὸν, Ἰσρίας
ποιουῦνται τὰς διετραμμένας, καὶ
κατεφθαρμῶν ἐνοσιῶν εὐρήμασι τὸ
τ' ἀληθείας κατὰ πημαῖνοισι κάλλος.
ἐκουῶ ἀκουέτωσαν τὰ πᾶσιν ἀπὸ βλη-
τα φρονεῖν ἡρημῶν· πληθῆστε, μὴ
εἰδότες τὰς γραφὰς, μήτε μὲν τὸ σε-
πτόν καὶ μέγα τῆς ἐκδυστροφίας μω-
σῆεον· αἱ μὲν γὰρ θεόπνευστοι γραφαὶ
θεὸν ἡμῖν ἐκδυστροφικῶτα διακηρύτ-
τουσι ὅτι Ἐμμανουὴλ· μετεγενέσθαι τε
σαρκὸς, καὶ ἀμάτος ἁρπαγησίως ἡμῖν
ὅτι τὸ θεοῦ, ἔ πατρὸς διαβεβαίουται
λέγον· σὰρκα τε γέγενεθαι, ὅτι τῆς
αὐθροπῆς, οὐ καὶ Ἰσρίν ἢ ἀλλοίωσιν,
ἀλλ' ἐνάστεως ἀφραστου δυνάμιν.
ταύτη ποι ἔνα φαμὲν Χειρὸν Ἰησοῦ
κύριον, μίδω τε πίστιν, καὶ ἐν ἁγιον
βάπτισμα. ὅ δὲ ἴψ' οὕτως ὀρθῶν
ἀποφοιτῶντες δογματῶν, καὶ τοῖς ἱε-
ροῖς γραμμασι σκληρὸν καὶ ἀγέρο-
χον ἀντανισάντες ὅτι νοῦ, παρὸς μό-
νον ὀρώσι τὸ αὐτοῖς εὐ ἔχον δοκοῦν,

Cyrilli defensio.

Propheta Ieremias offendenti
Israel, & exacuenti ad iracun-
diam omnium Deum dicebat
tristis: *Quis dabit capiti meo a-*
quam, & oculis meis fontem la-
crymarum, & deflebo populum
istum die ac nocte? Arbitror au-
tem ego huiusmodi voces non
illis potius conuenire, & eos
decere, sed his qui effrenatum
& incontinens in Christum os
habent; quique *obloquuntur ad-*
uersus gloriam ineffabilem, auda-
ces, sibi placentes, sicut scriptum
est. Lamentatione quippe & ge-
mitu digni vere fuerint, qui ex
multa nimis demētia, rectam &
irreprehensibilem pietatis erga
Christum relinquentes viam, se-
mitas sibi faciunt peruerfas, &
corruptis sensuum adinuentio-
nibus pulcritudinem veritatis
adulterant. Ergo audiant hi,
qui sapere elegerunt quæ omni-
bus respuenda sunt: *Erratis,*
nescientes scripturas, atque ve-
nerandum & magnum inhu-
manationis sacramentum. Scri-
pturæ namque diuinitus inspi-
ratae Deum nobis inhumana-
tum prædicant Emmanuel, &
communicasse carni & sanguini
similiter ac nos, Dei & Patris
Verbum affirmant, & carnem,
hoc est, hominem factum, non
per conuersionem seu mutatio-
nem, sed per virtutem ineffa-
bilis vnionis. Ideoque & vnum
dicimus Iesum Christum Domi-
num, vnamque fidem, & vnum
sanctum baptisma. Qui autem
a dogmatibus adeo rectis rece-
dunt, & contra sacras literas du-
ra atque superba obsistunt men-
te, hoc solum quod ipsi bene
habere arbitrantur inspiciunt,

Ierem. 9.

2. Petr. 2.

Math. 22.

Hebr. 1.

Ephes. 4.

* ὁμοιω-
μαίνοισι

* δυνάμιν.

hominem vero assumptum a Deo Verbo dicunt, secundum illud fortasse quod per vnum sanctorum dictum est prophetarum: *Non eram propheta, neque filius propheta; sed pastor eram fricans sycomoros; & assumpsit me Dominus ex ouibus.* & sicut ait beatus David: *Suscipiens mansuetos Dominus; per affectum nempe & familiaritatem spiritalem, quæ existit nimirum in voluntate & gratia & sanctificatione; sicut & nos ipsi adherentes Domino, vnus spiritus sumus, secundum quod scriptum est. Sed non est hoc in humanari Deum, sed neque similiter ac nos carni & sanguini communicare; sed magis familiarem sibi reddere hominem, & non secundum alium modum, quam quo dici poterit & prophetas & apostolos & alios sanctos omnes. Putasne sanctus Paulus decepit sanctificatos per fidem, apertissime dicens de Vnigenito: *Quia cum esset diues, pauper est factus propter nos?* Ablit. Vera namque dicit omnino veritatis præco. Sed quisnam est diues, & quomodo pauper factus est; etiam nunc sermo noster examinet; si quidem sicut & sapere & dicere ipsi præsumunt, homo assumptus a Deo est, quomodo pauper est factus qui assumptus est, & dignitatibus que naturam superant ornatus? Glorificatus enim est: aut si non est hoc verum, derogabitur ab eis assumptioni tamquam ad minorem & viliores humanitatis conditionem detrahenti. Sed ita sapere absurdum est: ergo non est pauper factus qui assumptus est.*

ἀνθρώπον ἢ ἀειλήφθαι παρὰ τοῦ θεοῦ λόγου φασί, κατ' ἐκεῖνό που λέγει τὸ δι' ἐνὸς τῶν ἁγίων πνευματικῶν εἰρημῶν· ἐκ ἡμῶν πνευματικῶν, οὐδὲ υἱὸς πνευματικῶν, ἀλλ' αἰπόλος ἡμῶν κίλων σικάμυνα, καὶ ἀπέλαβέ με κύριος ἐκ τῶν πνευματικῶν. ἢ κατὰ φησὶν ὁ μακάριος Δαβὶδ· ἀναλαμβάνων πρᾶξις ὁ κύριος, καὶ χάριν δίδονότι, καὶ οἰκειότητα πᾶσι πνευματικῶν, πᾶσι ὡς ἐν θελήσει, καὶ χάριτι, καὶ ἀγαθῶν, κατὰ τὴν ἡμεῖς αὐτοὶ κολλώμενοι τῷ κυρίῳ ἐν πνεύματι ἔσμεν καὶ τὸ γαλακτικόν. ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐστὶ τὸ ἐκ πνευματικῶν θεῶν, οὐτε μὲν παραπλήσιως ἡμῖν μεταστῆναι ἀμαρτίας καὶ σαρκῶς, οἰκειώσασθαι ἢ μᾶλλον ἀνθρώπον, καὶ οὐ κατὰ τὸ εἶδος, ἢ κατὰ τὸν ἀνθρώπου καὶ πνευματικῶν, καὶ ἁπλοῦς, καὶ τῶν ἁπλοῦς ἀπᾶντας ἀγίους. ἀρ' οὐκ ὁ θεοσεβὴς Παῦλος πεφανάκιε τῶν ἡγιασμένων διὰ τῆς πίστεως, ἐναργέστατα λέγων περὶ τῶν μοναχῶν, ὅτι πλούσιος ὢν ἐπίωχθησε δι' ἡμᾶς; μὴ γίνωτο· ἀληθεύει γὰρ πάντως τῆς ἀληθείας ὁ κηρύξ. ἀλλὰ γὰρ ἕως ὅτου πλούσιος ἔσται, καὶ ἵνα τὸν ἐπίωχθησε; βασιανίζω καὶ νῦν ὁ λόγος ἡμῶν. εἰ μὲν γὰρ κατὰ καὶ φρονεῖν καὶ λέγειν αὐτοὶ περὶ τῆς ἀφᾶσιν, ἀνθρώπος ἀειλήφθαι παρὰ τοῦ θεοῦ, πῶς ἐπίωχθησεν ὁ ἀναληφθεὶς, καὶ ποῖς ὑπὲρ φύσιν ἀξιώμασιν ἐκλεταμπευσμένον; δεδύξασαι γὰρ ἢ εἰ μὴ τὸ ἐστὶν ἀληθές, διαβεβλήσεται παρ' αὐτῶν ἡ ἀνάληψις, ὡς κατὰ κομίματα πρὸς τὸ μείον, καὶ πρὸς γὰρ τὸ δυσκλεέστερον ἀνθρώποπιτος μέτρον. ἀλλ' οὕτω φρονεῖν ἀπηχέει· ἐκὼν ἐπίωχθησεν ὁ ἀναληφθεὶς. λέγει

Amos 7.

Psal. 146.

1. Cor. 6.

2. Cor. 8.

καὶ

* μὴ ἴ,

* ἀλλ' ἀλλ

* ἐκὼν ἐκ

ἐπίωχθησεν

ANNO
 CHRISTI
 431.

λείπεται τῶν ἐπιπέων, ὅτι γέγονεν ἐν
 πτωχείᾳ τῆ καθ' ἡμᾶς ὀπλοῦσι ὡς
 θεός. εἶτα πῶς ἐπιώχλυσε; Φέρε δὴ,
 Φέρε καταδρησάμεν ἀναγκαίως. ἀ-
 τρεπὶ μὴ γὰρ κτ' φύσιν ὅτι ὁμο-
 λογησάμεν ὅτι οὐ μετακεχώρηκεν εἰς
 φύσιν σαρκὸς, πλὴν ἰδίᾳ ἀφ' ἑαυτοῦ. με-
 μνήκε γὰρ ὅτι ἡμεῖς, τούτῃ θεός. ποδ
 τριγάρου ὁ λόγος τῆς πτωχείας τὸ
 ὑφερόμεν; ἀρ' ἐν τῶν ἡμεῶν καθ'
 ἡμᾶς ἀναλαβεῖν, κατὰ φανῶν τε πλ-
 μήκασιν τῆς δυσεύσεως τῆς Νεστορίου
 ἡρώσι; καὶ πῶς αὐτὸν γένοιτο πτω-
 χείας αὐτῶν καὶ κενώσεως ἕως, ὡς ἐν γε
 δὴ μόνῳ τῶν * θελήσῃ τυχὸν ἡμεῶν
 τῆ καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων ἡμᾶς; ἀδικεῖται
 γὰρ κατ' οὐδένα ἕξον ἀναδουρῶν ὁ
 τῆ ὅλων θεός. πῶς οὐκ ἐπιώχλυσε;
 ὅτι θεός ὡν φύσις, καὶ ἡμεῖς τῆ θεοῦ καὶ πα-
 τῆρος, γέγονεν ἀνθρώπος, καὶ ἐκ σαρκὸς
 καὶ δουλοπρεπέως ὑπέδου μέτρον, τούτῃ
 τὸ ἀνθρώπων, ὁ ἐν μορφῇ τῆ θεοῦ
 καὶ πατῆρος, ὁ δὲ οὐ τὰ πάντα, καὶ ἐν ᾧ τὰ
 πάντα, καὶ τῆ ὅλων δημιουργός. ἀν-
 θρώπος δὲ γέγονας τὸ τῆς ἀνθρώπου
 μετ' ἡμᾶς ἐκ αἰχμῶνται. ὁ γὰρ αὐτὸν τὸ
 γένεσθαι καθ' ἡμᾶς ἐκ ἀπὸ βλητον ποι-
 ησάμενος, ἵνα ἕξον παραυτοῦτο ἀν-
 τῶν, δι' ὧν ἡμεῖς ἰδεῖν γερονότα κτ' ἀλή-
 θειαν δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς; ὅταν οὐκ
 τῆ ἀνθρώπων αὐτὸν ἰσοπέσωμεν
 καὶ παρρησιῶν καὶ λόγων, κατ' οὐ-
 δένα διοίσωμεν ἕξον τῆ, εἰ πᾶσι τῆ
 ἐνδεχόμενων ἡμῶν, μονοουχὶ καὶ ἰσο-
 δούτων αὐτὸν τῆς σαρκὸς, καὶ ἀπ-
 σωμάτων τῆ θεοπλάστῃ γραφῇ, ἀνα-
 τρεπόμενων δὲ εἰς ἅπαν τὸ τῆς ἐνανθρώ-
 πώσεως μυστήριον, πλὴν τῆ κόσμου σω-
 πτεῖαν, πλὴν ἐλπίδα, πλὴν ἀνάστασιν.

Concil. Tom. 6.

Restat igitur dicere, quia factus
 est in paupertate nostra, qui di-
 ues est tamquam Deus. Proin-
 de quomodo pauper est factus?
 age nunc, age consideremus,
 ut necessarium est. Inconuertibilis
 etenim per naturam, ut in
 confesso est, non transiit in na-
 turam carnis, propriam dese-
 rens. mansit enim quod erat,
 hoc est Deus. Vbi itaque vi-
 debimus paupertatis abiectio-
 nem? Puras in eo quod aliquem
 secundum nos assumpsit, sicut
 dicere praesumpserunt impieta-
 tis Nestorii parafiti? Et quis-
 nam sit paupertatis eius & exi-
 nanitionis modus, in hoc vide-
 licet solo, quod voluit forte ho-
 norare aliquem hominem no-
 stri similem? Laeditur etenim
 nullo modo bene faciens om-
 niū Deus. Quomodo ergo pau-
 per est factus? Quia cum Deus
 natura sit, & Filius Dei Patris,
 factus est homo, & ex semine
 Dauid natus secundum carnem,
 & seruilem mensuram subiit,
 hoc est humanitatem, qui erat
 in forma Dei & Patris, per quē
 omnia, & in quo omnia, & om-
 nium creator. homo autem fa-
 ctus, humanitatis mensurā non
 erubescit. Qui enim hoc ipsum
 fieri secundum nos non asper-
 natus est, quomodo respueret
 ea, per quae videri poterat factus
 vere propter nos secundum nos?
 Si ergo ab humanis cum remo-
 uerimus & rebus & verbis, nul-
 lo modo discernemur ab eis,
 qui, si quidem fieri posset, tan-
 tum non carne exuunt eum, &
 scripturae diuinæ non credunt,
 destruuntque in omnibus inhu-
 manationis sacramentū, mundi
 salutem, spem, resurrectionem.

Coloss. 1.

R

Sed forsan dicet quispiam , paruum esse Deo Verbo & indignum in totum , flere , metuere mortem , calicem refutare , pontificem esse. Vtique dixerim & ego ipse , quia diuinæ supremæque naturæ & gloriæ hæc parua sunt : sed in ipsis contemplamur paupertatem , quam propter nos sponte perpessus est. Quando graue tibi visum fuerit exinanitionis vilitas , admirare vehementius circa nos Filii caritatem. Quod enim tu paruum esse dixisti , hoc voluntarium fecit propter te. Fleuit humane , vt tuam cohiberet lacrymam. Formidauit dispensatiue permit- tens carnem pati interdum quæ propria sunt , vt nos animo- fiores efficeret. Refutauit calicem , vt impietatem Iudæorum crux accusaret. Infirmatus dicitur secundum humanitatem , vt tu per eum infirmus esse desineres. Preces obtulit & supplicationes , vt & deprecationibus tuis accessibiles reddat Patris aures. Dormitauit , vt tu discas in tenta- tionibus non dormire , sed esse ad orationem intentior. Et quidem dormientes quosdam sanctos apostolos increpans sic est locutus : *Non potuistis vna hora vigilare mecum ? Vigilate & orate , vt non intretis in tentationem.* Cum enim sua facta tamquam sanctæ conuer- sationis formam proposuisset vt toti prodesset orbi , huma- nitatis infirmitates proprias fecit. ob quam causam ? Vt & secundum veritatem homo factus crederetur , licet perman- sisset quod erat , hoc est Deus.

Math. 26.

ἀλλ' ἴσως ἐρεῖ τις , μικρὸν εἶναι τῷ θεῷ λόγῳ καὶ ἀπεικὸς εἰς ἅπαν τὸ κλαῦσαι , τὸ δεδιέναι τὸ θάνατον , πλὴν τῆς πομπῆς παραίτησιν , τῆς ἰερωσύνης τὸ χεῖμα. ναὶ φαίλω αἰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ , ὅτι τῆς θεῆς καὶ ὑπερβῆται φύσις τε καὶ δόξη. τὰ τοιαῦτα σμικρὰ ἀλλ' ἐν αὐτοῖς πεδεάμεθα πλὴν πωλείαν , ἡ δὲ ἡμᾶς ὑπέμεινεν ἐκῶν. ὅταν τοι φαίνηται φορητὸν τὸ ἐκ τῆς κενώσεως δυσκλεῖς , θαύμασον μειζονῶς πλὴν εἰς ἡμᾶς ἀγάπησιν τῆς υἱοῦ. ὁ γὰρ σὺ μικρὸν εἶναι φῆς , τὸ το δελητὸν ἐπιήσαστο διὰ σέ. ἐκλαυσεν ἀνθρώπων , ἵνα τὸ σὸν περὶ εἰλη δάκρυον ἐδύλασεν οἰκονομικῶς ἐφίεις τῆς σαρκὸς καὶ πάσχῃ ἕδῃ ὅτι τὰ ἴδια ἢ ὑπομμετάτοις ἡμᾶς ἔδοξε φωνῆ. ἀρῆσῃσθε τὸ πομπῆ , ἵνα τῆς Ιουδαίων δυσσεβείας ὁ σωτὴρ καταγορηῖ ἀδενῆσαι λέγεται κατὰ τὸ ἀνθρώπων , ἵνα πῶσῃ πλὴν σὺν ἀδενείδῃ. δεήσῃς ἐποίητο καὶ ἰκετείας , ἵνα καὶ ταῖς ᾄδα σοὶ λιταῖς βάσιμον ἔδοξε φωνῆ πλὴν τῆς πάσης ἀκούῃ. ἐνύσταξεν , ἵνα σὺ μάθῃς μὴ νυστάζειν ἐν πειρασμοῖς , σωπτείνεσθε δὲ μᾶλλον εἰς προσευχάς. καὶ ῥωμῶν * Ἰησὺς ἔλεγε δόκονυστίζοντας τῆς ἀγίων δόκονυστίζοντας οὕτως. ἐκ ἐχθρῶν σατε μίδῃ ὄρωμ ῥηγορησῆσαι μετ' ἐμοῦ ; ῥηγορησῆσαι , καὶ προσεύχεσθε , ἵνα μὴ ἐμπέσῃτε εἰς πειρασμόν. ἀνατύπωσιν γὰρ ὡσπερ διαγοῖς πολυτείας τὰ κατὰ ἑαυτὸν ἀναθεῖς , * ὡφέλησε πλὴν ὑπὸ οὐρανόν , ταῖς τῆς ἀδενείας ἀδενείας ὡκειώσαστο. διὰ πῶσῃ ἀγίῃ ; ἵνα καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἀδενεὸς ῥηγορησῆσαι πειρήσῃται , καὶ τοι μεμνημένως ὅτι ἡμεῖς , τούτῃς θεός.

* ἐπισημασμένην ἵνα ἀγίων δόκονυστίζοντας, ἡ δὲ καὶ ἱεροσολων

* ὡφέλησε

ANNO
CHRISTI
431.

ἀλλ' ἐκείνῳ ὅπως ὁ Χριστὸν ἕνα λέ-
γαν Ἰσοκρινόμην, καὶ υἱόν, καὶ κύριον,
ὡς αὐτὸν θεὸν ἔανθρώπων, οὐ θεὸν ἐκ
θεοῦ φῶτα λόγον ἡμεῖς φασὶν
ἄρχερέα καὶ ἀπόστολον τῆς ὁμολογίας
ἡμῶν, ὅτε γέγονεν ἀνθρώπος, ἀλλ' ὡς
ἔσθ' ἵνα καὶ μόνος ἀνθρώπων ὡς ἐκ
σπέρματος Δαυὶδ κεκλήσθαι πρὸς
τὸ διὰ χειρὸς. δεδιότες ἵνα πού,
μὴ τῆς Νεστορείου κακοδοξίας ὀλιγω-
ροῦντες, ὁρᾷ φρονουῦτες ἀλίσκειν-
το. ἔφη γὰρ οὕτως ἐκεῖν· ὅτι ὁ π-
ρὸς τῷ θεῷ πεποιημένος ἀρχερέας·
ἐγένετο γὰρ ὅτι, ἐκ αἰδέως πρὸς
ὅτι ὁ καὶ μικρὸν εἰς ἀρχερέως ἀρε-
τικῆς πρὸς ἀξίωμα. εἶτα, κατὰ
τὸ οἶεται, βεβαίαν εἰς ἀλήθειαν τὰς
ἐαυτοῦ φωνὰς, ὅτι φέρει καὶ φησὶ·
ὡς οὐ καὶ Ἰωάννης ἐν τοῖς διαγγηγίσι
φησὶν· Ἰησοῦς δὲ πρὸς ἐκείνου ἡλικία,
καὶ ὁφεία, ἔχει καὶ πάλιν· ὅτι
ὡς ἡμῖν τοῦτου μόνου ἀρχερέως συμ-
παθοῦς, καὶ συγγηγοῦς, καὶ βεβαίου,
τῆς εἰς αὐτὸν μὴ παρατρέπετε πίστεως·
αὐτὸς γὰρ ἡμῖν τῆς ἐπιγγηγμένης ὁ-
μολογίας ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ ἀπε-
σάλῃ, ὡς ἔσθ' ἐαυτοῦ, καὶ τῆς γένους πρὸς
τὸ σώματος ἑσθ' ἵνα συνεπαγόμενος.
ὁ δὲ τῆς ἐκείνου βδελυγίας ἀριστος
μιμητῆς, ὁ χριστὸς οὕτως Θεοδώ-
ρειτος, ἐκ ἐρυθρία λέγων, ὅτι ἀν-
θρώπειαν φύσιν ἔλαβε, καὶ ταῦτα
ἔσθ' ἵνα κοινὸς ἀρχερέας κατέ-
σχευε, κατὰ καὶ Παῦλος φησὶ· πᾶς γὰρ
ἀρχερέας ὅτι ἀνθρώπων λαμβανόμε-
νος, ἔσθ' ἀνθρώπων κατὰ τὸ πρὸς
θεὸν, μετειοπαθεῖν διω-
μῆτος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις·
ἐπεὶ καὶ αὐτὸς πρὸς ἀδένεια· καὶ
δι' αὐτὸν ὁφείλει ὡς ὑπὲρ τῆς λαοῦ,
Concil. Tom. 6.

Sed nescio quomodo qui Chri-
stum se vnum dicere fingunt,
& Filium & Dominum, eum-
dem Deum & hominem, non
illud ex Deo natum Verbum
appellari dicunt pontificem &
apostolum confessionis nostræ,
quando factum est homo; sed
velut alterum quemdam singu-
lariter hominem ex femine Da-
uid vocatum ad hoc affirmant;
metuentes fortasse, ne peruersa
Nestorii opinione contempta,
recta sapere deprehendantur.
Ait enim sic ille: Iste fidelis
Deo factus pontifex: factus est
enim hic, qui paulatim ad ponti-
ficis prouectus est, haretice,
dignitatem.] Deinde vt ipse
putat, confirmans in veritate
suas voces, intulit dicens: De
quo & Ioannes dicit in euange-
liis: *Iesus autem proficiebat a-
tate & sapientia & gratia.* Et
rursus: *Cum sit nobis hic solus*
pontifex, compatiens, ac cogna-
tus, & stabilis, a firma in eum
fide nolite deficere. Ipse enim no-
bis pro benedictione promissa ex
femine Abraham missus est, tam-
quam pro se & genere suo cor-
poris sacrificium oblaturus.] Il-
lius autem execrabilitatis o-
ptimus imitator egregius iste
Theodoretus, non erubescit di-
cens: Humanam naturam as-
sumpsit, & hanc ultra commu-
nes statuit pontifices, sicut &
Paulus ait: *Omnis enim pontifex*
ex hominibus assumptus, pro ho-
minibus constituitur in his qua
sunt ad Deum, compati valens
ignorantibus & errantibus, quo-
niam & ipse circumdatus est
infirmirate: & propterea de-
bet quemadmodum pro populo,
R ij

* ἀρχερέας

* ὑπὲρ

αὐτὸς ἵνα
ἀρχερέας
κατὰ τὸ
πρὸς θεὸν

ἐκείνου

ita etiam pro semetipso offerre pro peccatis.] Putas non hominem nobis communem, quantum ad suum placitum, effecit Emmanuel? Non similia sentiunt hi qui nuper a nobis nominati sunt, & eandem parturiunt blasphemiam? Dic mihi, metuis pontificii modum saluatoris omnium nostrum Iesu Christi? incongruum esse dicis Deo Verbo humane sacrificiū ministrare propter dispensationem? Ergo aufer personam, nega haud dissimulanter inhumanationē Verbi, propter quam nominatum est pontifex. Numquid Patri sacrificantem vides tamquam alteri & potiori Deo? Numquid aspexisti hostias immolantem illorum more qui ex hominibus assumpti sunt, & compati possunt ignorantibus & errantibus, eo quod & ipsi sint in nostris infirmitatibus? Non considerasti, quia ab omnibus fidem, siue fidei confessionem sibimet confecerat, & per omnia sancto Patri? Dic mihi, putasne morem esse humani sacrificii, fidē petere ab eis qui in odorem suauitatis sese obtulerunt in spiritu? Contem-
Ephes. 5.

οὐτω καὶ πρὸς ἑαυτὸν προσφέρῃν πρὸς ἀμφοτέρων. Ἀρ' ἐκ ἀνθρώπων ἡμῖν κοινόν, τὸ γὰρ ἦκον εἰς τὸ αὐτὸ δοκοῦν, ὅσοι τετέλεκε Ὁ Ἐμμανυὴλ; ἐκ ἀδελφὰ τ' ἀρετῶς ἡμῖν ὀνομασμένων τὰ φρονήματα, ἔτι πῶς ἴσων ὀδόνοντα δυσφημίαν; δέδρας, εἰπέ μοι, τῆς ἱεροσωμῆς τ' Ἰσοπον τῶ πάντων ἡμῶν σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ; ἀναρμόσον ἐστὶν φῆς τῶ θεῷ λόγῳ τὸ ἱεροεργεῖν ἀνθρώπων δια τὴν οἰκονομίαν; ἰκοῦν ἄφελος τὸ προσπειῖον, ἄρετος μὴ ὑπεσαλμύως τῆς λόγου πῶς ἐναυθρώπων, δι' ἡμῶν ὀνομασαι ἀρετῶς. ἀρα εὐνοτα βλέπεις ὡς ἐστὶν θεῷ καὶ πρὸς ἄλλον θεῷ τῶ πατρὸς; βεβουλώτα τε δέσσει κατ' ἐκείνοισι τοῖς ἀνθρώπων ληφθέντας, μετριοπαθεῖν τε διωκόμενοι τοῖς ἀνομοῖσι καὶ πλυνόμενοι, διὰ τὸ ἐστὶν ἑαυτοῖς ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἀδυνατίαις; * ἐνεόησας, ὅτι πῶς ἡμεῖς ἀδυνατίαις, * ἐνεόησας, ὅτι πῶς ἡμεῖς ἀδυνατίαις, ἢ ἡρωῦ τῆς πίστεως τ' ὁμοιογίαν ἑαυτῶν καὶ θεοῦ, καὶ τῶ παναγίῳ πνεύματι; ἀρ' οὐκ, εἰπέ μοι, Ἰσοπος ἐστὶν ἀνθρώπων ἱεροεργίας τὸ πῶς ἀπὲν τῶν εἰς ὁσμὴν βουδίας προσκομισμένοις ἐν πνεύματι; ὅρα τὴν καὶ ἐστὶν ὄντα θεόν, καὶ εἰ ἀνθρώπων ἱεροεργίας λέγῃτο διὰ τὴν οἰκονομίαν. συνεδρῶν γὰρ τῶ θεῷ ἑαυτῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀνωτάτω θώκοις ὄραται διαπρεπῆς. δορυεῖ σε τὸ ἀνθρώπων; ἐκ ἀπαλλαγῆς δὲμάτων τὸ θεοπρεπῆς; ἐκ ἀνέχῃ δι' αὐτῶν ἰδεῖν τὸ παραγμάτων θεόν τε ὁμοῦ ἑαυτῶν ὄντα Ὁ Ἐμμανυὴλ, ἀλλ' οὕτως ἀνάδελφον ἑαυτῶν, μᾶλλον τὴν δυναστείας ἀπάσης ἐπέκεινα πρὸς ἄλλον, τετελειώσασαι φῆς καὶ ἀρετῶν ἐν πόνοις αὐτῶν, καὶ προσκόψαι * κατ' ἀρετῶν εἰς ἀρετῶν ἀξίωμα; * κατ' ἀρετῶν
 paulatim ad pontificis dignitatem?

ANNO
CHRISTI
431.
* ππιαρα

εἰ ἠερέκοψα, πῶς κεκένωται, καὶ ἐπὶ ἄρχουσιν; εἰ * τελεῖται κατ' ἄρε-
 τῶν, ὅτι ἀπελοῖς δηλονότι, καὶ ἐν χρόνῳ
 γέρονε τέλειος. ὁ δ' ἀπλὸς ἅπαν εἰς
 ἄρετῶν, ὑπὸ μωμοῦ γραφῶν. ὁ δ'
 ὑπὸ μωμον, ὅφ' ἀμάρταν. πῶς οὐ
 γέγραπται περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἀμάρταν ἐκ
 ἐπιήσει; τε πόλμηκας εἰπεῖν τὰ ὑποτε-
 ταγμένα; Τίς ἴσινω ὁ ἱερατῶσας,
 φησὶν; ὁ πόνοις ἄρετῆς τελειωθεὶς, καὶ
 * ππιαρα μὴ φύσῃ * τέλειος ὑποαρχῶν; ἕως ὁ
 πέριξ μαθῶν πῶν ὑποαρχῶν, ἔτι πῶ-
 τῶν ἀγνοῶν περὶ τῆς πείρας; ἕως ὁ δι-
 λαβεία συμβιώσας, καὶ μὴ κραυγῆς
 ἰσχυρῆς, καὶ δακρύων ἱκετείας περὶ σε-
 νεγκῶν, καὶ σῶξεν ἑαυτὸν οὐ διωά-
 μδρῶ, ἀλλὰ τῷ διωάμδρῶ σῶξεν
 παρακαλῶν; ὁ παντόμου φωνῆς
 καὶ μιανωτάτης. ποῖῶ ἄρετος δα-
 κρυῶ εἰς ἀπόνειν ἀμάρτας πῶς τὰ
 ἴσινω φρονεῖν ἠρημῶσι; εἰ κατὰ
 δέχη πῶν ἐνωσιν, πῶς ἠγνόησας,
 ὅτι περὶ θεοῦ σοι λόγῶ ἡ ἐνω-
 δεσποτικῶς; τεταπεινώσαν ἑαυτὸν διὰ
 σέ, καὶ αἰσιόως ἀναφωνεῖς. ἰλεῶς
 ἔτι κῶρε, οὐ μὴ ἔσται ἔτι πόπο.
 ἰκουῶ ἀκούσῃ λέγοντῶ. ἴπαγε ὁ-
 πῶσῶ μου σατανᾶ, σαίνδαλόν μου
 εἶ. ἀλλὰ γὰρ ὅτι τέλει τῶν ἑαυτοῦ
 λόγων φησὶν. ἰκουῶ ὁ ἐκ ἀπέρ-
 ματος Δαυὶδ ἄρχιερέως, ἔχων ἐν
 ἑαυτῷ δηλονότι ὅτι ἐκ θεοῦ λόγῶ
 ἡνωμδρῶ, καὶ ἀχωρείσως συνημ-
 μδρῶ. πῶς οὐκ ἡνωμδρῶ φησὶ τῶ
 ἐκ ἀπέρματος Δαυὶδ ὅτι ἐκ θεοῦ
 * ἰε. λόγῶ, * λόγῶν; * ἢ δὴ μόνῳ τῶ ἐκ ἀπέρ-
 * εἰ δὲ ματος Δαυὶδ ἐκνερέμικας πῶν ἱε-
 ρεσιῶν; εἰ γὰρ ἀληθῆς ἡ ἐνωσις,
 οὐ δύο που πάντως εἰσὶν, ἀλλ' εἷς τε καὶ
 μόνῶ ὁ ὅτι ἀμφοῖν νοεῖται Χριστός.

Si profecit, quomodo exinanitus est, & pauper factus? Si consummatus est per virtutem, ex imperfecto utique & in tempore factus est perfectus; omne vero quod imperfectum est ad virtutem, sub vitio est; & quod sub vitio, sub peccato. Quomodo ergo scriptum est de eo, quod peccatum non fecit? Præsumpsisti dicere quæ subiecta sunt? Quis igitur, inquit, sacerdotio factus est? Quis ille laboribus virtutis consummatus, & non naturaliter perfectus existens? Quis experimento discens obedientiam, & hanc ante experimentum ignorans? Quis cum reuerentia uiuens, & cum clamore valido & lacrymis supplicationes offerens, & saluum facere non valens semetipsum, sed cum qui poterat saluum facere, rogans? O audacissimam vocem atque scelestissimam! Quæ sufficient lacrymæ ad diluendum peccatum talia sapere proponentium? Si suscipis vnionem, quomodo ignorasti, quia tibi sermo fuit de Deo homine facto? Humiliauit se propter te, & tu scelerate exclamas: Propitius esto tibi Domine; non erit tibi hoc. Ergo audies dicentem: Vade post me satana; scandalum es mihi. Sed enim in fine verborum suorum ait: Ergo qui ex femine Dauid est pontifex, habens utique in semetipso vnitum, inseparabiliterq; connexum Verbum quod est ex Deo.] Quomodo ergo vnitum dicis Dei Verbum illi qui ex femine Dauid est, si foli, qui ex femine Dauid, pontificatum attribuis? Si enim vera est vnio, non duo quidem omnino sunt, sed vnus & solus ex vtrisque; intelligitur Christus.

1. Petr. 2.

Hebr. 5.

Matth. 16.

.R iij

Palam itaque est quia fingunt quidem se confiteri unitatem, simplicium mentibus obrepentes, copulationem vero sapiunt quæ est extrinsecus, & per habitudinem, quam & nos habuimus, participes diuinæ eius effecti naturæ per spiritum. Non ergo respiciendæ sunt illorum ineptiæ, sed recta & immaculata fides, & euangelicæ atque apostolicæ sanctiones.

Anathematismus XI.

Si quis Domini carnem viuificam, ipsiusque Verbi quod ex Deo Patre est, propriam esse negauerit; sed veluti alterius cuiuspiam ipsi Verbo secundum dignitatem coniuncti, hoc est, quasi diuinam tantum inhabitationem fortiti, ac non potius viuificam esse dixerit, vt modo meminimus, eo quod Verbi, quod omnia viuificare potest, facta sit propria; anathema sit.

Theodoreti reprehensio.

Videtur, vt opinor, curam habere veritatis, vt tegens hac via falsam opinionem, non videatur eadem tradere cum hæreticis. Sed nihil est veritate valentius, quæ radiis suis mendacii caliginem detegit. Hac nos illuminati, ipsius falsam fidem patefaciemus. Primum quidem nusquam carnis intelligentis meminit, neque assumptum confessus est hominem perfectum: quin potius vbique carnem dicit, sequens Apollinarii dogmata. deinde sententiam de mixtione aliis nominibus introductam, sermonibus suis inferit. hinc enim aperte carnem Domini inanimatam dicit,

περὶ δὲ τὸν οὐδὲν ὅτι πλάθονται μὲν ὁμολογεῖν τὴν ἕνωσιν, τὰς τῶν ἀπλοτέρων ἕσπετος ἔχοντες γνώμας· συνάφειαν δὲ * νοοῦσι τὴν ἕνωσιν τε καὶ * φρονίαν
χρυσὴν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐχρήκαμεν, κοινῶν τῆς οὐσίας αὐτῶν φύσεως ἀναδεχόμενοι διὰ τῆς πνεύματος. οὐ παρεσκέψατο τὸν Θεοῦ τοῦ ἐκείνων βαπτισμοῖς, ἀλλὰ τῆ ὁρθῆ τε καὶ ἀμωμήτῳ πίστι, καὶ τοῖς διαγρηγοῖς τε καὶ ἀποστολικῶς δεασίμασιν.

Αναθεματισμὸς ια΄.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ τὴν τῆς κρείου σαρκὰ ζωοποιὸν εἶναι, καὶ ἰδίαν αὐτῶν τῆ ἐκ τοῦ πατρὸς λόγου, ἀλλ' ὡς ἐτέρου ἑνὸς παρ' αὐτὸν, σιωπημῶν μὲν αὐτῶν καὶ τὴν ἀξίαν, ἢ ἴσως ὡς μόνῳ δεῖν ἐνοικῆσαι ἐρηκτός, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ζωοποιὸν, ὡς ἐφημῶν, ὅτι γέγονεν ἰδίᾳ τῆ λόγου τῆ ἑα
πάντα ζωοποιεῖν ἰχθύντος· ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδώριτου ἀναθεματισμὸς.

Εοικεν, ὡς οἶμαι, τῆς ἀληθείας φρονήσῃν, ἵνα ταύτη τὴν κακοδοξίαν συγκαλύψας, λάθῃ τὰ αὐτὰ τοῖς ἀρεπτικοῖς δογματίζων. * ἀλλ' οὐδὲ τῆς ἀληθείας διωατῶν, ἢ πῶς οὐκ αἰκίας ἀκῆσι γυμνοῖ τὸ ζοφώδες τῆ ψεύδους. ταύτη φωνηζόμενοι δήλω αὐτῶν τὴν ἐσθόδον κατὰ τὴν πίστιν. παρεστὸν μὲν γὰρ οὐδαμῶς σαρκὸς νοεραῖς ἐμνημόνευσεν, οὔτε ἀμωμήτῳ τελείον ἀναληφθέντα ὁμολόγησεν, ἀλλὰ πανταχοῦ σαρκὰ λέγει, τοῖς Ἀπολιναρίου δόγμασι σωματολογιστῶν· ἐπειτα τὴν τῆς κράσεως ἕνωσιν ἐτέροις ἐμβαλὼν ὀνόμασι, κατὰ αἰεῖρας τοῖς λόγοις. * ἐν ταῦτα γὰρ σαφῶς ἀψυχὸν τὴν κρείου σαρκὰ φησὶν.

ANNO
 CHRISTI
 431.

* τὴν ἀπό-
 ληψιν αὐτοῦ

εἶλεν ἑστῆν, φησὶ, πλὴν τῆς κρεῖττης σαρκὸς
 μὴ ἰδίαν αὐτῆς τῆς ἐκ τοῦ πατρὸς λό-
 γου, ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτὴν λέγει, ἀνάθεμα ἔστω. ὅτι ὡς * εὐδελον, οὐχ
 ὁμολογεῖ ψυχῶν ἀειληφέναι τὸ θεὸν
 λόγον, ἀλλὰ σαρκὰ μόνην, αὐτὴν δὲ
 εἶναι ἀπὸ ψυχῆς τῆς σαρκί. ἡμεῖς δὲ
 ζωοποιὸν εἶναι φανερὸν πλὴν ἐμφυτον
 καὶ λογικῶν τῆς κρεῖττης σαρκὸς, διὰ
 πλὴν ἡνωμένην αὐτῆς ζωοποιὸν θεο-
 πῆτα. ὁμολογεῖ δὲ αὐτὸς ἄκων τῆς δύο
 φύσεων τὸ διάφορον, σαρκὰ λέγων,
 καὶ θεὸν λόγον, καὶ ἰδίαν αὐτῆς περὶ σα-
 ρκῶν πλὴν σαρκὰ. ἐκκοῦ οὐχ ὁ
 θεὸς λόγος εἰς σαρκὸς ἐστράπη φύσιν,
 ἀλλ' ἰδίαν ἔχει σαρκὰ, πλὴν ἀναλη-
 φθεῖσαν φύσιν, καὶ ζωοποιὸν αὐτῶν
 τῆ ἐνώσει πεποιήκειν.

Κυρίλλου ἀπολογία.

Οἱ τῆς εἰς ὀρθότητα καὶ ἀλήθειαν ἐν-
 νοιωτῶν ἕξ ἀμαθίας ἀπολιθώσαντες, καὶ
 μονονουχί λέγοντες· ἐδέχθη ψευδὸς
 πλὴν ἐλπίδα ἡμῶν, τῶν ψευδῶν σκεπα-
 σθησόμεθα, ἀπεμειμένως ἐκφέ-
 ροισιν, οὐ μεμνημένοι λεγοῦσης τῆς θεο-
 πνέτου γραφῆς· κρίμα δίκαιον κέ-
 νετε. καὶ πάλιν· μέγας ψευδὸς ἐκ
 ἀλεμώρητος ἔσται. ἡμεῖς γὰρ ζωοποιὸν
 φανερὸν εἶναι τὸ ἀγιῶν σῶμα τῆς πάντων
 ἡμῶν σωτῆρος Χριστοῦ· καὶ γὰρ ὅστις
 οὐχ ἐνὸς ἀπλῶς τῆς καθ' ἡμᾶς ἀν-
 θεόπου κοινοῦ, ἴδιον ἢ ἀληθῶς τῆς τῶν
 πάντων ζωογονοῦτος λόγου· ἴδιον δὲ
 οὕτως, ὡς ἀπὸ εἰ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς
 ἐκάστου πρὸν ἰδίῳ λέγοιτο τὸ σῶμα
 αὐτῆς. ὁ δὲ χριστὸς οὐ ποσὶ, καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς
 ἡμῶν γλωσσῆς οὐδένα ἕστην ἀν-
 ἐπιπέδων ἀφείς, καί τινι σωματικῶν
 οἷς ἐφίλω, ἵππην μίλει πάλιν ἡμῖν τῆς
 Απολιναρίου κακοδοξίας τῆ μῶμον,

Si quis enim, inquit, carnem
 Domini non propriam Verbi
 Dei Patris, sed tamquam alte-
 rius præter ipsum dicit, anathe-
 ma sit. Ex quibus patet, non
 confiteri eum, sumplisse Ver-
 bum animam, sed carnem tan-
 tum; ipsum autem Verbū fuisse
 carni pro anima. Nos autem vi-
 uificam esse dicimus animatam
 & rationalem Domini carnem,
 propter diuinitatem viuificam
 ei vnitā. Confitetur autem ipse
 inuitus differentiam duarum
 naturarum, cum dicit carnem,
 & Verbum Deum, & propriam
 eius carnem appellat. Ergo
 Deus Verbum non est conuer-
 sum in naturam carnis, sed pro-
 priam habet carnem, naturam
 scilicet assumptam, & eam fe-
 cit vnione viuificam.

Cyrilli defensio.

Qui a rectis verisque senti-
 tiis propter ignorantiam exci-
 derunt, & fere dicunt: *Posuimus* Isa. 28.
mendacium spem nostram, men-
dacio tegemur; inconsiderate
 pronuntiant, immemores scri-
 pturæ diuinitus inspiratæ, quæ
 dicit: *Iustum iudicium iudicate.* Zachar. 7.
 & rursus: *Testis falsus non erit* Proter. 19.
impunitus. Nos siquidem san-
 ctum corpus Saluatoris nostri
 Christi viuificum esse dicimus.
 est enim non vnus simpliciter
 hominis vulgaris e nostro nu-
 mero, sed vere proprium Verbi
 omnia viuificantis: sic autem
 proprium, vt si forte dicatur
 vnus cuiusque nostri proprium
 corpus suum. Hic autem bonus
 vir, nullum genus maledicentiæ
 in nos intentatum prætermi-
 tens, quamuis iis quæ dixi assen-
 tiatur, inurit rursus nobis macu-
 lam falsæ sententiæ Apollinarij,

& non pudet eum dicere, quod aliis nominibus errorem mixtionis, siue confusionis occultem, & carnem Verbo unitam inanimatam esse affirmem. At, o optime, dicat aliquis, & merito: An idem crimen inferes beato Ioanni euangelistæ? Dixit enim: *Verbum caro factum est.* Nam in eum quoque te arroganter efferes, & dices quod animæ intelligentis non meminit, & carnem Domini dicit esse inanimatam. Quid, cum audies Christum ipsum omnium nostri saluatorem dicere: *Amen amen dico vobis, nisi manducaueritis carnem filii hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis.* & rursum: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* & iterum: *Et panis, quem ego dabo, caro mea est, quam ego dabo pro mundi vita.* Reprehende, si videtur, hæc verba. Carnem enim nominat solam, & nullam penitus in his animæ intelligentis mentionem fecit. Atqui si sapiens & acuto ingenio fuisses, non ignorasses, quod interdum sola carne animal ex anima & corpore constans, id est homo, significatur. Ait enim: *Et videbit omnis caro salutare Dei.* Cum igitur dixit, Verbum carnem factum esse, non ignoravit se omnino animæ quoque intelligentis meminisse. Sed, ut principio dixi, cum iste non haberet quid contradiceret, textit se mendacio, & nititur calumniari, vt aliquid dicere videatur.

Ioan. 1.

Ioan. 6.

Ibidem.

Ibidem.

Luc. 3. ex
Iſa. 40.

καὶ ἐκ ἀιζωνέται λέγων, ὅτι λέξεσιν ἐστὶν τὸ τῆς κρέατος, ἢ τοῦ συχύσεως Ἰπικρύπτεται χεῖμα, καὶ ἄψυχον ἐστὶ διαβεβαιούται πλὴν ἐνωθεῖσται τῶ λόγῳ σαρκά. ἀλλ', ὡ βέλπτε, Φαίη τις ἀν' ἐκότως· ἀρ' οὐ τῶ ἴσοις περιβαλεῖς ἐγκλήμασι καὶ μακάριον διαγρησέτω Ἰωάννῳ; ἔφη γὰρ, ὅτι ὁ λόγος σαρκὸς ἐγένετο· καταλαζονδύση γὰρ καὶ αὐτῶ, καὶ εἶρεῖς, ὅτι ψυχῆς ἐκ ἐμνημόνυσε νοεῶς, καὶ ἄψυχον εἰναί φησι τῶ κυρίου πλὴν σαρκά. τί γὰρ, ὅταν καὶ αὐτῶ λέγοντος ἀκούσης τῶ πάντων ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ· ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε πλὴν σαρκά τῶ ἰδοῦ τῶ ἀδελφοῦ, καὶ πῖντε αὐτῶ τὸ αἷμα, ἐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. καὶ πάλιν· ὁ τρώων μου πλὴν σαρκά, & πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῶ. καὶ πάλιν· καὶ ὁ ἄρτος δέ, ὃν ἐγὼ δώσω, ἵ σαρκὸς μου ὅστιν, πλὴν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τῶ κόσμου ζωῆς. Ἰπικήθησον, εἰ δοκεῖ, καὶ τοῖς αὐτῶ λόγοις· σαρκά γὰρ ὀνομάζει μόνῳ, καὶ ψυχῆς ἐν τούτοις τῆς νοεῶς οὐδεμίαν παντελῶς πεποίητ' μνήμῳ. ἀλλ' ἐπὶ ἡδὰ τις θεὸς καὶ ἀγγέλοις, ἐκ ἀν' ἡγήθησας, ὅτι καὶ ἀπὸ μόνῆς ἑαδ' ὅτε τῆς σαρκὸς τὸ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος κατασημαίνεται ζῶον, τούτεστιν, ἀδελφοῦ· ἔφη γὰρ· ὅτι ὄψεται πᾶσα σαρκὸς τὸ σωθῆναι τῶ θεοῦ. ἐκουῶ σαρκά λέγων γρη῏αται τῶ λόγον, ἐκ ἡγήθηκεν, ὅτι πάντῃ τε καὶ πάντως καὶ ψυχῆς νοεῶς πεποίηται μνήμῳ. ἀλλὰ γὰρ, ὡς ἔφην ἐν δόξαῖς, ἀπορήσας εἰς ἀντίστασιν, σκέπῳ ἑαυτῶ ποιεῖται τὸ ψεύδος· καὶ πειρεῖται συκοφάνειν, ἵνα δοκῇ ἡ λέγαν.

ἐκ

ANNO CHRISTI 431.

ἐκ ἀνθρώπου δὲ διελήφθη παρὰ θεοῦ πῶς ἀγίοις πατρῶσι δοκεῖ πεφρονηῆσαι ἢ οὐχ ὠδίποθεν. αὐτὸν δὲ μᾶλλον ὅτι ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον ἀνθρώπου ἠνέδαται φασίν, ἐνωθέντα σαρκὶ, ψυχῆ καὶ ἐχούση πνεύμα ἁγίου. ἀσύχυτος ὅτι, καὶ ἕξτης ἐλθούσης πάντως ἐνωσις· ἀιαλλοίωτος ἢ ὁ τῆς θεοῦ λόγος· καὶ οὕτω πνεύματι.

Ἀναθεματισμὸς ιβ'.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογῆι ὅτι τῆς θεοῦ λόγον παθόντα σαρκὶ, καὶ ἐσαυρομένον σαρκὶ, ἔθανάτου γούσῳ σαρκὶ, γερονότα τε παροπτόχον ἐκ νεκρῶν, καὶ ζῶντι καὶ ζωοποιὸς ὡς θεός· ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδορέτου ἀναθήκη.

Τὰ πάθη τῆς παθητῆς ἰδία· ὁ γὰρ ἀπαθὴς παθῶν ὅστιν ὑψιλόφρος ἔπαθε ζῶντι ἐκ τοῦ δουλομορφῆ, σωούσης αὐτῆς δηλονότι τῆς θεοῦ μορφῆς, καὶ συγχωρούσης παθεῖν διὰ πνεῦμα ἐκ τῆς παθῶν ἡκτομῆς σωτηρίῳ, * οἰκειομένη δὲ διὰ πνεῦμα ἐνωσιν τὰ παθημάτα. ἰκοῦν οὐχ ὁ Χριστὸς παθῶν, ἀλλ' ὁ ἕξ ἡμῶν ὑπὸ τῆς θεοῦ ληφθεὶς ἀνθρώπος. διὸ καὶ ὁ μακάριος Ἡσαΐας παροπασιζῶν βοᾷ· ἀνθρώπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ δεσπότης Χριστὸς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἔλεγε· τί με ζητεῖτε σκοπεῖναι ἀνθρώπον, ὃς πνεῦμα ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα; σκοπεῖνεται ἢ ἐκ αὐτῆς ζωῆς, ἀλλ' ὁ θνητὸν ἔχων πνεῦμα φύσιν. καὶ τῶτο διδάσκων ἐπέωδι ὁ κύριος, πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἔφη· λύσατε τὸ ναὸν αὐτῶν, καὶ ἐν τρεῖσιν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. ἰκοῦν ἐλύθη μὲν ὁ ἐκ τῆς Δαυὶδ,

Concil. Tom. 6.

Hominem vero assumptum esse a Verbo non videtur sanctis patribus, non sic senserunt; sed ipsum potius Verbum Dei Patris asserunt factum esse hominem, unitum carni animam intelligentem habenti. unio vero sine confusione fuit, & a mutatione penitus libera. immutabile est enim Verbum ex Deo Patre genitum: & sic credimus.

Anathematismus XII.

Si quis non confitetur, Dei Verbum carne passum & crucifixum esse, mortemque carne gustasse; nec non primogenitum ex mortuis factum esse, quatenus nimirum ut Deus vita & vivificans est; anathema sit.

Theodoretii reprehensio.

Passiones sunt propriae passibilis: impassibilis enim altior est, quam ut pati possit: quare passa est forma servi: adherente scilicet forma Dei, & permittente pati propter salutem passionibus partam, propter unionem autem vindicante sibi passiones. Igitur non est Christus qui passus est, sed homo ex nobis a Verbo assumptus. Unde Isaias vaticinans clamat: *Homo in plaga exci-* Isa. 53. *stus, & sciens pati infirmitatem.* Et ipse Dominus Christus Iudæis dicebat: *Quid me* Ioan. 8. *queritis occidere hominem, qui vobis veritatem locutus sum?* Occiditur autem non ipsa vita, sed qui habet naturam mortalem. Et hoc in alio loco docens Dominus aiebat Iudæis: *Soluite templum hoc, & in tri-* Ioan. 2. *bus diebus excitabo illud.* Solutus igitur est qui ex David,

S

excitavit autem hunc solum unigenitum Dei Verbum ex Patre impassibiliter genitum ante saecula.

ἀνέστησε δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁ ἐκ πατρὸς ἀπαθῶς γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰώνων, μονογενῆς τῆς Θεοῦ λόγου.

Cyrilli defensio.

Κυρίλλου ἀπολογία.

Est plane vel confessione omnium impassibilis natura Verbi Dei : & hoc nemini puto esse non manifestum , & nullus eo dementiae processerit , ut arcanam illam naturam , quae supra naturam est , & sublimior quam ut pati quidquam possit , nostris infirmitatibus teneri dicat . Quia vero mundo salutare erat pati , & rursus Verbum ex Deo genitum in propria natura pati non poterat , pulcro artificio negotium dispensationis aggreditur , & corpus proprium fecit quod pati posset , ut corpore passibili pati diceretur , ipse manens alioqui propria natura impassibilis . Quia igitur carne passus est volens , hac ratione salvator omnium est & nominatur . Ut enim ait Paulus : *Gratia Dei pro omnibus mortem gustavit* ; testimonium autem dabit & beatus Petrus , cum sapientissime dicit : *Christo igitur pro nobis , non in natura diuinitatis , sed in carne , inquit , passus* . Alioqui quomodo Dominus gloriae crucifixus dicitur ? quomodo is , per quem omnia , ut Paulus ait , constituta sunt , datus est a Deo Patre caput corporis ecclesiae , factus vero est primogenitus ex mortuis ? vindicans scilicet sibi passiones , quae propriae carni acciderunt . Dominus autem gloriae non potest esse communis homo , & quales nos fumus .

Ἔστι μὲν ἀπαθῆς καὶ ὁμοιογενεῖας ἡ τῆς Θεοῦ λόγου φύσις· καὶ τὸ τοιοῦτον, ὅτιν οὐδενὶ τῶν ὄντων ἀσυμφανές· οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ πρηνόβλαβείας καθήκοιτο, ὡς πῶς ἀπόρρητον, ἔκ τῆς διωάδαί ἡ παθεῖν ἐπέκεινα φύσιν, ἀδενείας τῆς καθεῖ ἡμᾶς ἐπιζητῆσαι λέγειν. ἐπειδὴ ὁ υἱὸς τὸ παθεῖν τῷ κόσμῳ σωτήριον, καὶ πάλιν ἀμύχανον τὸ παθεῖν εἰς ἰδίαν φύσιν ἢ ἐκ Θεοῦ φῶτα λόγου, μέτεσσιν ἐντέχως τῆς οἰκονομίας τὸ χεῖμα. ἰδίῳ ἐποίησατο σῶμα τὸ παθεῖν διωάδαί, ἵνα τῷ παθεῖν πεφυκόπ λέγοιτο παθεῖν, καίτοι μεμνηκῶς ἀπαθῆς κατ' ἰδίαν φύσιν αὐτός. ἐπειδὴ δὲ σαρκὶ πέποιθεν ἐκῶν, πατήρι τῷ ὅλων σωτήρι ὅτι τε καὶ ὀνομάζεται. ὡς γὰρ ὁ Παῦλος φησὶ· χεῖρα Θεοῦ ὑπερ πάντων ἐγένετο θανάτου· μαρτυρήσθαι δὲ καὶ ὁ Θεωσιος Πέτρος, ἑφώτατα λέγων· Χεῖρα οὐκ παθόντος ὑπερλίμνη, οὐ φύσιν θεότητος μάλλον, ἀλλὰ σαρκός. ἐπεὶ ἵνα ἕσπον ὁ τῆς δόξης κῆρα ἐσαυροῦται λέγεται; πῶς δὲ ὁ, δὲ οὐ τὰ πάντα σωθήσκει, κατὰ φησιν ὁ μακάριος Παῦλος, δέδοται παρὰ τῆς Θεοῦ καὶ πατρὸς καθήκοι τῆς σώματος τῆς ἐκκλησίας, γέρονε δὲ προστόπος ἐκ νεκρῶν; οἰκωσάμενος δηλονότι τὰ τῆ ἰδία σαρκὶ συμβαίνοντα παθεῖν. κῆρα δὲ τῆς δόξης ἐκ δὲ γένοιτο κοινός, καὶ καθεῖ ἡμᾶς ἀνδραποπ.

Hebr. 2.

1. Petr. 4.

1. Cor. 2.

Hebr. 1.

Coloss. 1.

ANNO CHRISTI 431.

ἀλλ' ἐρεῖς ἐκεῖνό που ἴσῃ, ὡς ἀπό-
 ρη λίδυ λί' ἔνωσις εἰς τὸ δοποφύωαι
 Χειρὸν ἕνα καὶ κέρι. Ἐσα-
 ρμῶν. ἐποιῶ λεγέσθω πάντα αὐ-
 τῷ, καὶ ὁμολογείσθω σωτὴρ ὁ τῷ θεοῦ
 λόγος, μεμνηκῶς μὲν ἀπαθῆς τῆ τῆς
 θεότητος φύσεως, σαρκὶ δὲ παθῶν, ὡς
 εἶπεν ὁ Πέτρος. αὐτὸ γὰρ ἡμεῖς ἴδι
 καὶ ἔνωσιν ἀληθῆ τὸ τῷ θανάτου
 γλώσσῃ μόνον σώμα. ἐπεὶ ἕνα ἴσον
 ἔξ Ἰουδαίων καὶ σαρκὶ Χειρὸς, καὶ
 θεὸς ἴπῃ πάντων ὄντι, καὶ διλογητὸς
 εἰς αἰῶνας, ἀμὲν; εἰς ἕνα θά-
 νατον βεβαπθίσμεθα; πῶς ἕνα ἀνά-
 στασιν ὁμολογῶντες δικαιοσύνην;
 καὶ τοὶ καὶ φύσιν ἴδιαν θανάτου κρείτ-
 των ὄντι ὁ τῷ θεοῦ λόγος; μάλλον δὲ
 ἀπόρημα ζωῆς. ἀρ' οὐ εἰς θάνατον
 αἰθεροῦ κοινῶς βεβαπθίσμεθα, καὶ
 εἰς αὐτὸν πσιθόντες δικαιοσύνην; ἢ,
 ὅτι ὄντι ἀληθῆς, ἐνανθεροπῆσαντες
 θεοῦ, καὶ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ
 θάνατον κατὰ γλῶσσιν, καὶ ὁμο-
 λογῶντες πῶς ἀνάστασιν, τὸ τῆς ἀμάρ-
 τίας ἀχθῶς ἀποπεμπόμεθα; ἢ ἡρε-
 διμῶν γὰρ ἡμῶν, οὐ φθαρτοῖς, θρ-
 γνείῳ ἢ χριστῷ, ἀλλὰ πῶς ἡμῶν ἀ-
 μαρτίας, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπί-
 λου Χειροῦ. καὶ πλεῖστα μὲν ἔφα-
 ρεὸς τύποις ἡμεῖς εἶπεν. χαλεπὸν δὲ
 οὐδὲν ἡμεῖς καὶ τὰς τῶν ἀγίων πατέρων
 ἀραθῆναι γρηγοῖς. ἀλλ' ἄρκεσθιν ὁ-
 μαί καὶ ταῦτα τοῖς βημαθετέροις. γέ-
 ραπῆται γὰρ· δίδου Ἐφῶ ἀφορμῶν,
 καὶ Ἐφῶ ἕσαι. γνῶμιζε δικαίῳ,
 ἔπειθεσθαι τῷ δεχέσθαι.

Sed illud fortasse dices, Satis su-
 perque esse vnionem, vt dica-
 mus Christum vnum & Domi-
 num, qui crucifixus est. Dicantur
 igitur omnia de ipso; confiteantur
 omnes Verbum Dei saluatorem;
 qui quidem secundum naturam
 diuinitatis impassibilis remansit,
 carne vero, sicut dixit beatus Petrus,
 passus est. Ipsius enim proprium
 erat secundum veram vnionem corpus,
 quod mortem gustauit. Alioqui
 quomodo secundum carnem ex
 Iudæis Christus, & Deus supra
 omnia est, & benedictus in sæcula,
 amen? in cuius mortem baptizati
 sumus? cuius resurrectionem
 confitentes iustificamur? quamuis
 secundum naturam propriam Verbum
 Dei mori non potest, imo est ipsa
 vita. Num igitur in mortem
 hominis communis baptizati sumus,
 & in eum credentes iustificamur?
 an potius, quod verum est, mortem
 Dei incarnati, & passi carne pro
 nobis annuntiamus; & resurrectionem
 confitentes, peccati pondus abiicimus?
 Empti enim sumus precio, non
 corruptibilibus auro vel argento,
 sed precio sanguine quasi agni
 immaculati & impolluti Christi.
 Et plurima alia præter hæc licebat
 dicere: neque difficile esset auctori-
 tates sanctorum patrum producere.
 sed hæc arbitror sufficere iis qui
 dociliores sunt. Scriptum est enim:
 Da occasionem sapienti, & sapientior
 erit: ostende iusto, & apponet vt
 recipiat.

Concil. Tom. 6.

S ij